Heyecan dolu bir detektif romanı...

Hayat
KİTAPLARI

DENİZDE GEZEN ÖLÜM

DENİZDE GEZEN ÖLÜM

HAYAT KİTAPLARI: 48

MACERA VE
DETEKTİF
ROMANLARI 27

Bu romanın
orijinal adı:
«*Designed in Evil*» dir.

RUFUS KİNG

DENİZDE GEZEN ÖLÜM

ÇEVİREN:
GÜNSELİ ARRAN

Hayat
KITAPLARI

1

MİRİAM, insan içine çıkabilecek yegâne şapkasını başına geçirdi. Saatine baktı: Dörttü. Arabasiyle tünele kadar gitmek otuz dakika sürerdi. Otomobili park yerine bırakmak da birkaç dakika alırdı. Oradan Manhattan'a gidiş de yirmi dakikaydı. Geriye, Serbiyan gazinosuna kadar yürümek için sekiz dakikası kalıyordu.

Floyd muhakkak kararlaştırdıkları saatte orada olurdu. Kötü huylarından biri de buydu zaten. Yoksa davetlilerden başka hiç kimse saat altıdan önce gelmezdi. Belki yalnız şerefine bu danslı eğlencenin yapıldığı genç yazarla ajanı erken gelmiş olabilirdi. Genç yazar heyecanını yenmek için erkenden içmeye başlardı.

Floyd Meddleby, tanınmış bir mecmuanın edebiyat eleştirmecisiydi. Kendisini bütün davet listelerine dahil ettirecek kadar şöhret yapmıştı. Uzun boylu, zayıf bir genç adamdı. Şakaklardan açılmaya başlayan seyrek saçları, yumuşak bakışlı kahverengi gözleri ve oldukça zehirli bir dili vardı. Hemen hemen herkesi tanır ve bunun bir neticesi olarak da, onlar hakkında bütün dedikoduları bilirdi. Bir kokteyl partide gözünü şöyle bir etrafta dolaştırır ve şöhret yapmış bütün şahısları, iyi veya kötü bütün tabiatleriyle size sayabilirdi. Ayrıca her türlü yeniliğe önayak olmaktan gurur duyardı.

Miriam eldivenlerini giyerken, Floyd'un kendisine evlenme teklif etmek üzere olduğunu düşündü. Sonra küçük, harap evinden dışarı çıktı, kapıyı kilitledi. Oturduğu mahalle baştan aşağı sefalet yuvasıydı.

Bahçedeki tavuk kümesine tiksinti ile şöyle bir baktıktan sonra garajdan küçük otomobilini çıkardı.

Yeraltı tünelinin bulunduğu yere doğru giderken yolda zihni hep Floyd ile meşguldü. Floyd, koca olarak nasıl olurdu

acaba? İnsanın, hayat arkadaşı yapacağı kimseyi, böyle kapana kıstırmak için soğukkanlılıkla plân hazırlaması çok garipti. Hele çoğu evliliklerin hafta sonu birleşmesi denecek kadar kısaldığı bu günlerde, "Hayat arkadaşı" tâbiri pek komik kaçıyordu doğrusu. Fakat Miriam'm evlilik hakkındaki düşüncesi bu değildi. O, bir kere evlendikten sonra bunu ömrünün sonuna kadar devam ettirmek istiyordu. Asıl mesele de buydu zaten. Floyd ile evlenirse bunu devam ettirebilir miydi? Genç adam kendini çiçekten çiçeğe konan bir arı farzetmekteydi. Evlenip, mazbut bir hayata girmek henüz ona cazip gelmiyordu. Fakat arkadaşlıktan hoşlanıyordu. Kendi arkadaşlığı da çok zevkliydi.

Miriam, Floyd'la birkaç ay önce, "Bazaar" isimli moda mecmuasında sekreter olarak çalışırken tanışmıştı. Floyd daha ilk görüşte, onu hiç mühimsememiş, fakat çok güzel bulduğunu belli etmişti. O günden sonra da genç kızın ümitsizlikle dolu monoton hayatını bir takım zevkli toplantılarla renklendirmeye başlamıştı. Miriam, Floyd'un ona hâlâ arkadaş gözüyle baktığını biliyordu, fakat o Miriam için gittikçe önemli bir şahıs olmuştu. Genç kıza bir nevi güven hissi veriyordu.

Yoksa Miriam'ı korkunç bir sefalet beklemekteydi. Aldığı parayla kıt kanaat geçiniyordu. On parası yoktu. Ya, sevdiği Floyd'la evlenir, yahut da gazetede ilânını gördüğü Bayan Murcheson'un geri zekâlı kızına mürebbiyelik yapmaya giderdi.

Bayan Murcheson'un yanındaki bu iş hazır sayılırdı. Kadının Times gazetesinde verdiği ilâna Miriam mektupla cevap vermiş ve bu gece görüşmeleri kararlaştırılmıştı. Artık bundan sonrası Floyd'a bağlıydı. Eğer ona evlenme teklif ederse bir telgraf çeker, Bayan Murcheson'la görüşmeye gelemiyeceğini haber verirdi. Aksi takdirde çocukluğunda evlerinde çalışan mürebbiyeler gibi olurdu.

Miriam otomobilini Harry'nin park yerinde bırakıp tünele bindi. Doğrusu bu kıyafetle tünele binmek pek yakışık almıyordu. Bilhassa şapkası çok şıktı. Ama Serabian Gazinosu'na kadar arabayla gitmek benzin masrafı demekti.

Flory onu gazinonun alt salonunda bekliyordu. Çalıştığı mecmuanın önemli ortaklarından biri olan heykel vücutlu, sarışın Myrna Marble ile yediği öğle yemeğinde içtiği üç martini ile birkaç kadeh kokteyl'in hâlâ tesiri altındaydı. Yüzü hafifçe kızarmıştı. Gözleri pırıl pırıldı. Miriam'ı görünce yüzünde memnun bir ifade belirdi.

— "Miriam, bu ne şıklık böyle! Moda mecmuasının kapağından çıkmış modellere, yahut da meşhur terzilerden birinin defilesindeki mankenlere benziyorsun."

Miriam, "İkisinden birinde karar kıl, lütfen." dedi. "Ne zamandan beri içiyorsun?"

— "İlk defa Bayan Myrna Marble ile öğle yemeğinde başladım. Sana ondan bahsetmiştim. Tıpkı Güzellik İlâhesi Venüs gibi. Yalnız bunun iki kolu da sağlam. Biraz barda oturalım. Sen de bir kaç kadeh iç."

— "Bana bir kadeh yetişir."

Barın kapısından girip masalardan birine oturdular. Floyd her ikisi için martini ısmarladı. Sonra bir tiyatro yazarına, arkasından yeni sahneye konan Şubat Revüsü'nde oynayan bir genç kıza, arkasından gazetelerden birinde dedikodu sütunu yazan bir adama ve nihayet vizon manto giymiş orta yaşlı bir kadına başiyle selâm verdi.

Memnun bir tavırla, "Benim yanımda seni görenler kim olduğunu merak ediyorlardır," diye söylendi.

Miriam, "Kimseye söylemiyelim. Bu bizim sırrımız olsun," dedi.

Floyd dikkatle onu süzdü. "Bugün sende bir hal var. Sinema yıldızlarına benziyorsun."

— "Teşekkür ederim."

— "Nafile tevazu gösterme. Senin gibi güzel bir kız bundan gurur duymalı."

Miriam konuyu değiştirmek için sordu. "Öğle yemeğinde dudak boyasından başka ne yedin?"

Bu sual genç adamı şaşırtmıştı. Birden telâşlandı. "Sahi mi? Yüzümde ruj mu var? Nerede?"

— "Çenende. Anlaşılan kadının elinden kurtulmak için hayli mücadele ettin."

Floyd'un şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. Miriam'ın aynasını istedi. Çenesindeki rujları sildi. Sonra, Bayan Marble taksi de birden üstüme atıldı," diye söylendi.

— "Demek seni gafil avlamak istedi. Nasıl? Çok mücadele ettiniz mi?"

— "Ettik tabiî. Ama kadın ağır siklet pehlivan gibi. Ne yapayım benim kederim bu. Kadınları fena halde tahrik ediyorum."

Miriam, "Biliyorum," dedi. "Seni gördüler mi, akılları başlarından gidiyor."

— "Ama sen öyle olmuyorsun."

— "Ben onlar gibi değilim. Kendi halimde, ciddî bir kızım... Floyd, ben de hiç mürebbiye hali var mı?"

— "Bu da nereden çıktı?"

— "Kendime yeni bir iş buldum."

— "Nasıl bir iş?"

— "Geri zekâlı bir çocuğa mürebbiyelik yapacağım."

— "Hayatımda bunun kadar saçma birşey duymadım."

Miriam devam etti. "Karnım doyacak. Yatacak rahat bir yerim olacak. Hayatım yatlarda geçecek. Düşün... Mehtapta denizi seyretmek kimbilir ne güzel olur."

— "Miriam, bu mürebbiyelik işini hakikaten kabul edecek misin?"

— "Ben istemesem bile malî durumum bunu icap ettiriyor."

Floyd, "Halbuki hiç de malî durumu bozuk bir insana benzemiyorsun," dedi.

Miriam, "Bizim aile böyledir," diye söylendi. "Bir tek elbisemiz bile olsa onunla şık gözükmesini biliriz."

— "Bana bak, Miriam. Bu işi kabul etmene mâni olmak için ne yapmamı istersin?"

— "Bana evlenme mi teklif ediyorsun, yoksa başka türlü bir şey mi?"

— "Ciddî ol, kuzum, şakanın sırası değil."

— "Gayet ciddiyim."

— "O halde aptal kadınlar gibi konuşma. Evlilik dediğin nedir ki? Daha ilk başından itibaren ilerlemeyi, başarıyı güçleştiren bir engel. Ona ancak çocuklar heves eder."

— "Anlıyorum. Halbuki bizim gibi yaşını başını almış, olgun insanlar..."

— "Evet. Bizim gibi olgun insanlar için evlilik saçmadır. İki insanı birbirine bağlıyan hiç bir mecburiyet olmamalı. İnsan kendini kapana kısılmış hissetmemeli. Bak, ikimiz de serbestiz. Senin de ailen yok, benim de. Bu bakımdan da hiç kimseye karşı sorumlu sayılmayız. Bu şartlar altında beraber yaşamak daha zevkli olmaz mı? Ha, nedersin?"

Miriam ayağa kalktı.

— "Artık eve gitsem iyi olacak, Floyd," dedi. Çantasını aldı. Sigara tabakasını içine koydu. Bunu yaparken çantasındaki üç mektubu gördü. Bunlardan ikisi Bayan Murcheson'dan gelen cevaplardı. Üçüncüsü bu akşamki görüşmeyi bildiriyordu. Miriam, "İfrat derecede fazilet düşkünü bir kadın değilim," diye söylendi. "Yahut, belki de öyleyim. Ve bununla iftihar ediyorum."

— "Kuzum Allah aşkına..."

— "Her neyse... Allahaısmarladık Floyd."

Miriam, genç adamı masada içkisiyle başbaşa bırakıp oradan ayrıldı. Şehri kesif bir sis kaplamıştı. Yeraltı tüneline doğru hızlı adımlarla ilerlerken Miriam'm içindeki hüzüne, kötü bir şeyin olacağını haber veren garip bir his eklendi. Geleceği hakkında endişe duyuyordu. Bayan Murcheson gibi hanımların evlerinde geçireceği uzun bir hayatın sonunda hiç evlenmemiş bir kız olarak yapayalnız kalacaktı.

Miriam, park yerinden otomobilini aldı. Akşamın sisli alaca karanlığı içinde eve doğru yollandı. Nihayet eve, daha doğrusu evin bulunduğu yere varınca, birden içini garip bir eziklik kapladı. Zira evi yanmış, kül olmuştu. Alaca karanlıkta kömür haline gelmiş tahtalarla, zayıf bir parmak gibi gökyüzünü işaret eden baca görünüyordu.

Miriam, "Mahvolan yalnız evim değil," diye düşündü. Bütün hatıraları da mahvolmuştu. Mesut çocukluk günlerine ait sakladığı ufak tefek kıymetli eşyaların hepsi harabeler arasında kaybolmuştu. Bu küçük hatıralar onun için ölen annesi, babası demekti. Bunlar Murray tepesindeki evlerinden getirebileceği birkaç parça antika eşya idi. Genç kızın gözleri yaşla doldu.

Komşulara yangının nasıl çıktığını sormanın beyhude olduğunu düşündü. Söyliyeceklerini zaten kendisi biliyordu. Artık elinde arabasiyle Bayan Murcheson'dan başka hiç bir şey kalmamıştı. Çantasına baktı. Üç tane dolarla biraz bozuk parası vardı. En iyisi otomobilini satmaktı. Dul Bayan Muncheson'la randevusu, Doğu nehrinde demirli bulunan yatta, saat sekiz buçuktaydı Şayet o işe alınmazsa, hiç değilse otomobilden alacağı parayla birkaç gün geçinebilirdi.

Miriam tekrar arabasiyle park yerine döndü. Park sahibi güler yüzlü, iriyarı, genç bir İrlândalıydı.

Genç kız, "Bu şâhane arabayı kaça satın alırsın?" diye sordu.

Park sahibi otomobili dikkatle gözlen geçirdi. Sonra, "Otuz beş dolar," dedi.

2

SİSİN arasından beliren adam son derece nazik tavırlıydı. Miriam'a karşı sanki, kızın kırılıvermesinden korkuyormuş gibi kibar davranıyordu. Rıhtımın parlak ışığı altında Miriam onun epey ıslanmış olduğunu farketti. Üstü başı, su habbecikleriyle kaplıydı. Genç adam ağır adımlarla ilerliyerek ona yaklaştı. Sonra, muayyen bir mesafeye gelince durdu.

— "Bayan Miriam Lake, siz misiniz?" diye sordu.

— "Evet, benim."

— "Ben, Will Stone. Motör rıhtımın ucunda bağlı. Buyurun."

— "Motör mü?"

— "Yat nehrin ortasında demirli, buraya motörle geldim."

Miriam, "Bayan Murcheson'dan aldığım mektupta yatın rıhtımda olduğunu yazıyordu," dedi.

— "Evet, öyleydi. Lütfen şunu giyer misiniz? Hava birden serinledi, sis de gittikçe artıyor..." Genç adam bunları söyliyerek sırtındaki ince muşambayı çıkardı. Onu genç kızın omuzlarına sardı. Miriam'ın içini derin bir yalnızlık hissi kaplamıştı. Fakat adamın elinin hafif teması birden bu hissini dağıttı. Yavaş yavaş içini bir sıcaklık kapladı.

Will Stone onu karanlığın içinde, rıhtımın geniş tahtaları üzerinden ileride bir yere doğru götürdü. İskelenin altına küçük dalgacıklar çarpıyordu. Havada kuvvetli bir midye kokusu vardı.

Miriam, "Ne zaman denize yakın bir yere gitsem aklıma hep midye gelir," diye söylendi.

— "Anlaşılan yosun kokusu size bunu hatırlatıyor."

— "Evet. Meselâ bazı insanlar vardır, ne zaman deniz kıyısına gelseler, derin bir nefes alır, 'Oh!' diye içlerine çe-

kerler. Bense her seferinde denizin muazzam bir ıstakoz kazanı olduğunu düşünürüm."

— "Evet, ıstakoz kazanı, veya ölü balık tenceresi."

— "Yahut da yosun küpü."

— "Sizin yerinizde olsam parmaklığa tutunurum, Bayan Miriam. Merdiven oldukça kaygandır. Müsaade ederseniz ben önden ineyim."

Will Stone nehrin suyu ile ağır ağır kalkıp inen merdivende öne geçti. Beraberce aşağı indiler. Dört bir yanı saran sisin arasından düdükler ötüyordu. Miriam içinde bir sıcaklık, ve güven hissediyordu. Halbuki böyle hissetmesi için ortada kâfi hiç bir sebep yoktu. Sadece bunu hissetmek ihtiyacı vardı, o kadar. Bir an zihninde Floyd ile Stone adındaki bu adamı mukayese etti. Floyd şimdi burada olsa, bu karanlığın, sisin ve sis düdüklerinin arasında ne yapacağını şaşırır, kendini yabancı bir yerde bulmuş kedi gibi birden şaşkına dönerdi. Hattâ belki her zamanki şakacılığı kaybolur, kavgacı, huysuz bir insan olurdu.

Derken sisin arasından beyaz bir tekne belirdi ve bir gemicinin kuvvetli eli genç kızın motöre binmesine yardım etti. Miriam adamın kendisine karşı büyük bir ihtimamla davrandığını farketti. "Dikkat edin, küçük hanım," derken sesinde, lüks hastahanelerde zengin hastalaro karşı kullanılan saygılı bir ifade vardı. Adaleli bileğinde bir maymun dövmesi söze çarpıyordu. Miriam, garip, diye düşündü. Zira gemicilerin çoğunda deniz kızları veya balık dövmeleri bulunurdu.

Miriam matörün kapılı kısmında, deri kaplı kanepeye oturdu. Az sonra Stone yanına geldi. Kanepenin öteki ucuna ilişti. Son derece resmî bir hali vardı. Miriam ona dikkatle baktı. Genç adamın ciddî yüzü bayağı hoşuna gitti.

— "Yat çok uzakta mı?" diye sordu.

Stone başiyle sisin içinde bir yeri işaret etti. Biraz daha kanepeye yerleşti, cebinden piposunu yarı yere kadar çıkardı, sonra tekrar soktu.

Miriam, "Neden içmiyorsunuz?" diye sordu.

— "Belki rahatsız olursunuz diye düşündüm."

— "Yok canım, rahatsız olmam. Bu zamanda tütün kokusundan rahatsız olan kaldı mı? Bu nereden alklınıza geldi?"

— "Bilmem."

Ama genç adam yine de piposunu içmedi. Vücudü dimdik, resmî bir tavırla oturmıya devam etti. Bir yandan da gözünün ucuyla, belli etmeden Miriam'ı tetkik ediyordu.

Şimdiye kadar kadınlarla olan tecrübeleri tamamiyle nazariyatta kalmış ve daima meslekî açıdan olmuştu. Yalnız bir kere hayatına Elsa Davis adında bir kız karışmıştı. O da on dört yaşına mahsus bir hatıraydı. Bütün cesaretini toplıyarak genç kıza bir buket çiçek göndermişti, o kadar. Bütün hayatında kadınlarla olan ilgisi bundan ibaret kalmıştı. Elsa şimdi Chicago'da zengin bir mağaza sahibiyle evliydi.

Bugün karşısına çıkan bu genç kız, yani Miriam, kendisini garip bir şekilde ilgilendirmeye başlamıştı. Onu ilk gördüğü anda irkilmişti.

Miriam bir ara, "İşte yaşamak diye buna derler," dedi.

— "Neden?"

— "Çünkü bütün bunlar bana yabancı da ondan. Günlük hayatımdan çok değişik şeyler. Kendimi tiyatroda gibi hissediyordum."

— "Şimdiye kadar hiç sis görmediniz mi?"

— "Gördüm, ama o sisin içinde tanımadığım bir yata doğru motorla gitmedim Bay Stone."

Stone bir an durduktan sonra, "Ya," diye söylendi. Sonra tekrar sustu. Fakat kızı tetkik etmeye devam ediyordu. "Acaba üşüyor mu?" diye düşünmekteydi, "O incecik elbiseyle insan bu havada sokağa çıkar mı? Üstelik sevinçli bir hali var. Acaba neden?"

Miriam, "Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var?" diye sordu.

Genç adam birden toparlandı, "Benim mi? dedi. "Hayır. Birşey söyliyecek değilim."

— "Dalgın görünüyorsunuz da."

Stone gülümsedi. O sırada motörün sürati azaldı. Yan tarafta beyaz bir duvar belirdi, sonra bu duvar yükseldi. Sisin arasında lombozlar portakal renginde donuk şekiller halinde göründüler. Ve Beethoven'in Beşinci Senfonisi bütün haşmetiyle karanlığın içinden duyuldu.

— "İşte, geldik, Bayan Miriam."

— "Yat epey büyükmüş, öyle değil mi?"

— "Zannederim, Amerikadaki yatlar arasmda büyüklükte dördüncü geliyor. Fakat diğerlerine hükümet tarafından el konduğu için bugün, şahsa mahsus en büyük tekne bu sayılır."

Merdivenin üst başında üniformalı biri duruyordu. Orta yaşlı bir adamdı. Yüzü güneşten ve rüzgârdan tunç rengindeydi. "Teknemize şeref verdiniz, Bayan Miriam Lake," dedi. Son derece tatlı bir sesi vardı.

— "Teşekkür ederim."

— "Ben, kaptan Ligget'im."

— "Tanıştığımıza memnun oldum efendim." Miriam böyle diyerek ona elini uzattı.

Kaptan bu eli bir an için avucunda tuttu, sonra yavaşça bıraktı. "Burada tam mânasiyle rahat edeceğinizi ümit ederim," diye söylendi.

— "Ziyaretimin on beş dakikadan fazla sürmiyeceğini tahmin ediyorum. Kaptan."

— "Tabiî. Bazen böyle saçmalarım. Siz benim kusuruma bakmayın. Son zamanlarda hâfızam eskisi gibi çalışmaz oldu."

Stone birden lâfa karıştı. "Salon şu tarafta olacak Bayan Miriam. Buyrun."

— "Teşekkür ederim. Allahaısmarladık, Kaptan Ligget."

Ligget ona cevap vermedi Anî bir hareketle dönerek güvertede aksi istikamete doğru uzaklaştı. Stone bir kapıyı açtı. Aynı anda Beethoven'in Beşinci Senfonisi bütün haşmetiyle onları sardı. Yüksekçe bir eşikten geçerek harikulâde bir şekilde döşenmiş bir salona girdiler.

Salon, dekorasyon mecmualarındaki resimleri andırıyordu. İçindeki eşyalar büyüklüğüne nispetle azdı. Fakat hepsi ince bir zevk ve itinayla seçilmiş parçalardı.

Bir duvarda muazzam bir pikap vardı. Müzik sesi işte buradan gelmekteydi. Onun üstünde şahane bir deniz tablosu asılıydı. Bu, şimdiye kadar görülen tablolara hiç benzemiyordu. Son günlerde halkın pek beğendiği o kadın ressamın eserlerinden biri olacaktı. Resimdeki deniz bildiğimiz deniz den çok farklıydı. Fakat gene de insana dalgaları kıpırdıyormuş, çırpılmış yumurta beyazını andıran bulutlar bir yandan öbür yana esiyormuş gibi geliyordu.

Miriam müteredditbir tavırla Stone'ye, "Bayan Murcheson nerede?" diye sordu.

Genç adam kızın oturmasını istiyormuş. gibi gidip koltuklardan birinin yanında durdu.

— "Buyrun, oturun, Bayan Miriam. Ben gidip, geldiğinizi içeriye haber vereyim."

Miriam sırtındaki muşambayı çıkarıp ona uzattı. Sonra bir koltuğa oturdu.

Genç adam yerdeki açık yeşil halının üstünden yürüyerek kapıya yaklaştı. Kanat açılıp kapanırken içeri kesif bir sis bulutu süzüldü. Müzik durdu. Plâk otomatik şekilde değişirken odaya derin bir sessizlik çöktü. Fakat bu, aslında tam bir sessizlik değildi. Zira uzaktan sis düdüklerinin sesleri ge-

liyor, dalgaların yatın gövdesine çarpıp parçalanırken çıkardıkları uğultular duyuluyordu.

Miriam düşünceli bir tavırla sisten donuklaşmış lombozlardan birine baktı. İçinden, "Şimdi şurada bir yüz belirse.... O zaman cinayet kitaplarına göre benim çığlık atmam icap eder," diye düşündü. Sonra Stone adındaki o adam koşarak gelir, Miriam, "Orada... Bir yüz gördüm!,, diye kekeler, Stone güverteye koşar, fakat orada hiçbir şey göremezdi. Derken...

Tam o sırada senfoninin ikinci plâğı harekete geçti ve Miriam daldığı o saçma hayalden uyandı.

Bundan sonra Bayan Murcheson'un nasıl bir kadın olabileceğini düşünmeye koyuldu. Mektupları gayet nazik, aynı zamanda yat sahibi bir kadına yakışır âmirane bir ifadeyle yazılmıştı. Miriam hayalinde onu, annesinin arkadaşı Marcia Lukas gibi bir kadın olarak canlandırdı. Marcia Lukas uzun boylu, şişmanca, boynuna daima iğneyle tutturulmuş bir eşarp takan ve kuyruklu kadife elbiseler giyen bir kadındı.

Miriam bileğindeki saate baktı, dokuz olmuştu. Fakat onun durumunda bir insan için zamanın önemi yoktu. Yalnız neden böyle bekletildiği tuhafıma gitti. Öyle ya, on dakikadır burada oturuyordu. Hemen arkasından zengin hanımların misafirlerini bekletmeleri tabiî olduğu aklma geldi.

Acaba ayda yüz elli dolar istese fazla mı olurdu? Bayan Murcheson mektubunda, "Ücret bahsini, karşı karşıya gelip konuştuktan sonra hallederiz," diye yazmıştı.

Müzik yeniden sustu. Plâk değişinceye kadar tekrar bir sessizlik oldu. Salonun öteki ucundaki bir kapı açıldı. İçeri bir adam girdi. Genç kıza kibar bir tavırla gülümsiyerek süratli adımlarla pikaba yaklaştı, düğmesini çevirip durdurdu. Bu, asabi tavırlı, orta boylu bir adamdı. Kır saçları, gayet muntazam kesilmiş bir bıyığı vardı. Miriam onun gözlerine baktığı zaman irkildi. Bu gözler bomboştu. Adam bir an pikabın yanında durdu. Genç kız onun gözlerini bir daha gördü. İri, kahverengi, ama cam gibiydiler. Adam bundan sonra ona yaklaştı ve elini uzattı.

— "Geldiğinize çok sevindim, Bayan Miriam."

Miriam ayağa kalktı. Adamın uzattığı eli sıktı. Bu el kupkuru, buz gibiydi. Genç kız kiminle konuştuğunu bilmediğinden sadece, "iyi akşamlar efendim" demekle yetindi.

— "Buyrun, oturun."

Fakat Miriam oturmadı. Bayan Murcheson'la randevumuz vardı. Buraya onu niçin ..."

Adam, "Biliyorum," dedi. "Bayan Murcheson benim!.."

3

BU SÖZLER evvelâ Miriam'da soğuk bir şaka tesiri yaptı. Nazik bir tavırla, "Affedersiniz, ama ne demek istediğinizi anlıyamadım," diye söylendi.

— "Şaka filân yaptığım yok, Bayan Lake. İsmim Donald Murcheson. Dul Bayan Murcheson diye bir şahıs mevcut dedeğil." Adam hafifçe gülümsiyerek ilâve etti. "Bu olsa olsa sizin zihninizde mevcut olabilir, Miriam."

Genç kız, buradan derhal gitmeli, diye düşündü. "Bana, 'Miriam' diye hitap ediyor. Yoksa niyeti kötü mü? Beyaz kadın ticareti mi yapıyor acaba? Hay Allah başıma bir de bu mu gelecekti?" Sonra yüksek sesle, "Söylediklerinizden hiç bir şey anlamıyorum, Bay Murcheson," dedi.

— "Bana Donald diyebilirsiniz. Hatırlarsınız eskiden öyle derdiniz."

İşte o zaman Miriam'm içini bir öfke kapladı. "Hayır, katiyen. Böyle bir şey hatırlamıyorum," diye söylendi. Sonra, "Beni derhal karaya çıkarın lütfen!" diye ısrar etti.

— "Rica ederim oturun, Miriam."

— "Allahaısmarladık Bay Murcheson."

Genç kız, adamı garip bir ifadeyle gülümser bırakıp kapıya doğru gitti. Orədan güverteye çıktı. Murcheson onu takip etmek veya mâni olmak için en ufak bir harekette bulunmamıştı. Miriam güvertenin parmaklığına dayanmış bir erkek gölgesi görerek içi rahatladı. Süratli adımlarla ona yaklaştı.

— "Bay Stone, lütfen beni derhal kara çıkarır mısınız?"

— "Karaya çıkacağınıza, güvertede biraz gezinsek olmaz mı?"

— "Hayır Bay Stone, olmaz." Aynı anda Miriam, yatın iki tarafında, sisin arasında bir takım gölgelerin belirip kaybolduğunu farketti. "Hareket ediyoruz galiba," diye söylendi.

— "Evet. Şu anda tepenizde gördüğünüz şey Brooklyn Köprüsü'dür. Gidip sırtınıza bir trençkot giyseniz de etrafı öyle seyretseniz. Kamaranızda ihtiyacınız olan bütün elbiseleri bulacaksınız. Ben mütemadiyen size muşambamı veremem."

— "Bay Stone, bu durum belki size eğlenceli gelebilir, ama benim için öyle değil. Biraz önce Bayan Murcheson diye birinin mevcut olmadığını öğrendim. Burada geri zekâlı bir çocuğun da olmadığından eminim. Halbuki bu hususta üç mektup almıştım... Sözlerimden birşey anlaşılmıyacağını biliyorum. Fakat bugün ve bu gece başımdan feci hâdiseler geçti." Birden Miriam'm aklına korku geldi. "Korkuyorum," diye mırıldandı.

— "Evet... Evet... Korkmakta haklısınız."

— "Rica ederim beni boş yere teskin etmeye çalışmayın. Budala değilim."

— "Tabiî değilsiniz."

— "Eğer en ufak bir malî kıymetim olduğunu bilsem, kaçırıldığımı zannederdim. Fakat değilim. Hiç bir şekilde önemli bir insan değilim, ve bir kuruş bile etmem. Beni kurtarmak için hiç kimse para vermez. Hele Floyd hiç vermez. Aksine hâlime kahkahalarla güler. Benim burada olduğumdan hiç kimsenin haberi olmadığı gibi, bununla ilgilenen hiç kimse de mevcut değil."

— "Şu Floyd dediğiniz kim?"

— "Floyd dediğim, bir mecmuanın edebiyat eleştirmecisidir. Yılan gibi zehirli dili, sarışınlara karşı sonsuz za'fı olan bir adam."

— "Ondan pek hoşlanmıyacağımı zannediyorum. Siz hoşlanıyor musunuz?"

— "Hayır. Floyd hakkındaki hislerimin ne olduğunu ben de katî olarak bilmiyorum. Şu anda içinde bulunduğum durumu da son derece gülünç buluyorum. Çok çirkin bir şaka. Nereye gidiyoruz?"

— "Karayip Denizi'ne."

Bu sözleri duyan Miriam hayretle bakakaldı. "Ne?"

— "Yeni Palm Cay'a gidiyoruz. Başka nereye gidebiliriz?"

O zaman Miriam, Stone'nin sisten ıslanmış yakasına sarıldı. Heyecandan dudakları titreyerek, "Kendime hâkim olmalıyım. Sinir krizi geçirmenin sırası değil, öyle değil mi?" diye söylendi.

Stone, "İyi söylediniz, Sizi tebrik ederim," dedi.

Miriam aynı heyecanla sordu. "Peki bu gemiye beni almaktaki maksat ne?"

Stone bu suali cevapsız bıraktı. Yakasını genç kızın ellerinden kurtarmak için en küçük bir harekette bulunmadı.

Karanlıkta dalgalar tekneyi yalıyarak hışırtıyla geçiyordu. Birden yatın sis düdüğü kulakları rahatsız eden bir sesle öttü. Yakından bir düdük sesi buna cevap verdi.

Stone, "İçeri girsek iyi olacak. Düdük sesleri bir müddet daha devam edecek," diye söylendi. Sonra yalvarır gibi bir tavırla ilâve etti. "Rica ederim, içeri girelim Bayan Miriam".

Sonra Miriam'ın parmaklığa gidip bir müddet oraya dayanmasına mâni olmadı, ama gelip yanında durdu. Genç kız evvelâ yavaş yavaş kaybolan şehrin bulanık hayaline, sonra aşağıdaki kapkara sulara uzun uzun bakarken adam sessizce onun yanında bekledi. Miriam'a böyle yakın olmak onu garip bir şekilde rahatsız ediyordu. Halbuki kızı iyice tetkik edebilmesi için, onda bu gibi hislerin mevcut olmaması gerekirdi.

— "Bay Stone?"

— "Efendim. Buyrun Bayan Miriam?"

— "Kimsiniz siz?"

— "Ben Doktor Crownishild'in asistanıyım. İlerde onun yerine geçeceğimi ümit ederim."

— "Onun yeri neresi?"

— "Mesleğinin en üst seviyesi. Viyanada bile ondan daha mükemmeli çıkmamıştır."

Miriam'ın kafası büsbütün karışmıştı. "Doktor," diye düşündü. Demek kendisi de oval yüzü, ince kemikli vücudu, biçimli dudaklariyle bunlara tecrübe kobayı olacaktı. Nedense cinayet romanlarındaki bütün kurbanlar böyle genç ve güzel kızlar olurlardı. Demek hakikatte de böyleydi. Muazzam bir çelik makinenin içinde kurutulacak ve ilim uğruna, "Ölümsüz İnsan veya Hayalet Kadın" haline sokulacaktı. Her halde kafasını da açıp içine bir gorilin beynini koyarlardı.

— "Bana bakın, Bay Stone, aklıma bir şeyler geliyor... acaba?..."

Genç adam sert bir sesle, "Katiyen," dedi. Asla aklınıza böyle bir şey getirmeyin."

— "Pekâlâ, Telâş etmeyin. Yalnız şunu bilmenizi istiyorum. İsmim Miriam Lake. Bir zamanlar Murray Tepesi'nde oturan eski bir ailenin son ferdiyim. Annem, babam senelerce önce öldüler. Bir vakit Powers otomobil firmasında modellik

yaptım, ama yeni model bir arabayı hayranlıkla seyreden bir grubun içinden biri olmaktan ileri gidemedim. Kısacası modellik mesleğim hiçbir zaman parlak bir seviyeye ulaşmadı."

— "Bayan Miriam..."

Miriam ona adırmadan devam etti. "Sekreterlik mesleğime gelince, o da bir moda mecmuasının masalarından birinde sona erdi. Bir tiyatro ajanı soprano sesimi dinledikten sonra ağzındaki puro dumanları arasından bademciklerimin iyi olduğunu, ama sesimin hiçbir zaman işe yaramıyacağını söyledi. Asıl gayenin dinleyicileri zevkten kendinden geçirmek olduğunu, yoksa onları koltuklarında sıkıntıdan öldürmenin kimseye bir fayda temin etmiyeceğini ilâve etti."

— "Beni dinleyin, Bayan Miriam..."

— "Hayır, asıl siz beni dinleyin. Evim bu akşam alevler arasında kül oluncaya kadar Westchester'de neşeli İtalyan ailelerinin arasında küçük bir kulübede oturuyordum. Çünkü bulabildiğim en ucuz kiralık yer orasıydı. Oradan kendi işimi kendim görüyor, eşyalarımdan elimde ne kaldıysa onları muhafaza etmeye çalışıyordum. Daha geçen hafta dolabımdaki bir kaç kat elbisem de çalındı."

— "Sonra?.."

— "Sonrası, elimde iki etekliğim kalmıştı. Dün geceki yangın da bunlardan birini silip süpürdü. Hurda, ufacık bir arabam vardı. Onunla her gün şehre inip kendime bir iş arıyordum. O araba da şimdi Harry'nin malı oldu. Park yerinde yatıp duruyor. Burada beyaz esir ticaretinin veya ilmî bir tecrübenin kurbanı olup olmıyacağımın artık bence önemi yok. Sadece bunları bilmenizi istedim. Yalnız beni bekleyen akıbetten sonra küllerimi bir şişeye koyup denize atmanızı sizden rica ederim. Böylece, dünyaya nasıl galip yaşamışsam gittikten sonra da hiç yer işgal etmemiş olurum."

— "Rica ederim içeri girin artık."

— "Söylediklerimi dinlediniz mi?"

— "Evet, her kelimesini dikkatle dinledim. Nasıl istersenız öyle düşünün. Yalnız burası soğuk, aynı zamanda rutubetli. Soğuk alıp hastalanırsanız bunun hesabını benden sorarlar."

Miriam, "İşte şimdi bu lâfa kahkahalarla gülmek lâzım" dedi.

Stone kapıyı açtığı zaman içerden vuran ışıkta genç adamın kısılmış dudakları ve merakla ona bakan koyu renkli gözleri göründü. Miriam onun ne kadar kuvvetli bir vücudü

olduğunu farketti ve bir kere daha bu adamla Floyd arasındaki büyük farkı düşünmekten kendini alamadı.

Şimdi korkusu biraz olsun azalmıştı. Fakat Miriam bunun, karşılaştığı olayların meydana getirdiği bir nevi uyuşukluk olduğunu biliyordu. Bu uyuşukluk geçtikten sonra korku eskisinden daha şiddetli olarak varlığını kaplıyacaktı. İnsan çenesine yediği yumruktan sonra bir zaman hiç acı hissetmezdi.

Miriam kendini, Stone gibi sakin, aklı başında birinden korkmanın saçmalığına inandırmaya zorladı.

Salona döndüğü zaman Murcheson yerinden kalkarak onu karşılamaya geldi. Arka tarafta, bir kadın, yakışıklı sarışın bir genç adam, ve harikulâde bir sakalı olan zayıf bir ihtiyar adamdan müteşekkil bir grup vardı. Uzaktan bu sakal Miriam'a beyaz ipektenmiş gibi geldi.

Murcheson uzanarak onun elini tuttu.

— "Miriam yavrum, Kate halanla görüşmiyeli hayli seneler oldu."

Miriam ciddî bir tavırla, "Evet, oldu," diye cevap verdi.

— "Yalvarırım Miriam, biraz anlayışlı ol. Kate daima seni müdafaa etti. Bunu takdir etmelisin."

Karşısındaki kadın Miriam'a büyük bir merakla, bakıyordu. Yüzünde, içten gelen bir tebessüm vardı. Miriam'm aklına, bir zamanlar balolarda genç kızlara refakat eden anlayışlı, yaşlı hammlar geldi. Kadının yüz hatları son derece muntazamdı. Sonra kendinden emin bir hali vardı. Buna rağmen müteredditbir tavırla yaklaştı, bir an sessizce Miriam'a baktı. Sonra onu öptü ve, "Ne olursun bana böyle yabancı gibi bakma. Ben senin Kate halanım, yavrum," dedi.

Bütün bunlar hakikat olamazdı. Muhakkak bir kâbustu!.

Miriam geri çekilerek, "Sizi, bu söylediklerinizin aksine nasıl inandıracağımı bilmiyorum. Hepiniz beni tanıyor görünüyorsunuz. Artık bu işin şaka tarafı kalmadı. Fazla ileri gitti. Ortada korkunç bir yanlışlık var. Benim Kate halam diye kimsem yok."

Yaşlı kadın hakarete uğramış gibi bir tavır takınmıştı, ama hemen arkasından Murcheson'a şöyle bir baktı ve yeniden gülümsedi. "Her halde kuzenin Forsythe'yi tanıyacaksın, yavrum. Yâni oğlum Forsythe Vanesse'yi. Çocukluk günlerinden hiç bir şey hatırlamıyor musun? Bilhassa o nisan ayını?"

Sarışın delikanlı yüzünde dostça bir gülüşle ona elini uzatmıştı. Miriam mihanikî bir hareketle onun elini sıktı. Deli-

kanlının yüz hatları annesininki kadar belirli ve keskin değildi. Ama fevkalâde yakışıklıydı. Kendisi de bunu biliyordu. Miriam onun, otomobil reklâmlarındaki genç adamlardan birinin yerine pekâlâ modellik edebileceğini düşündü. Şâhane bir arabanın kapısına dayanmış, bembeyaz dişlerini göstererek gülerken hayal etti.

Delikanlı, "Hani o nisan ayı??" diye tekrar etti ve o da Miriam'ı öptü.

İşte bu öpücük bardağı taşıran son bir damla oldu. Miriam'ın içini derin bir öfke kapladı. Korkunç bir çaresizlik hissediyordu. Tam olmıyacak bir hareket yapacağı anda, beyaz sakallı yaşlı adamın sakin sesi onu durdurdu. Miriam içeri girdiği zaman adam yerinden kalkmamış, iskemlesinde kımıldamadan oturarak, ince camlı kelebek gözlüğünün arkasından onu dikkatle tetkik etmeye koyulmuştu.

Neden sonra, "Bay Murcheson," diye söylendi. "Atacağımız adımlarda acele etmememizi tavsiye ederim. Şuur altında meydana gelen şokların birbiri ardından hızla vukubulması tehlikeli olabilir. Bayan Miriam Lake ile beni biraz yalnız bırakın. Onunla başbaşa konuşmamızın fevkalâde elzem olduğu kanaatindeyim. Şimdi, derhal dediğimi yapmanızı rica edeceğim."

4

DR. CROWNİNSHİLD diğerlerinin salondan çıkmalarını bekledi. Sonra özür dileyen bir edayla Miriam'a gülümsedi ve, "Ayağa kalkmadığım için beni affedin," diye söyledi. "Dizlerimden muztaribim. Dica ederim, buyrun oturun."

Sesinde hem nezaket, hem de bir nevi otorite vardı. Miriam ondaki bu halin, mesleğinin zirvesine erişmiş olmaktan ve bu seviyenin verdiği tevazudan ileri geldiğini düşündü. İnandığı her neyse, veya genç kızın her kim olduğuna inanıyorsa bunda tamamiyle samimiydi.

Miriam, "Şimdi içim biraz rahat etti doktor," dedi. "Son yarım saat içinde bayağı aklımdan şüphe etmeye başlamıştım. Herkes bana, başka bir şahısmışım gibi davrandı, eğer içlerinde biri Hamlet'in sevgilisi Ofelya diye hitap etseydi, Shakespeare'nin piyesinde yazdığı gibi etrafa saçmak için kır çiçekleri arıyacaktım."

— "Ofelya ha? Hım, güzel bir benzetiş. Gerçi biraz mübalâgalı, ama gene de güzel. California'yı özlüyor musunuz?"

— "Özlemek mi? Oraya hiç gitmedim ki."

— "Evet, anlıyorum. Bir sigara almaz mısınız?"

Miriam, "Teşekkür ederim doktor," diyerek yaşlı adamın ikram ettiği sigarayı aldı, yaktı. Sonra sordu. "Neden bana California'yı sordunuz Doktor?"

— "Hiç balık avlamıya gittiniz mi, Bayan Miriam?"

— "Evet, ara sıra giderim." Miriam böyle söylerken yıllar önce Essex'deki yazları, annesiyle babasiyle Champlain gölünün güneşte pırıl pırıl yanan suları üstünde geçirdikleri o neşeli, mesut dakikaları hatırlamıştı.

Daldığı hayallerin arasından Crowninshild'in sesini duydu. "O halde solucanları iyi bilirsiniz."

— "Eh, oldukça."

— "Gerçi tiksinti verici hayvanlardır, ama ifade etmeye çalıştığım düşünce için yerinde bir misal teşkil edecekler. Bir solucanı iki parçaya ayırdığınız zaman ne olur?"

— "Her şey bir tarafa doktor, her halde bu zevksiz bir ameliyat olur."

— "Bakın ne olduğunu ben size söyliyeyim. İlk evvelâ sizin bir tek şahsiyetiniz vardı. Şimdi iki şahsiyetiniz var. İkisi de ayrı ayrı şeyler. Kendi başlarına, müstakil olarak hareket ediyorlar. Belki solucanın da bir şahsiyeti olsa, ikiye ayrıldığı zaman böyle olurdu. Fakat verdiğimiz misali bozmamak için bunu böyle kabul edelim. Fakat bir an gelir, ki solucanı tekrar bir parça haline getirmek icap eder. Zira bu iki ayrı parça zamanla hayatiyetlerini kaybederler." Yaşlı adam hârikulâde biçimli elini havada şöyle bir salladıktan sonra ilâve etti. "Yâni o parçalar ölür. Anladınız mı? İşte, insan beyni de, bu solucan gibidir, Bayan Miriam?"

— "Bütün bunlarla neyi anlatmak istiyorsunuz doktor?"

— "Sadece size, bir beynin, bir şahsiyetin ikiye ayrılabileceğini ve bu iki parçanın, tıpkı solucanlarda olduğu gibi ayrı ayrı faaliyet gösterebileceğini belirtmek istiyorum. İkiye ayrılan bu beyinin bir yarısı tamamiyle ayrı bir insan olarak çalışır, yaşar. Ve beynin öteki yarısı tarafından idare edilen diğer şahsiyetten tamamen bihaber olur. Asıl felâket bu iki ayrı şahsiyetin aynı vücutta bulunmasıdır."

— "Solucanlarda şahsiyet olmadığına göre bu tehlike onlar için varit değil."

Yaşlı doktor lâtifeyi büyük bir ciddiyetle karşılıyarak, "Evet, Bayan Miriam." dedi. "Onlar için böyle bir tehlike varit olamaz."

— "İnsanlarda bu durum, doktorların 'şizofreni' dedikleri ruh hastalığıdır. değil mi?"

— "Çalışmalarımda ikiye ayrılan şahsiyetler üzerinde epey araştırmalar yaptım. Bunlar bir tek vücut içinde tamamiyle iki ayrı insan olarak yaşıyorlar."

— "Bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

— "Doktor - hasta münasebetlerinde anlaşmanın, tedavinin sonucu bakımından fevkalâde faydalı olduğuna inanıyorum. Ayrıca nadir zekâların akıl hastaları arasında bulunduğu kanaatindeyim. Fakat tabiî bu zekâlar son derece sınırlıdır. Meselâ melânkoli, bunama veya umumî felç gibi hastalıklarda..." Crowninshild sözün burasında hafifçe omuz silkerek, aralarında kat'î anlayışın bulunmasında ısrar ediyormuş gibi Miriam'a baktı.

Genç kızın vücudü tepeden tırnağa buz kesilmişti. Yüzünden bütün kanın çekildiğini hissediyordu. "Doktor, yoksa... Yoksa beni akıl hastası olarak mı kabul ediyorsunuz?" diye kekeledi.

Crowninshild, "Evet," dedi. "Fakat öyle bir tipsiniz ki, sizinle gayet açık konuşabilirim. Bu hususu asistanım, Doktor Stone nedense kabul etmez. Kendisi gençtir. Buna rağmen fikirlerine saygı gösteririm. Renginizi bu derece solduran dehşetten kendinizi kurtarın Bayan Miriam. Akıl hastalığı günümüzde, alelâde bir hastalık haline gelmiştir. Ona yakalanmıyan pek az insan vardır. Sizinle böyle açık konuşmam, bana güvenmenizi istediğimden ileri geliyor. Aksi halde size yardım edemem."

— "Doktor, beni birkaç dakika öncesine kadar hiç tanımıyordunuz, buna rağmen tamamiyle yabancı olduğunuz bir insan hakkında hastalık teşhisi koymak cüretini gösteriyorsunuz. Ben sizi mesleğinin zirvesine erişmiş bir ilim adamı olarak kabul ediyorum, sizden de beni aklı başında, normal bir insan olarak kabul etmenizi istiyorum."

— "Fakat unutuyorsunuz ki, Bayan Miriam, elimde hayatınız hakkında bütün teferruatı kapsayan bir dosya var. Sizin hakkınızda herşeyi biliyorum. Hattâ burada başbaşa geçirdiğim şu bir kaç dakika zarfında, hayat hikâyenizin ana hatları benim gözümde bir kat daha katileşti. Öteki şahsiyetinizden katiyen haberdar olmadığınıza bir kere daha kanaat getirdim."

— "Hangi öteki şahsiyetim?"

— "Jennifer Murcheson olan şahsiyetiniz. Asıl şahsiyetiniz olan bu Jennifer'i size benimsetmek mesleğimin en ilgi çekici çalışmalarından biri olacak."

Miriam, Doktor Crowninshild'in gözlerinde zeki, heyecan dolu, mesut bir bakışın belirdiğini farketti. Bu haliyle meraklı bir piyesin ilk perdesinin açılmasını bekleyen seyirciye benziyordu. "Fakat yine de, asıl hislerini belli etmiyor," diye düşündü. Onu dört bir yandan saran zincir artık âşikâr bir halde gelmişti. Kendinin Miriam Lake olduğunda nekadar ısrar ederse, bu şirin sakallı zeki ihtiyar onu yeniden Jennifer Murcheson haline getirmek için o derece büyük gayret sarfedecekti.

Peki ama neden? Neden bütün bunlar onun başına gelmişti? Bu, dikkatle hazırlanmış oyun neden ona lâyık görülmüştü?

— "Doktor," dedi. "Bunda bir yanlışlık olacak. Bu işe,

sırf bir hata neticesi karıştırıldım. Sizi buna inandırmam gerekiyor. Hiç bir bakımdan meşhur bir kimse değilim. Dünyanın en kıymetsiz, en alelâde insanlarından biriyim. Yaşamak, eğer mümkün olursa hayatımı bir düzene sokmak istiyorum. Evlenmeyi, bir yuva sahibi olmayı arzu ediyorum. Hayatta bütün istediğim bir kocam, çocuklarım ve mesut bir yuvam olsun."

— "Ben, işte bütün bunları size vermek için burada bulunuyorum."

Miriam bu cümledeki gizli mânayı evvelâ anlıyamamış ve bunu bir evlenme teklifi zannetmişti. Bu düşünce onu büsbütün şaşırttı. "Efendim, anlıyamadım?" diye sordu.

— "Ben, işte bütün bunları size vermek, bunları sizin için tekrar mümkün kılmak için burada bulunuyorum. Cemiyetteki hakikî mevkiinizi yeniden kazanmanızı size temin etmek için."

— "Doktor Crowninshild, şimdi bazı suallerime cevap vermenizi istiyorum. Bu, cemiyetteki hakikî mevkiimi ben ne zaman terkettim?."

— "Aşağı yukarı bir yıl önce. Görüyorsunuz ya sizin izinizi bulmak hayli uzun sürdü."

— "Peki bir yıl önce ben neredeydim?"

— "Güney California'daki çiftliğinizde yaşıyordunuz."

— "Ne zamandan beri orada bulunuyordum?"

— "Doğduğunuzdan beri, Bayan Miriam."

— "Bu nokta çok önemli doktor. Demek bir buçuk, iki yıl önce orada oturuyordum, öyle mi?"

— "Evet."

— "O halde şayet o sıralarda orada oturmadığımı size ispat edersem, bunun korkunç bir yanlışlık olduğunu kabul eder misiniz?"

— "Gayet tabiî."

— "İki yıl önce ben New-York şehrinde, Powers Otomobil Firmasında model olarak çalışıyordum. Beş ay bu işde kaldım. Oradan çıktıktan bir ay sonra, demek ki bundan bir buçuk yıl önce, Bazaar isimli moda mecmuasının New-York şubesinde sekreter olarak çalışmaya başladım. Bu müesseselerin yetkili şahıslarından bunu resmen bildiren bir yazı sizi inandırmaya yeter mi?"

— "Hatırladığıma göre, mürebbiyelik işine talip olduğunuz zaman bu işlerde çalıştığınızdan hiç bahsetmemişsiniz."

— "Geri zekâlı bir çocuğa mürebbiyelik vazifesi için modellik ve başarısız bir sekreterlik mesleğinden bahsetmenin

kıymeti olmıyacağını düşünmüştüm. Onun yerine yetişme tarzımdan ve tahsilimden bahsetmeyi daha uygun buldum. Tekrar sorayım Doktor, Bazaar mecmuasının ve Powers firmasının bu hususta ki yazılı mektupları sizi ikna eder mi?"

Crowninshild onu dikkatle tetkike devam ederek cevap verdi.

— "Tamamiyle ikna eder."

— "Şu halde derhal..."

— "Bayan Miriam, muhakemenizin bu yoldaki çalışması beni hayran ediyor. Tabiî, her iki müesseseye de baş vuramıyacağımız için böyle söylüyorsunuz. Zira şu anda denizin ortasındayız."

— "Ben buraya hileyle getirildim. Ve arzum hilâfına burada tutuluyorum."

Crowninshild sabrı tükenmiş gibi, "Fakat her halde burasını tımarhaneye tercih edersiniz," dedi. "Zira buradan çıktığınız takdirde yeriniz orasıdır. Ayrıca asistanım Dr. Stone ile benim burada bulunmamızın Bay Murcheson'a hayli pahalıya mal olduğunu da bilmeniz icap eder. Eğer siz iddia ettiğiniz şahıs, yani bir yabancı olsanız Bay Murcheson bütün bu masrafa girer miydi? Hakikaten bunun böyle olduğuna inanmamı mı istiyorsunuz?"

— "Ama bu böyle, doktor."

— "Yata ayak bastığınızdan beri nezaketten başka şekilde bir muamele gödünüz mü? Burada herşeyin sizin rahatınızı ve huzurunuzu temin edecek şekilde olduğuna emin olmalısınız. Hareketlerinizde tamamen hürsünüz. Arzularınızı yerine getirmek için ne lâzımsa yapılacaktır."

— "Buradan istediğim yerle telsizle konuşabilir miyim?"

— "Ne zaman isterseniz."

— "O halde Powers firmasından ve Bazaar mecmuasından telsizle gelen cevaplar sizi ikna etmiye kâfi gelir mi?"

O zaman Crowninshild ilk defa olarak düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

— "Tamamiyle ikna etmeseler bile yardımcı olabilirler Bayan Miriam."

Miriam ayağa kalktı. "Benimle gelir misiniz lûtfen. Derhal sizinle telsiz odasına gidelim." dedi. Crowninshild ağrılı dizlerinden ötürü, güçlükle ayağa kalktı. Duvarda bir yere gidip bir düğmeye bastı. Sonra, "Fevkalâde!" diye söylendi.

Miriam sordu. "Nedir o fevkalâde olan?"

— "Bugünün cumartesi gecesi olduğunu ve bütün müesseselerin kapalı bulunduğunu gayet iyi biliyorsunuz. Soracağı-

mız herhangi bir suale Pazartesi öğleden evvel cevap alamıyacağımızı da biliyorsunuz." Genç kıza yaklaşarak müşfik bir tavırla konuştu. "Bu ikinci şahsiyetinizin, bu şimdiki Miriam Lake'nin bizimle bu şekilde mücadele etmesine müsaade etmeyin. Hakikatin meydana çıkmasına mâni olmak için ne lâzımsa yapıyor. Hayatı için mücadele ediyor. Bunu biliyorum. Çünkü Jennifer Murcheson yeniden doğduğu anda Miriam Lake ölecek, Bunu hiçbir zaman aklınızdan çıkarmamanız için size yalvarırım. Bırakın Jennifer Murcheson geri gelsin. Böyle yapmakla hiçbir şey kaybetmez, çok şey kazanırsınız. Bir kere Jennifer olarak, şimdi iddia ettiğiniz gibi on parasız alelâde bir insan olmaktan çıkacak, arzuladığınız her türlü konforu, huzuru bulacaksınız. Ayrıca büyük, çok büyük bir servet sahibi olacaksınız."

Miriam garip bir merakla sordu. "Servet, başka ne doktor?"

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi. "Orasını artık bilemem. Ben ruh doktoruyum, falcı değilim. Şimdi bu telsiz konuşmalarını Pazartesi sabahına bırakıyoruz, değil mi?"

O esnada içeri bir kamarot girdi. Onlara yaklaştı. Gözleri Miriam'a dikiliydi. Başka zaman olsa genç kız bu bakıştaki ifadeyi büyük hayranlık olarak vasıflandırırdı. Yirmi yaşlarında, temiz yüzlü bir gençti. Kısa kesilmiş, kumral saçları pırıl pırıl parıldıyordu. Üstünde, tam vücudüne göre dikilmiş bir üniforma vardı.

— "Zili siz mi çaldınız, küçük hanım?"

— "Hayır, Doktor Crowninshild çaldı."

Doktor lâfa karıştı. Kamarota, "Bayan Kate Vanesse'ye buraya, yanımıza gelmesini söyler misiniz?" dedi.

— "Emredersiniz doktor."

— "Zannedersem kendisi kütüphanede briç oynuyor."

— "Peki efendim."

Kamarot çıktı. Crowninshild elini hafifçe Miriam'ın omuzuna koydu.

— "Yorgun görünüyorsunuz."

Miriam, "Yorgun değilim," diye cevap verdi. "Şaşkın, aynı zamanda fevkalâde öfkeliyim."

— "Bayan Vanesse, yâni Kate halanız size kamaranızı gösterir. Sizi teselli eder. Şapkanızı, ceketinizi, eldivenlerinizi çıkarırsınız. Üstünüze rahat bir elbise giyersiniz." Genç kızın omuzundaki elini biraz bastırdı. "Öyle uçmaya hazırlanıyormuş gibi durmayın. Artık buradan uçuş yok. Siz kuvvetli karakter sahibi genç bir hanımsınız. Böyle bir insan olarak kadere bo-

yun eğmelisiniz. Daha günlerce hiçbir limana uğramadan yol alacağız."

Miriam araştıran bir ifadeyle doktorun müşfik, düşünceli gözlerine baktı. Ve orada kuvvetli bir merakın yanı sıra sonsuz bir merhamet gördü. Derken yaşlı adam sanki bu hareketini yeni farketmiş gibi elini anî bir davranışla genç kızın omzundan çekti.

Miriam "Zannedersem burada benim durumumu bilmeyen yok, değil mi?" diye sordu. "Yâni bütün gemi mürettebatı biliyor, değil mi?"

— "Evet, biliyorlar, Bayan Miriam. Emniyetiniz bakımından bilmelerini lüzumlu gördük."

— "Acaba şimdiye kadar öfkenin bir insanı intihara sevkettiği olmuş mudur doktor?"

— "Olmamıştır. Yalnız, sırf öfke sonucu kendini sokarak öldürdüğü rivayet edilen akrebi buna örnek alabiliriz. Fakat gözönünde tutulması gereken başka noktalar vardır: Meselâ emniyetin, selâmetin birçok şekilleri mevcuttur."

5

KAMARA fevkalâde sevimli bir şekilde döşenmişti. Buradan bir kapıyla elbise odasına, oradan da banyoya geçiliyordu. Odalar yatın orta kısmında ve iskele tarafındaydı. Lombozlar, çok kötü havalar hariç, devamlı surette açık tutulabilmesi için deniz seviyesinden oldukça yüksekteydi.

Kate Vanesse salondan kamaraya inerlerken, yol boyunca hep umumî şeylerden bahsetti, şuradan buradan konuştu. Hiç şahsî konulara temas etmedi. Bu davranış Miriam'da derin bir korku yarattı. Eğer sussaydı, yahut da genç kızı ağır altın ağlarla saran meseleden bahsetseydi. Miriam'm bu kadar huzuru kaçmayacaktı.

Kate Vanesse lombozlardan birinden dışarı baktı ve, "Ambrose Boğazı'ndan çıkıyoruz," dedi. "Sis tamamiyle kaybolmuş. Uzaktaki bu ışıklar New-York'un önündeki Coney Adası dedikleri eğlence adasının ışıkları, Tuhaftır, seyahatten dönüşümde, Hürriyet Abidesi'ni değil de, asıl burasını gördüğüm zaman kendimi vatana dönmüş hissederim. Halbuki bu adaya bir kere bile ayak basmadım. Ama bir gün gitmek istiyorum. Deniz sertleşiyor, farkediyor musunuz?"

— "Evet, farkediyorum, Bayan Vanesse."

Kadın döndü. Sert bakışlı gözlerinde dokunaklı bir ifade vardı. "Ne olursunuz, bana Kate diye hitap edemez misiniz, yavrum?"

— "Özür dilerim, fakat yapamam. Bunu tekrar etmenin beyhudeliğini biliyorum. Ama bu yatta bulunan hiç kimseyi bu geceden evvel görmedim."

— "Onu anlıyoruz Miriam, Doktor Crowninshild bunu bize izah etti."

— "Doktor, kuvvetli bir karaktere sahip olduğumu söyliyerek bana fazlasiyle iltifat etti. Her halde bununla, insanın kafasını hakikatin sert duvarına çarpmasının hangi taraf için

daha zararlı olacağını söylemek istemişti. Hiç kimse bunu devamlı olarak yapamaz. Onu ve sizleri, bir hata yaptığınıza nasıl ikna edeceğimi şaşırdım. Ama Pazartesi sabahı herşey meydana çıkacak."

— "Pazartesi mi?"

— "Evet, Powers firmasiyle, Bazaar mecmuası Pazartesi sabahı açılacak."

— "Fakat bunun bizim konumuzla ne ilgisi var anlıyamadım, yavrum."

Bunun üzerine Miriam ona durumu izah etti. Kate Venesse gittikçe artan bir edişeyle onu dinledi. Miriam sözünü bitirdikten sonra kadın "Şimdi bana birşeyi vâdetmenizi istiyorum," dedi.

— "Nedir o?"

— "Alacağınız cevaplara fazla üzülmiyeceğinize bana söz vermelisiniz."

Miriam, "Demek dışarıyla telsiz konuşması yapmama mâni olmıyacaklar," diye düşünüyordu. Evet, belki olmıyacaklardı. Ama gelecek cevapları ne dereceye kadar değiştirecekleri, hattâ tamamiyle uydurup uydurmıyacakları da belli değildi.

Kate Vanesse'nin endişesi gittikçe artıyordu.

— "Yalvarırım, yapmayın. sizi bu halde görmeye tahammül edemiyorum."

Yaşlı kadın böyle diyerek, iri cüssesinden hiç beklenmiyen bir sürat ve zarafetle yaklaştı, Miriam'ın şapkasını başından çıkardı. Tuvalet masasının üstüne koydu. "Ceketinizi ve eldivenlerinizi de çıkarın yavrum. Ondan sonra size bir şey göstereceğim."

Miriam ceketini bir iskemlenin arkasına astı, eldivenlerini şapkasının yanma koydu. Sisin ıslaklığı şapkanın tüllerini yumuşatmış, yatırmıştı. Bu haliyle tüyleri yağmurda ıslanmış güzel bir kediye benziyordu. Yat açık denize doğru yol aldıkça dalgaların şiddeti de artmaktaydı. Teknenin hafif hafif sallantısı Miriam'm başını büsbütün sersemletiyordu.

Kate Vanesse, "Çok sürmez bu sallantıya alışırsınız yavrum ," dedi. "Eskiden de iyi bir denizciydiniz. Böyle şeyler bisiklete binmek, yahut da yüzmek gibidir. İnsan unutsa bile tekrar çabucak alışır. Gelin."

Miriam, Kate Vanesse'nin peşinden elbise odasına gitti. Yaşlı kadın gardırobun kapaklarından birini açtı. İçerde sıra sıra elbiseler, kostümler, mantolar asılıydı. Onların altında ayakkabılar, terlikler duruyordu. Üstteki rafta da tah-

tadan ayakların üzerinde şapkalar vardı. Hepsi de şehrin en zengin mağazalarından alınmıştı.

Kate Vanesse, "Bunların hepsi tıpatıp size göre", dedi. "Şayet ufak tefek değişiklikler icap ederse, kadın kamarotlardan bir tanesi aynı zamanda fevkalâde terzidir. Boş zamanlarında harikulâde danteller işler. Ondan birkaç parça aldım. Sonra size gösteririm."

"— Demek giyeceklerimin hepsinin birden çalınmasının sebebi buydu, Bayan Vanesse? Ben de kabahati komşuların üzerine atmıştım."

— "Yavrucuğum yalvarırım, bunu çalınmak diye vasıflandırmayın. Eğer öyle yapmasak elbiselerin ölçülerini nasıl öğrenebilirdik?"

— "Peki evi de yakmak mı lâzımdı. Bayan Vanesse? Elimde kalan bir kaç hatıra da yanıp kül oldu."

Bayan Vanesse birden nefesini tuttu. Yüzü sararmış, yanaklarındaki pembe boya bir kat daha meydana çıkmıştı. "Yangın mı? Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Anlatın!" diye söylendi.

— "Bu akşam şehirden döndüğümde evi, yanmış, kül olmuş buldum. Bu kalpsizce davranışa ne lüzum vardı? Gerçi eşyalarım fazla değildi, ama hepsi benim için kıymetli şeylerdi."

— "Hayır yavrum, yanılıyorsunuz. O her halde bir kaza sonucu oldu. Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok." Kate Vanesse hemen arkasından konuyu tamamiyle değiştirmek istermiş gibi ilâve etti. "Gelin bakın, çamaşırlarınız burada."

Çekmeceli bir dolabın bütün gözleri son derece şık ipek çamaşırlar, çoraplar ve buna benzer eşyalarla doluydu. Bundan sonra Kate Vanesse ısrarla Miriam'ı banyoya götürdü. Burada da genç kızın her zaman kullandığı kremler ve makiyaj levazımı vardı. Banyonun küveti siyah mermerdendi. Vanesse bunları genç kıza gösterdikten sonra heyecanlı bir sesle, "Miriam," dedi. "Doktor daha bir müddet size Miriam diye hitap etmemizi tembih ettiği için böyle söylüyorum. Yavrucuğum, düşünün bir kere, bu hususta en ufak bir şüphe olsaydı Donald bütün bu zahmeti göze alır mıydı? Fakat günün birinde sizi körleştiren bu karanlık perdede küçücük bir delik açılacak ve siz Donald amcanın ne kadar müşfik, ne kadar mükemmel bir karakter sahibi olduğunu anlıyacaksınız."

— "Bay Donald Murcheson'a şimdiden acıyorum. Çünkü kendisiyle en ufak bir akrabalığım olmadığına eminim. Bu

arada kendime de acıdığımı söylemeliyim. Peri masallarındaymışım gibi hissediyorum kendimi. Ama bir an gelecek uyanacağım."

— "Allaha şükür, ilk defa gülümsediniz."

— "Fransa Kraliçesi Marie Antoinette de son anda böyle yapmıştı."

— "Marie Antoinette'mi, yavrucuğum? Ne demek istediğinizi anlıyamadım?"

— "O da giyotinle idam edilmeye giderken böyle gülümsemişti demek istedim."

— "Yalvarırım size böyle konuşmayın. Haydi artık yukarı çıkalım. Gelirsiniz değil mi? Briç oynuyoruz. Siz de oynar mısınız?"

— "Size birşey göstereceğim, Bayan Vanesse." Miriam böyle diyerek kamaraya döndü, çantasını açtı. İçinden üç mektup çıkardı.

Bunları elinde sallıyarak, "Bu oyuna ne lüzum vardı?" diye sordu. Kate Vanesse mektupları onun elinden aldı, zarflara şöyle bir göz attıktan sonra onları tuvalet masasının üstüne koydu.

— "Okumama ihtiyaç yok. Onları ben yazdım," dedi.

— "Neden?"

— "Çünkü Doktor Crowninshild yazmamı söyledi de..."

Böylece işin sonu gene beyaz sakallı yaşlı adama dayanıyordu. Bu, tam bir avuç dolusu yakaladığınızı sandığınız zaman elinizden kaybolan köpüklerle oyun oynamak gibi bir şeydi.

Bayan Vanesse, "Belki üstünüzü değiştirmek istersiniz," dedi. . "Şu düğmeye basarsınız kadın kamarot gelir. Size yardım eder. Kendisi Biddle isminde, fevkalâde becerikli bir kadındır. İlk bakışta hafif meşrep bir kadına benzer, ama aslına bakarsan bütün kadın kamarotlarda bu hal vardır. Yahut da isterseniz elbisenizi değiştirmeden yukarı gelin."

Kate Vanesse'nin davranışında öyle nazik, düşünceli bir hal vardı, ki, Miriam kendinden utandı.

Alçak sesle, "Müsaade ederseniz burada kalayım, olmaz mı?" diye söylendi.

Kate Vanesse yorgun bir tavırla içini çekti. "Çoğu zaman gece yarısına kadar oyun oynarız," dedi. "Eğer fikrinizi değiştirirseniz yukarı gelirsiniz. Sizi aramızda görmekten memnun olacağız."

Kapı yaşlı kadının arkasından kapandı.

6

YALNIZ kaldığı anda Miriam birden çıldıracakmış gibi oldu.

Halbuki Westchester'deki evinde çoğu geceleri tek başına geçirdi, ama o zaman bu yalnızlık kendi arzusuyla olurdu. Bazı geceler şehre iner, Floyd'un devam ettiği eğlence yerlerine beraberce giderlerdi. Fakat böyle yaptığı zamanlar, son günlerde gittikçe seyrekleşmiş ve Miriam gün geçtikçe daha münzevi bir hayat yaşamıya başlamıştı.

Bunun sebebini kendi kendine sormak hiç bir zaman aklına gelmemiş, düşündüğü zaman bunu oturduğu yeni şehirden hayli uzak oluşuna atfetmişti. Yaşayış tarzını değiştirmenin faydalı olacağını nedense hiç düşünmüyor, ayrıca onun gibi vasat kabiliyetlere sahip, üstelik çok güzel olan bir kızın neden bir işde dikiş tutturamadığını merak etmek hiç hatırına gelmiyordu.

Çocukluk arkadaşlariyle görüşmelerine gelince, bunlar çoktan kesilmişti. Miriam bunun sebebini bir kere olsun kendi kendine sormamıştı. Geçen günlerle beraber, kader onu eski arkadaşlarından tamamiyle ayırmıştı. Esasen bu arkadaşlar oldum olası çok azdı.

Bunlardan Mona Stevenson bir denizci ile evlenmiş ve son Noel kartı Çin'de, bir sahil şehrinden gelmişti. Olcoott kızkardeşler, kendisi gibi bir malî krize tutulmuşlar, babaları bir borsa olayından sonra yirminci kattaki yazıhanesinin penceresinden "kazara" aşağı düşmüş, kızlar da ellerinde kalan birkaç kuruşla Avrupa'ya seyahate çıkmışlardı. Şimdi nerede olduklarını Allah bilirdi. Geriye bir iki kişi kalıyordu. Bunlardan bir tanesi annesiyle babasının eski dostu olan İda Mayford'du. Miriam geçmiş yıllar boyunca onu, sadece iki kere ziyarete gitmişti.

İda Mayford, dantelli elbiseler giyen, pahalı lâvantalar

sürünen, kuru erik gibi buruşuk yüzlü yaşlı bir kadındı. Daima çocukluk hatıralariyle yaşardı. Hâlâ Madison caddesinde, koyu renk taştan yapılmış o evde oturuyor, bütün vaktini hizmetçi tutup kovmakla geçiriyordu. Bir keresinde İda bu hareketini Miriam'a, eski hayatını hatırlatan yegâne faaliyet olarak, izah etmişti.

Miriam ona, "Murcheson, adında birine ait bir yatla kaçırıldım. Kıyı emniyet ekiplerini haberdar edip beni burdan kurtarın. Karayip Denizi'nde, Palm Cay'a doğru gitmekteyiz," şeklinde çekeceği telsize, Bayan İda Mayford'un, o da şayet cevap verirse, her zamanki garip anlayışiyle, "Çok memnun oldum yavrum. İyi eğlenceler dilerim, İda..." diye mukabele edeceğini tahmin ediyordu.

Peki ya Floyd? Acaba o şimdi ne yapıyordu? Ne yapacak? Örümceklenmiş fazilet anlayışına sadık kalıp teklifini kabul etmediği için Miriam'a kırgındı, yahut da sevgililerinden birinin kollarında zil zurna sarhoştu. Miriam'm göndereceği telsizi lâtife olarak kabul ederdi. Evet, ya lâtife veyahut onu tahrik etmek için uydurulmuş bir oyun. Velhasıl hiçbir şekilde ciddiye almazdı.

Bütün garipliğine rağmen telsizi yine İda'ya çekmek en isabetli hareket olacaktı. Hiç olmazsa bir kere şansını denemeye değerdi. Miriam elbise odasına giderek dolabı açtı. Oradan deri bir caket alıp giydikten sonra kamaradan çıktı.

Koridor boştu. Yukarı güverteye çıkıncaya kadar hiç kimseye rastlamadı. Kate Vanesse'nin söylediği gibi sis tamamiyle dağılmıştı. Mehtap yoktu, ama siyah kadifeyi andıran bulutsuz gökyüzü yıldız doluydu. Teknenin iki yanından kayan sular ipekli bir kumaşın yırtılışı gibi hışırdıyor, rüzgâr direklerde ince ince ıslık çalıyordu.

Miriam telsiz odasının kaptan köşkünde, harita odasına yakın bir yerde olacağını tahmin etti. Bir kedi gibi merdivenden kaptan köşküne çıktı. Her taraf karanlıktı. Pencerelerden birinden pusula dolabının donuk aydınlığını ve bu aydınlıkta dümendeki serdümenin koyu renkli gölgesini gördü. Tam o esnada yanında bir adam belirdi. Öyle sessiz ve süratli yaklaşmıştı ki Miriam onun nerden çıktığını duymamıştı. Başındaki subay şapkasının siperliği altında yüz hatları güçlükle seçiliyordu.

Adam, "Bayan Miriam Lake?" diye söylendi. "Ben ikinci kaptan Jack Richardson."

Miriam, "Telsiz odasını arıyordum, Bay Richardson," dedi.

— "Size göstereyim. Şu tarafta."

— "Teşekkür ederim."

— "Sis dağıldı, hava ne güzel açtı, değil mi?"

— "Evet, öyle oldu."

— "Zannedersem Hatteras civarında biraz deniz yiyeceğiz. Ama fazla değil. Barometre gittikçe düşüyor. İnşallah dalgalar fazla azgın olmaz. Kasırga mevsimi neredeyse başlamak üzere. Kasırgalar can sıkıcı şeylerdir. Hiç bunlardan birine tesadüf ettiniz mi?"

— "Ne kadar alışkın olursanız olun, gene de heyecan verir. Müsaade edin yardım edeyim size. Burası aşağı kattan daha fazla sallanır." Richardson böyle diyerek genç kızı hafifçe dirseğinden tuttu.

Miriam, "Hurda arabamdan başka hiçbir vasıtanın sallantısına alışık değilim," diye söylendi.

Bu söz Richardson'a fevkalâde komik gelmişti. Uzun uzun güldükten sonra, "Güzel bir espri," dedi. Sonra ilerdeki bir odanın kapısını açtı. İçerisi bir takım cihazlarla doluydu.

Richardson başını içeri uzatıp, "Jerry," diye seslendi. "Bayan Miriam Lake telsizle bir haber göndermek istiyor. Bayan Lake sizi Jerry Simmonds'la tanıştırayım."

— "Memnun oldum, Bayan Lake."

— "Ben de Bay Simmonds."

Miriam karşısındaki asık yüzlü gence baktı. Yaşından çok evvel ihtiyarlamış, yıpranmış bir hali vardı. Dalgın bakışlı gözleri fezanın sonsuzluğuna dikilmiş gibiydi. Westchester'deki komşularından Lida Wilbury'nin oğlu da tıpkı böyleydi. Bütün gün kanepede yüzükoyun yatar, fennin bir takım akıl almaz icatlarını okurdu. Ayrıca Jerry Simmonds'un gayet uzun parmakları vardı ve bunlar nikotinden sapsarı kesilmişlerdi.

Richardson onları yalnız bırakıp gitti. Simmonds telsiz masasının önüne ikinci bir iskemle çekti, çekmeden temiz bir kâğıt çıkardı, üstüne sivri uçlu bir kalem koydu. Miriam iskemleye oturdu. Boş kâğıdı önüne aldı. Biraz düşündükten sonra yazmaya başladı:

"Bayan İda Mayford." sonra *"Madison Caddesi, New-York,"* diye adresi yazdı. Başka bir şey yazmadan uzun müddet gözleri dalgın öylece kaldı. Simmonds da, aynı şekilde hareketsiz oturuyordu.

Dakikalar geçti.

Odanın içindeki yegâne ses, rüzgârın ipler arasında çıkardığı ıslık sesiydi.

Neden sonra Miriam, "Bu yatın ismi ne, Bay Simmonds" diye sordu.

— "Donna Louise, efendim."

— "İki ayrı kelime olarak mı yazılıyor?"

— "Evet." Delikanlı yatın isminin harflerini soydı. Sonra, "Gemi için komik bir isim," dedi. "Esasen isim olarak komik. Donna İspanyolcadır, ama Louise İspanyolca değil. Öyle değil mi?"

— "Hayır."

— "Kimbilir belki de bir İspanyol asılzadesinin, Amerikalı karısının adıdır."

— "Evet, olabilir."

— "İnsanlar gemilere isim takarken bazan çok saçmalıyorlar. Trenlere de böyle olmıyacak isimler koyarlar. Meselâ ben New-Orleans'dan New-York'a 'Lâle' adında bir trenle geldim. Ne acayip isim, değil mi?"

— "Hakikaten öyle."

Bundan sonra Miriam, herşeyi göze alarak yazmaya devam etti:

"Murcheson isimli birinin Donna Louise adında yatıyla Karayip Denizi'nde, Palm Cay'a doğru gitmekteyim. İş vaadiyle gemiye kandırılarak bindirildim. Sahil polisini haberdar ederek beni buradan kurtarın."

Cumlenin sonunda kalem kayarak titrek bir hat çizdi. Miriam çaresiz bir tavırla omzunu silkti. Ve Kâğıdı Simmonds'un önüne itti.

— "Böyle bir telsizi her halde göndermezsiniz, değil mi?" dedi.

Delikanlı sakin bir halde yazıyı okudu.

— "İsterseniz temize çekeyim ama korkarım boşuna vakit geçirmiş olacağız" diye cevap verdi.

Miriam kâğıdı alıp ağır ağır yırttı.

Simmonds, "Özür dilerim, Bayan Lake," dedi. "Gönderdiğiniz bütün haberlerin Bay Murcheson tarafından kontrol eidleceği hususunda katî emir aldım." Hafif bir tebessümle kederli yüzüne tatlı bir ifade yayıldı. Delikanlı ciddî bir tavırla, "Bütün bunlar sizin iyiliğiniz için yapılıyor," diye ilâve etti.

Miriam hiç kımıldamadı. Simmonds eski telsiz müsveddelerinden birkaçını toplayıp bunlardan kayık yaptı. Doktor Crowninshild'in söyledikleri bir dereceye kadar doğru idi. Miriam, şayet isterse telsizle haber gönderebilirdi, ama bun-

lar evvelâ Donald Murcheson tarafından sansüre tabi tutulacaktı.

Acaba bu işdeki gizli gaye ne idi?

Bu cümle birden genç kızın beynine işledi. Sebebini bir türlü anlıyamadığı meşum bir plân olarak kafasında filizlendi. Mantığa aykırı görünmekle beraber hakikatte doğru giden şu husus vardı: Miriam'm hiç kimsesiz, alelâde bir insan oluşu buradaki insanlardan biri veya birkaçı nazarında çok önemliydi. Dikkatle hazırlanmış bu komployа bakılırsa, bunun böyle olması icap ediyordu.

Miriam ayağa kalktı.

— "Sizin çalışmanıza daha fazla mâni olmıyayım."

— "Saat on birde gelecek gazete haberlerine kadar hiç bir işim yok. Şimdi ise daha saat onu on geçiyor."

— "İyi geceler. Herşeye rağmen teşekkür ederim Bay Simmonds."

— "Estağfurullah, güle güle, Bayan Lake."

Delikanlı iskemlesinden kalkmadı. Çok ciddî bir iş yapıyormuş gibi elindeki kâğıttan kayığı dikkatle diğerlerinin yanına koydu. Miriam Lake kapıyı açıp dışarı çıktı. Koridorda odanın yuvarlak pencerelerinden birinin önünden geçerken Simmonds'u gördü. Durup baktı. Delikanlı, Miriam'ın yırttığı telsiz kâğıdının parçalarını topladı. Bunları bir zarfa ve zarfı da çekmeye koydu.

7

MİRİAM karanlıkta bir an durup düşündü. İda'ya yazdığı telsizin parçalarını böyle dikkatle toplamak nedendi? Bunlar okuması için Bay Murcheson'a mı verilecekti? Yoksa ruh bilimi ölçülerine göre tetkik etmesi için Crowninshild'e mi? Miriam kâğıt parçalarını kendisi toplayıp denize atmadığına pişman oldu.

Merdivenin yanında ikinci kaptan Richardson onu bekliyordu. Yüzünde dostça bir ifade vardı. Buradakilerden gördüğü bu yakınlık Miriam'ı gittikçe korkutmaya başlamıştı. Apaçık, dürüst bir düşman veya mert bir kötü insanla karşılaşsa içi daha rahat edecekti.

Richardson, "Simmonds'la konuştunuz mu, Bayan Miriam Lake?" diye sordu.

Miriam, "Evet, biraz konuştuk," dedi. "Trenlerden filân bahsettik."

— "Sahi mi? Garip bir delikanlıdır. Çok da akıllıdır. Biliyor musunuz, Simmonds yün işi yapar."

— "Çorap mı örer?"

— "Çorap, atkı, herşey örer. Vakit bulunca da kaneviçeye başlayacağını söylüyor."

— "Bazı erkeklerin böyle garip merakları vardır."

— "Hakikaten öyle. Telsizleri gönderdiniz mi?"

Miriam bu suale doğrudan doğruya cevap vermedi. Onun yerine Richardson'a gülümsedi. Ve iyi geceler diledi. Genç adamı merdiven başında bırakıp yürüdü. Üst güverte bomboştu. Yuvarlak pencerelerden vuran hafif ışıkta kasvetli bir hali vardı. Bu boşluk, bu kasvet genç kızın içine yeniden bir korku verdi. Eskiden beri sevdiği deniz şimdi içine, meçhul bir düşmanmış gibi dehşet saçıyordu.

Pencerelerden birinin önünde durdu. İçerisi, harikulâde bir tarzda döşenmiş, aydınlık, ılık bir odaydı. Köşedeki pi-

kaptan tatlı bir müzik sesi yayılıyordu. Briç masasında Crowninshild, Forsythe Venesse'nin karşısına, Murcheson da Bayan Kate Vanesse'nin karşısına oturmuşlardı. Stone, biraz ötede geniş bir koltuğa yerleşmiş kitap okumaktaydı.

Miriam bu sakin manzaraya dalmış bakarken kendini Noel zamanı dışarda karlar içinde durup, ışıklı pencerelere burunlarını dayayarak, sıcak evleri seyreden kimsesiz çocuklara benzetti, Kendi kendine karşı derin bir acıma hissi duydu. Neredeyse ağlıyacaktı.

Bir ara gözlerine dolan yaşların arasından Stone'nin kitabını bırakıp ona baktığını farketti. Genç adam Miriam'ın orada olduğunu diğerlerine hiç belli etmeden yerinden kalktı ve süratli adımlarla kapıya doğru gitti.

Karanlık güvertede genç kızın yanma geldiği zaman, "Allaha şükür nihayet üstünüze kalınca bir şey olmışsınız," diye söylendi.

Artık ona, her an kırılacak bir bibloymuş gibi muamele etmiyordu. Miriam'm kolunu kendi kolundan geçirip kızı güvertenin arka tarafında, rüzgârdan mahfuz bir kanepeye götürdü.

— "Eğer ağlamak istiyorsanız bana aldırmayın. Beni burada yok farzedip ağlamanıza bakın."

— "Hayır, ağlamak istemiyorum."

— "Şu halde göz mekanizmanızda muhakkak bir bozukluk var, Çünkü sızıntı yapıyor."

— "Doktor Stone, bir dostuma telsizle bir haber göndermek istiyordum. Az önce bunun inkânsız olduğunu anladım. Sonra da dönüp bu pencerenin önüne geldim. Elimde olmadan içeri baktım. Hayatımda hiç bu kadar bedbinlik, yalnızlık ve korku hissetmemiştim."

Genç adam içinde garip bir sıcaklık duydu. Karşısındaki kızı teselli etmek, korumak için kuvvetli bir arzu hissetti. Sonra bu hissini şüpheyle inceledi ve şu teşhisi koydu: Bu, biyolojik bir saikin meşum tezahüratıydı, çok evvel sevgilisi Elsa Davis için de aynen bunları hissetmiş, Ama Allahtan bu hisler onu genç kıza bir buket çiçek göndermekten daha şiddetli bir harekete sevketmemişti. Fakat bu başkaydı. Hem bu, alelâde bir heyecana da benzemiyordu. Derhal ve kesin şekilde bastırılması lâzımdı. Eğer bastırılmazsa kendisi için felâket olurdu.

Stone, "Bütün bunlar geçecek, Bayan Miriam," dedi. "Gece rahat bir uyku uyuyun, yarın kendinizi çok daha iyi hissedersiniz."

Miriam, "İçimde bir his var, size güvenebileceğimi söylüyor," dedi. "Ayrıca Doktor Crowninshild'e de inanıyorum. Burada, başka kimseye inanmak için daktorun beni zannettiği kadar deli olmam lâzım. Her ikiniz de bu olayda aldatıldınız. Ben de aldatıldım. Ama ben bunu biliyorum, siz bilmiyorsunuz. Aramızdaki fark bu."

Stone başını geriye atarak gökyüzüne, yıldızlara baktı. Genç kız alçak sesle konuşuyordu. Sesinde insana tesir eden bir âhenk vardı. Gece kulüplerindeki şarkıcı kadınlar gibi yapmacık değildi bu ses. Aksine tatlı nağmeli küçük bir çıngırağı andırıyordu. Stone insan seslerine çok dikkat ederdi. Yeni tanıştığı bir kimsede ilk dikkatini çeken bu olurdu.

— "Bütün bunlara karşı mücadele etmekle akılsızlık ediyorsunuz," dedi. "Bugün dünyada bulunması en güç olan iki hususa sahipsiniz: Rahatlık ve emniyet. "Başını çevirip kıza baktı. sonra birden toparlanarak başını tekrar öteki tarafa çevirdi. "Kuzeniniz Forsythe dürüst bir insana benziyor," diye söylendi.

— "O benim kuzenim değil, ama dürüst bir insan olduğunda şüphem yok. Ayrıca yakışıklı bir delikanlı. Nereye giderse gitsin kadınları kendine hayran edebilecek bir tip."

— "Nisan size neyi hatırlatıyor?"

— "Nisan, Doktor Stone, bana sadece nisan ayını hatırlatıyor."

— "Meselâ altı yıl evvel, onaltı yaşınızdayken bir nisan ayı?"

— "Altı yıl önce nisan ayında on dört yaşında, ailemin elinde kalan birkaç kuruşla Matmazel Davidge'nin genç kızlara mahsus okulunda yatılı olarak okuyordum. Oldukça parlak bir talebeydim. Bu, birkaç kuruş sadece bir yıl dayandı. Ondan sonra babamın gayretiyle orada iki yıl daha okuyabildim. Annem çok evvel ölmüştü. Her ikisini de pek çok severdim. Artık nisan aylarını bir yana bırakalım, Dr. Stone. Ben yatmaya gidiyorum."

Bu sözler üzerine genç adam derhal eski, doktor hüviyetine büründü. "Eğer Dr. Crowninshild size hafif bir uyku ilâcı verse alır mısınız?"

— "Hayır."

— "Almıyacağınızı tahmin etmiştim. Ama bir kere sorayım dedim."

Stone bundan sonra genç kızı aşağıya indirdi. Koridordan geçirip kamarasına götürdü. Kapıda bir an tereddüt et-

ti. İyi geceler dileyip ondan ayrılmak genç adama güç geliyor, söyliyecek kelime bulamıyordu.

"İyi geceler", genç kızın hakikaten iyi olması dileği ve ona yapılan bu kalpsizce davranış karşısındaki şahsî kanaatini ifade için kifayetsiz bir lâftı.

Genç adam aynı zamanda bir korku duyuyordu. Crowninshild'in Miriam hakkında tamamiyle haklı, kendinin ise yanılmış olabileceği hususunda endişeliydi. Şayet böyle ise, genç kızın önünde tehlikeli bir yol uzanıyordu. Ve Stone, onun bu yolda, kudretli kimselerin yardımı olmadan, yalnız başına seyahat etmesini arzu etmemekteydi. Miriam çok güzeldi. Bu, garip bir hüzünle karışık bir güzellikti. Kıza düşündüklerini söyliyebilmeyi isterdi. Ama buna cesareti yoktu.

Samimî bir ifadeyle, "Şayet bize ihtiyacınız olursa buradayız. Hepimiz, her an size yardıma hazırız. Gecenin hangi saatinde olursa olsun çekinmeden bizi çağırabilirsiniz," dedi.

8

KADININ saçları parlak kızıla boyanmıştı. Yüzündeki incecik çizgiler içkiye temayülünü gösteriyordu. Bunlar, dünyanın değişik limanlarındaki ucuz meyhanelerde aceleyle içilmiş viskilerin kaçınılmaz sonucuydu. Uzun boylu, zayıf bir kadındı, ama kamarot üniforması içinde hâkim bir edası vardı.

Zayıf bileğine, iki cam arasında sıkıştırılmış kelebek kanatlarından yapma bir bilezik takmıştı.

Kadın, "İsmim Biddle, Bayan Miriam Lake," dedi. "Ceketinizi verin asayım."

— "Teşekkür ederim,"

— "Yatarken ne giyersiniz, pijama mı, gecelik mi?"

— "Gecelik, lütfen."

— "Ben de onu tercih ederim. Deniz bu gece sâkin öyle değil mi?"

— "Sallantıya gittikçe alışıyorum."

— "Banyonuzu nasıl istersiniz? Sıcak mı, yoksa ılık mı olsun?"

— "Ilık olsun."

— "Aman ne güzel!" Biddle böyle diyerek açık şeftali renginde incecik bir geceliği açık yatağın üstüne koydu. Sonra, "Yokohama'ya gittiğim zaman tıpkı buna benzeyen bir tane kendime almıştım," dedi. "Siz hiç Yokohama'ya gittiniz mi?"

— "Hayır."

— "Pek ilgi çekici bir yer değil. Orada olduğum kadar Yamashito caddesindeki Büyük Otel'de kaldım. Deprem müzesiyle bazı tapınakları gezdim ve bol bol viski içtim. Ben yalnız karaya çıktığım zaman içerim, bu bakımdan hiç endişe etmeyin. Murray şimdi size biraz sandviçle süt getirecek. Murray kamaralara bakan kamarottur. Sütünüzü ılık mı içersiniz, yoksa sandviçle-şampanyayı mı tercih edersiniz.

Bayan Kate Vanesse akşam yemeklerinde daima bir bardak şampanya içer. Süt midesini kaynatıyor, ona olmıyacak rüyalar gördürüyormuş."

— "Ben süt içerim. Başka birşey istemiyorum.,,

— "Belki fikrinizi değiştirirsiniz diye şampanya da gelecek. Benden başka bir istediğiniz var mı?"

— "Hayır, hiçbir şey istemiyorum, Biddle. Teşekkür ederim."

Biddle kapıyı açtı. Dışarı çıkmadan evvel bir an tereddüt etti sonra, "Eğer beni çağırmak isterseniz şu düğmeye basarsınız," dedi. Yjzündeki ince çizgiler derinleşmiş gibiydi. "Bana ihtiyacınız olursa muhakkak çağırın, Bayan Lake."

Biddle başını çıkarıp koridora baktı. "İşte Murray da geliyor," dedi.

Sonra çıktı. Kapıdan içeri kısa saçlı, genç kamarot girdi. Terbiyeli bir tavırla gülümsedi, gelip masanın üzerine gümüş bir tepsi koydu. Tepsinin içinde sandviç tabağı, bardak ve ufak bir sürahi süt ve bir şişe şampanya vardı.

— "Başka bir emriniz var mı?" diye sordu.

— "Hayır, Murray, teşekkür ederim."

— "Bir şey ister misiniz?"

— "Hayır, istemem.,

Halbuki bu doğru değildi. Miriam bu temiz yüzlü, terbiyeli gencin gitmeyip kalmasını istiyordu. Biddle'nin de kalıp, oradan buradan konuşmasını arzu ederdi. Fakat hiç birşey söylemedi. Murray'a gülümsedi. O gittikten sonra genç kızın gözleri bir zaman kapıya dikili kaldı. Sonra yuvarlak sürgüyü itti ve soyunmaya başladı.

Güzel kokulu köpüklerin içinde yatıp, suyun, banyonun içinde hafif hafif sallanmasını seyretmek çok zevkliydi. İnsana büyüleyici bir rahatlık hissi veriyordu. Miriam fevkalâde yorgun olduğunu farketti.

Şu anda, hayatı boyunca arzuladığı bütün herşeye sahipti: Yalnızdı, rahattı, ne vazife, ne de ev işi bakımından en ufak bir endişesi yoktu, rahat bir yatağı, güzel bir kitabı vardı. Başucundaki masanın üzerinde birkaç kitap gözüne çarpmıştı. Bunlardan bir tanesi yabancı bir gazete muhabirinin muhtıra defteriydi. Miriam haftalardır onu okumayı istiyordu. Floyd bu kitabı ona getireceğini söylemiş, ama hiçbir zaman getirmemişti.

Floyd'un hayatı ve arkadaşları, Stone gibi bir adamınkine kıyasla ne kadar değişikti. Aralarında dünyalar kadar fark vardı. Birinin hayatı devamlı olarak pahalı parfüm ve

ağır içki kokulariyle dolu odalarda, yavanlaşmamak için büyük gayret sarfedilen konuşmalar arasında geçiyor, öteki ise tarlalar, deniz ve rüzgâr içinde yaşıyordu. Belki Miriam bu hususta mübalâgalı düşünmekteydi, ama hiç de öyle zannetmiyordu. Stone cidden tabiat kadar hakikiydi.

Miriam yatmaya hazırlandı.

Bir müddet başucundaki masanın yanında durup sandviçlerle süte, şampanyaya baktı. İnce ekmek dilimlerini ayırdı, İçlerinden tarama çıktı. Yıllardan beri tarama yememişti. Ötekilerde de havyar vardı. Miriam sütü bardağa doldurdu. Bu yiyeceklerin içinde uyuşturucu ilâç olması ihtimalini düşünmek bile ona saçma geliyordu. Böyle bir davranış acemice birşey olurdu, ki buraya geldiğindenberi kaba taslak veya acemice hazırlanmış hiçbir harekete şahit olmamıştı.

Miriam bütün ışıkları söndürdü, yalnız başucundaki lâmbayı açık bıraktı. Onu bütün gece yanar vaziyette bırakmak niyetindeydi. Kitabı eline alıp yatağa uzandı ve okumaya başladı. Feykalâde meraklı bir romandı.

Hiç farkında olmadan bir saat geçti.

Gece yarısına doğru kapıda hafif bir tıkırtı işitti.

Bütün vücudü dehşetle titredi. Üstüne bir sabahlık aldı, ayaklarına terliklerini giydi. Kapıya gitti.

— "Kim o?" diye seslendi.

Cevap çıkmadı. Onun yerine birden yerde, ayaklarının dibine dörde katlanmış beyaz bir kâğıt sürüldü. Miriam eğilip kâğıdı aldı. Mektupta şöyle diyordu:

"Size inanıyorum ve şayet elimden gelirse size yardım edeceğim. Durumunuz son derece tehlikeli. İşin sonunda cinayet var. Bu sebepten devamlı surette tetikte bulunmanızı ve tamiri mümkün olmıyan bir hareket yapmamanızı bilhassa rica ederim. Ve yine bu mektubu derhal ortadan kaldırmanızı rica ederim. Şayet böyle yapmazsanız ve bu yazıyı yazan meydana çıkarsa bunun cezasını hayatımla öderim."

Miriam'm aklına gelen, bu mektubu Stone'nin göndermiş olduğu idi. Bu düşüncenin sıhhati üzerinde fazla durmadı. Genç adamın bu tehlikeli hareketi yüzünden onu korumak telâşı ile karışık müthiş bir korku içindeydi. Başucundaki masanın üzerinde kül tablasiyle bir kutu kibrit duruyordu. Miriam kibriti çakıp mektubu tutuşturdu. Kâğıt alevler içinde kıvrıla kıvrıla yanmaya başladı.

Sonra Miriam onu ezip kül haline getirdi.

9

MİRİAM fuzulî hareketlerden hoşlanmazdı. Mektubu yakarken birkaç saniye geçirdiğine göre, kapıyı açıp Dr. Stonenin hâlâ orada olup olmadığına bakmanın faydasız olduğunu düşündü. Mektubu gönderenin Stone olduğu kafasında sâbit bir düşünce halindeydi. Bu belki de, böyle olmasını arzu ettiğinden ileri geliyordu. O anda, mektubun imzasız oluşu ve meşum bir ifade taşımasının, Stone'nin hareketlerindeki dürüstlük ve samimiyetle tam bir tezat teşkil etmesi genç kızın aklma gelmedi.

Miriam kapının sürgüsünü çekip kanadı açtı.

Koridordan bir kadın kamarot geçiyordu. Bu, geveze Biddle değildi. Sırım gibi ince, uzun boylu başka bir kadındı. Kırçıl saçları alnından sıkı sıkı geriye taranmış ve ensesinde küçük bir topuz yapılmıştı. Kadın, madenî çerçeveli gözlüklerinin arkasından Miriam'a sâkin bir tavırla baktı.

Sonra yabancı bir şiveyle, "Bir şey mi istiyordunuz, Bayan Lake?" diye sordu.

— "Biraz gelir misiniz?"

— "Tabiî gelirim," diyerek kadın kamaraya girdi. "İsmim Leclos," diye kendini takdim etti. "Bayan Vanesse'ye hizmet ediyorum."

— "Ya, demek bahsettiği Belçikalı kadın sizsiniz? Hani, şu dantel yapan?"

— "Evet. Titriyorsunuz. Üşüyor musunuz yoksa?"

— "Evet, galiba."

— "Müsaadenizle."

Leclos elbise odasına gitti, birkaç saniye sonra yünlü bir şalla geri döndü.

— "Bunu omuzlarınıza alırsanız ısınırsınız, Bayan Miriam."

— "Teşekkür ederim."

— "Doktor Crowninshild'i çağırayım mı?"

— "Hayır. Asabım biraz bozuk. Ama önemli değil, şimdi geçer."

— "Sizinle biraz burada oturayım ister misiniz? Yoksa Biddle'yi mi çağırayım?"

Miriam, "Neden Bayan Kate Vanesse'yi çağırmayı teklif etmiyor?" diye düşündü. Sonra, "Şimdi biraz daha iyileştim," dedi. "Şey... Az önce koridorda sizden başka biri var mıydı?"

— "Hayır, yoktu. Yoksa sizi rahatsız eden bir şey mi oldu?"

— "Kapının önünde biri sendeledi gibi geldi de..."

Leclos hafifçe tebessüm etti.

— "Koridor halı döşelidir," dedi. "Sonra kamaranın kapısı da muhkem bir şekilde yapılmıştır. Koridordan geçen, hattâ sendeleyen bile olsa buradan duyulmaz, Bayan Lake." Leclos bakışlarındaki sâkin ifade değişmeden devam etti. "Sefer halindeki gemilerin kendine mahsus gürültüleri vardır. Zannederim Hatteras açıklarına geldiğimiz zaman epey deniz yiyeceğiz. O zaman bu sesleri daha çok duyacaksınız."

— "Geldiğiniz için teşekkür ederim, iyi geceler Leclos."

Fakat kadın kapıya doğru hiçbir harekette bulunmadı. Onun yerine, "Bana kalırsa konuşmak için can atıyorsunuz, Bayan Miriam," dedi. "Bazen öyle anlar olur ki, en basmakalıp konuşmalar bile insanı teskin eder."

— "O halde oturun, olmaz mı?"

— "Teşekkür ederim. Madem istiyorsunuz, oturayım."

— "Bu gemide hangi şartlar altında bulunduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

— "Evet, az çok bir fikrim var."

— "Benim ben olduğumu kabul ettirmek için boş yere çırpınmaktan yoruldum artık. Ne zamandan beri bu yatta çalışıyorsunuz?"

— "Geçen sonbaharda Güney denizlerine yapılacak bir gezinti için bu işe talip oldum. Güney Amerika'nın Doğu sahilindeki bütün belli başlı limanlara uğradık. İşittiğime göre Bay Murcheson bir araştırma yapıyormuş. O zamandan beri yatla devamlı olarak sefer halindeyiz."

— "Bay Murcheson'un nasıl bir insan olduğu hususunda her halde bir kanaat edinmişsinizdir?"

— "Tabiî. Deniz havası herkese bir nevi sükûnet verir. Deniz üstünde insanlar daha samimî olurlar, hakikî şahsiyetlerine göre hareket ederler. Bu hal, benim gençliğimde pek revaçta olan maskeli balolara benzer. Burada denizin kendisi maske vazifesini görür. Bu hakikî karakterler, harice karşı

her zaman olduğundan daha iyi veya daha kötü bir şekilde kendilerini gösterirler."

— "Peki, Bay Murcheson bunlardan hangisi?"

— "Bay Murcheson merhametli, ve fevkalâde namuslu bir adam. Hakikî bir hayırsever. Çünkü yaptığı iyilikler hiçbir zaman açıklanmaz, etrafa ilân edilmez.". Leclos derin bir heyecanla, "Hizmetinde çalışan herkes ona candan bağlıdır. Hattâ bu bağlılık körü körüne sadakat derecesindedir. Bayan Miriam," diye ilâve etti.

— "Bayan Kate Vanesse ile oğlu geçen kış bu yatta mıydılar?"

— "Hayır. Benim bildiğim, bu, onların Donna Louise ile ilk yolculukları. Uzun müddet Avrupa'da yaşamışlar, Fransada hayat şartları yaşanmıyacak hale gelince memlekete dönmeye karar vermişler."

— "Her halde onlar hakkında da bir kanaat edinmişsiniz-

— "Açık konuşacağım, zira arzularınız ne olursa olsun onları yerine getirmek üzere talimat almış bulunuyoruz. Yoksa insanın hizmetinde çalıştığı kimsenin hususiyetlerini bir başkasına anlatması son derece uygunsuz bir harekettir. Bunu siz de kabul edersiniz, değil mi Bayan Miriam?"

— "Gayet tabiî."

— "O halde şu kadar söyliyeyim: Bayan Kate Vanesse, kalbinde ağır bir meselenin yükünü taşıyan bir kadın. İnsan bunu birkaç şeyden anlıyor: Meselâ bakışlarındaki dalgınlık. Öyle anlar oluyor ki dış dünya ile ilgisi tamamen kesiliyor. Hayatımda hiç kimsenin, kafasındaki düşüncelere kendini bu derece kaptırdığını görmedim. Fakat her şeye rağmen Bayan Vanesse nazik, terbiyeli bir hanımefendi."

— "Peki, ya oğlu?"

— "Bay Forsythe Vanesse, değişik birçok memlekette yaşamanın tesirinden olacak harikulâde bir nükte kabiliyetine ve kendine mahsus bir cazibeye sahip?" Leclos, madenî çerçeveli gözlüklerinin arkasından kucağında duran uzun parmaklı ellerine baktı. "İnsan onu tarif etmek için uygun bir kelime bulamıyor," diye devam etti, "Çok cepheli bir şahsiyeti var. Bunların hepsi de zevkli ve alımlı. Velhasıl Bay Forsythe Vanesse'yi tarif için tam bir sıfat bulamıyorum."

Kadının sözleri gerçi ölçülüydü, ama söyleyiş tarzındaki tereddüt, tarifi mümkün olmıyan bir şekilde bir tehlikeyi haber veriyor gibiydi.

Miriam, "Sözlerinizden Bay Farsythe Vanesse'ye hayli saygı ve muhabbet beslediğiniz anlaşılıyor," dedi.

Leclos, "Hayır, yanılıyorsunuz," diye cevap verdi. "Bir insanın dış görünüşünde hoş taraflar ne kadar fazla olursa, onların bütününde gizli hakikati keşfetmek o kadar güçleşir."

O anda şimdiye kadar yediklerinden çok daha şiddetli bir dalgayla yat sarsıldı. Ve bir el dışardan sert bir hareketle kamaranın kapısına çarptı.

Arkasından koridordan bir ses duyuldu.

— "Sizi rahatsız ettimse özür dilerim. Sendelerken kapıya çarptım."

Leclos alçak sesle "Bu, Bay Forsythe'nin sesi," dedi.

Miriam içerden, "Estağfurullah, zarar yok," diye seslendi.

— "Yattınız mı?"

— "Eh, hemen hemen öyle sayılır."

— "İşte bu imkânsız. İnsan bu fırtınalı denizde ya bir yerdedir, yahut da değildir. Bir şey ister misiniz?"

— "Hayır, teşekkür ederim."

— "O halde, iyi geceler."

— "Size de."

Leclos ayağa kalktı.

— "Briç oyunu bitmiş olmalı. Bayan Kate Vanesse'nin kamarasında yapılması gereken bazı işlerim var. Müsaade ederseniz artık gidip onları yapayım."

— "Tekrar teşekkür ederim Leclos."

— "Konuşmamız benim için de zevkli oldu, Bayan Miriam."

Leclos böyle söyledikten sonra kamaradan çıktı. Miriam onun arkasından kapıyı sürmeledi. Gidip yatağına yattı, kitabı tekrar eline aldı ve okumaya çalıştı. Fakat buna imkân yoktu. Gözleriyle, sahifenin arasında, tehlikeyi haber veren mektubun hayali dolaşıyordu. İçinde yazılı kelimeler arasında en kuvvetli olarak şunlar göze çarpmaktaydı: *İşin sonunda cinayet var!..*

Bu cinayet Miriam'ın öldürüleceğini mi ima ediyordu? Eskiden işlenmiş bir cinayetten mi bahsediyordu? Bu cinayeti Donald Murcheson mu, kız kardeşi mi, yoksa onun oğlu mu işlemişti? Bunların üçü de Miriam'a, fevkalâde zengin bir kız olduğunu ispat etmeye çalışan, son derece iyi ve nazik insanlardı. Şayet Miriam bunu kabul ederse, yani onların ısrar ettikleri şahsiyet olduğunu numaradan itiraf ederse, o zaman ne olacaktı?

İşin sonunda cinayet var!...

Miriam'ın aklına çok eskiden bir yerde okuduğu bir cümle geldi. Şöyle diyordu: "Bir cinayetin ispatı her şeyden önce, delillerle o cinayetin hakikaten işlendiğinin açıklanmasına bağlıdır. Fakat denizde işlenen cinayetlerde buna ihtiyaç yoktur."

Denizde işlenen cinayetler!...

Bunu düşünmek, tasavvur etmek bile Miriam'ı dehşetle ürpertti. Aklına, bunun kendisi için hazırlanmış, gayet basit bir tuzak olabileceği geldi. Farzedelim, hakikî Jennifer Murcheson'un öldü, daha doğrusu öldürüldü, şayet Miriam, Jennifer Murcheson olduğunu itiraf eder ve bu itiraf herkes tarafından duyulursa, Miriam'm günlerden bir gün açık denizde yattan yuvarlanıp boğulması işten bile değildi. Fakat Jennifer Murcheson neden bir daha öldürülmek istensin?

Belki Jennifer Murcheson'un cesedinin bulunması bir bakıma önemliydi. Ceset, Güney California'nın çıplak tepeleri arasındaki mezarında gizli kalmalıydı. Zira, eğer ceset bulunursa onun üzerinde otopsi yapılır ve ölümün cinayet sonucu meydana geldiği belli olurdu. Buna karşılık, Miriam, Jennifer Murcheson olarak, yattan denize düştüğü takdirde böyle bir otopsi yapılmıyacak ve Jennifer Murcheson'un bir kaza neticesi öldüğü herkesçe kabul edilecekti. Ve bu, cinayet olmıyacaktı.

Peki bu işi üçünden hangisi hazırlamıştı?

Katil, Donald Murcheson mu, Kate Vanesse mi, yoksa onun oğlu Forsythe miydi? Yoksa hepsi birlikte mi bu işi yapmışlardı? Yoksa sadece ikisi mi?

Neden?

Üçü de muazzam servet sahibiydiler, ona rağmen böyle bir cinayetin maddî, bakımdan bir kazancı olmalıydı.

Çok derinden yatın saatinin biri vurduğu duyuldu. Gemide sanki herkes sinmiş, ama kimse uyumuyormuş gibi bir hava vardı. Miriam'm yakınında, etrafında hepsi de uyanık olarak yatıyorlar ve onun hayatı hakkında bir takım plânlar hazırlıyorlardı. Muhakkak ki içlerinden bir tanesinin beyninde, onu dalgaların arasındaki ebedî mezarına göndermek için en müsait yeri, zamanı ve bunun nasıl yapılacağını, tayin etmek üzere bir takım plânlar tasarlanmaktaydı.

Tehlikeyi haber veren o mektubu Stone'nin gönderdiği inancının Miriam'da uyandırdığı rahatlık hissi yavaş yavaş azalıyordu. Zira düşündükçe, bunun genç adamın karakterine

uygun bir hareket tarzı olmadığı anlaşılıyordu. Stone katiyen böyle dolaşık işler yapmazdı. Fakat eğer mektubu gönderen Stone değilse, bu dost kimdi? Her şeyden evvel dost muydu? Yoksa gayesi tamamiyle başka mıydı? Onu gittikçe artan bir korkuya salıp, dehşete sürüklemek ve kendi hayatına kendi eliyle son verdirmek mi istiyorlardı? Böylece katil cinayet işlemek zahmetinden kurtulmuş olacaktı.

İşin sonunda cinayet var!.....

Miriam'm huzursuz uykusunda bile bu cümle kafasındaydı. Kapalı gözlerinin arkasında hiç durmadan tekrar edip duruyordu.

10

PAZAR günü ufak tefek olaylarla geçti. Bunların her biri görünüşte önemsiz şeylerdi, ama düşündükçe ayrı ayrı mâna kazanıyorlardı. Ve bu ayrı mânaların hepsi bir araya gelince, ölüm denen müşterek alanı dolduruyorlardı.

Sabahleyin hava oldukça kapalıydı. Koyu renkli bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Kuvvetli bir rüzgâr vardı. Deniz dalgalıydı. Miriam gözlerini açtığı zaman hiç dinlenmemiş olduğunu hissetti. Elbise dolabında kafasındaki kara düşüncelere uygun çeşit çeşit kefenler vardı. Miriam bunların içinden koyu menekşe renginde yünlü bir elbise seçti. Giyinmesine yardım etmesi için Biddle'yi çağırmadı.

Pazartesi gelip de Power firmasiyle, Bazaar mecmuasına telefon edip Doktor Crowninshild'e hakiki hüviyetini ispat edinceye kadar daha önünde bütün bu Pazar günü ve onun gecesi vardı. Bunu düşünmek genç kızın içine derin bir keder ve çaresizlik veriyordu.

Saat sekizdi. Yatlarda gezen kimseler hiçbir zaman saat sekizde kahvaltı etmezlerdi. Miriam'm şimdiye kadar gördüğü yatlı filmlerde hep geç kalkarlardı. Ama onun karnı acıkmıştı. Her halde bu Allahın belâsı deniz havasından olacaktı. Yoksa âkıbetiyle ilgili birşey miydi bu? İdam hükmü yiyen mahkûmların iştahları açılır, son yemeklerinde midelerini tıka basa doldururlardı. Bu her halde eski Mısır âdetlerine göre mezara yiyecek koymanın bir başka şekliydi. Bugün artık idam mahkûmları ölüme giderken yiyeceklerini de midelerinde beraber götürüyorlardı. Miriam'm içinden ağlamak geldi.

Koridor boştu. Zaten hep boştu. Miriam güverteye çıktığı zaman denizin büsbütün azmış olduğunu gördü. Ağzından köpükler saçan bir canavara benziyordu. Miriam küpeşteye sıkı sıkı tutundu. Soğuk, temiz havayı ciğerlerine çekti. Nefesle beraber içine tuzlu su zerreleri de doldu.

Derken Murray ismindeki genç kamarot göründü. Her zamanki gibi tertemiz giyinmişti. Yatın çalkalanmasına rağmen fevkalâde ahenkli adımlarla, sanki bale yapar gibi Miriam'ın yanma geldi.

— "Erkencisiniz Bayan Miriam" dedi.

— "Öyle görünüyor."

— "Rüzgâr hayli sert."

— "Evet."

— "Kahvaltı arzu eder misiniz?"

— "Hem de nasıl!"

— "Size yemek salonunu göstereyim."

Miriam, "Korkarım beni oraya taşımanız icap edecek," diye cevap verdi.

Murray, "Hiç merak etmeyin, zamanla bu sallanmaya alışırsınız" dedi. "Hem bu hiçbir şey değil."

— "Doğrusu ben öyle düşünmüyorum."

— "Eğer bu sallanmayı hiç aklınıza getirmezseniz sizi rahatsız etmez."

— "Gökdelenlerde çalışan işçiler de her halde aynı usulü tatbik ederler."

— "Tamamiyle. Ski yapmasını öğrenirken de öyledir. Şu kapıdan gireceğiz."

Girdiler. Yemek salonunun duvarları ceviz kaplıydı. Pencerelerde goblen perdeler vardı. Miriam böyle olacağını tahmin etmişti. Her halde peçeteler kar gibi beyaz ketenden olur. Yemekler kapaklı gümüş sahanlarda dumanı üstünde getirilirdi. Murray iskemlesini çekip kızı masaya oturttu.

— "Branch'a burada olduğunuzu haber vereyim. Branch yemek salonuna bakan kamarottur," dedi.

— "Teşekkür ederim."

Murray çıktı. Az sonra Branch geldi. Uzun burunlu, şişmanca, sevimli bir adamdı. Miriam'a, "Günaydın," dedi. Sonra kahvaltı için ne istediğini sordu.

Miriam "Portakal suyu ile kahve, lütfen," diye cevap verdi.

— "Mantarlı ciğer istemez misiniz?"

— "İsterim tabiî. Ciğerin her türlüsüne bayılırım."

— "Biraz kızarmış ekmek? Yoksa reçelli çöreği mi tercih edersiniz?"

— "Tabiî çöreği. Yıllardır reçelli çörek yemedim.,,

— "Spinoff onu çok güzel yapar. Spinoff ahçımızdır. Bir zamanlar Rus Çarı'nın yanında çalışmış. Yaptığı çörekler insanın ağzında dağılır."

— "İştahım büsbütün arttı."

— "Kahvenizle sıcak süt mü, yoksa krema mı arzu edersiniz?"

— "Krema rica edeceğim."

Branch gitti. Miriam kahvaltı için istediklerini şöyle bir aklmdan geçirdikten sonra, "Hiçbir hapishanede idam mahkûmlarına bu kadar nefis yemek verilmez," diye düşündü. Derken Branch, elinde daktiloda yazılmış bir sahife kâğıtla geri geldi.

— "Sabah telsizle gelen haberleri getirdim. Bayan Miriam."

— "Teşekkür ederim."

Branch kâğıdı bırakıp çıktı. Miriam, telsizci Simmonds'un kasvetli bir ifadeyle naklettiği haberlere göz attı.

KIZILLARA AİT TÜMENLER TAMAMİYLE KILIÇTAN GEÇİRİLDİ... NAZİ ÖLÜLERİ TARLALARDA YIĞIN HALİNDE YATIYOR... HAMBURG'UN BOMBARDIMAN EDİLEN KISIMLARI HARABEYE DÖNDÜ... VERGİLER KORKUNÇ ŞEKİLDE ARTIYOR... ROOSEVELT DEHŞET İÇİNDE...

Miriam bunları düşünürken Branch portakal suyu ile geldi. Onu Forsythe takip etti.

Delikanlı genç kızı görünce, "Ne şans," dedi. "Demek böyle erkenden kalktınız. Âdetim hilâfına ben de bu sabah erkenciyim."

Miriam ona dikkatle baktıktan sonra içinden, "Amma da şık giyinmiş," diye söylendi. Genç adam kadife pantolonu üzerine kareli spor bir caket giymişti. Boynundaki kırmızı eşarp güneşten yanmış yüzüyle hemen hemen aynı renkteydi. Etrafa hafif bir kolonya kokusu saçıyordu. Gözleri pırıl pırıldı.

Forsythe Vanesse fevkalâde mânalı ve tesirli bir tebessümle genç kıza gülümsiyerek yanına oturdu. Bu tebessümü annesinin gençlik günlerinde görseler kadınlar hemen âşık olurlardı. Miriam kalbinin hafifçe sıkıştığım hissetti.

Branch sordu. "Her sabahki gibi mi olacak, Bay Vanesse?"

— "Evet, Branch, aynısı. Teşekkür ederim. Aynı zamanda günaydın."

— "Günaydın efendim."

Branch çıktı. Forsythe peçetesini açtı. Tatlı tebessümü hâlâ devam ediyordu.

— "Kahvaltıda ne yiyeceksiniz?" diye sordu.

Miriam, "Ciğer," dedi.

— "Ben de. Kahvaltıda daima ciğer yerim. Paris'te ciğer bulmak güçleşince orayı terkettim."

— "Peki burada da bitince ne olacak?"

— "Burayı da terkedeceğim. Denize atlar boğuluncaya kadar yüzerim."

— "Demek bir ideal için ölümü göze alıyorsunuz!"

— "Katiyen. İdeal için değil, ciğer için. Hayatta daima dünyevi ve pratik şeylere önem veririm. Böyle gevezelik etmem başınızı ağrıtmıyor ya? Deniz havası insanı geveze yapıyor."

— "İstediğiniz kadar gevezelik edebilirsiniz."

— "Bu hava size de tesir etmiş. Gözleriniz parlıyor."

— "Açlıktan olacak."

— "Nasıl uyudunuz? Her halde gözleriniz kapalı olarak, öyle değil mi?"

Miriam, "Hem de sımsıkı kapalıydılar," diye cevap verdi. "Üstümde harikulâde bir rehavet vardı, bütün adalelerim gevşemişti."

— "Siz de bana aynı suali sormıyacak mısınız?"

— "İstiyorsanız sorayım."

— "Teşekkür ederim. Ben de fevkalâde uyudum. Tıpkı küçük bebekler gibi, mışıl mışıl."

Miriam içinden, "Taktiğini değiştirdi. Bana bir gün ruh hastası değil, sanki yeni tanıştığı biriymişim gibi davranıyor. Acaba diğerleri de taktiklerini değiştirdileri mi? Bunu acaba Doktor Crowninshild mi tavsiye etti onlara?" diye düşünüyordu. Zaten söylediklerine göre katiller, katile benzemezlermiş. O an gelip de maskelerini atıp değişinceye kadar dünyanın en sevimli insanları olarak görünürlermiş..

Forsythe, "Birden tuhaflaştınız," diye söylendi. "Deniz dokunmaya başladı galiba."

— "Öyle olacak. Kahvaltıdan vazgeçmek lâzım. Branch'a benim tarafımdan özür dileyin. Güverteye çıkıp biraz hava alacağım."

Genç adamın yüzüne endişeli bir ifade gelmişti. Birden yerinden fırlayıp Miriam'ın iskemlesini çekti.

— "Ben de sizinle geleyim."

— "Hayır, rica ederim Yalnız kalmayı tercih ederim."

— "Fakat sizi yalnız bırakamam, gelmem lâzım."
— "Çok rica ederim. Israr etmeyin."
— "Eh, madem böyle istiyorsunuz, peki."

Miriam onun gönlünü almak maksadiyle, "Pek sevdiğiniz ciğerle randevunuza mâni olmak istemem," diye söylendi.

Arkasını dönerken Forsythe'nin hafifçe gülümsediğini farketti.

11

MİRİAM tam kapı eşiğinden atlarken biri ona çarptı, sonra düşmesin diye genç kızı tuttu. Bu Stone idi.

Genç adam ne söyliyeceğini şaşırmış bir haldeydi. "Güvertede sabah yürüyüşümü yapıyordum," dedi.

— "Bir kilometre yürümek için kaç adım atıyorsunuz?"

— "Bilmem, saymadım. Kahvaltı yemiyecek misiniz?"

— "Hayır."

— "Hasta filân değilsiniz ya?"

— "Katiyen, gayet iyiyim."

Genç adamda sabahın bütün tazeliğini taşıyan bir hal vardı. Bunlar: tazelik, dinçlik ve dalgalarla bir nevi bağ yaratan sonsuz bir enerji idi. Rüzgâr yanaklarına renk vermişti. Gözleri ise, Miriam'ın şimdiye kadar gördüğü gözlerin en mavisi, en berrağıydı. Eğer bu gözlerdeki ifade güven vermiyorsa başka hiçbir şey vermezdi. Miriam, sinirlerini harap eden bu heyecan ve korkuyu bir yana bırakıp bu adamın saygısını kazanmayı arzuladı.

Stone, Eğer sizce bir mahzur yoksa ben de sizinle beraber yürüyeyim," dedi.

Stone onun bu sözlerine nazik bir tebessümle mukabele etti. Sonra kolunu uzattı. Miriam'a eğer koluna girerse daha rahat yürüyeceğini söyledi. Beraber yürümeye başladılar. Stone kâbus gibi bir gece geçirmiş, hemen hemen hiç uyumamıştı. Genç kız hakkında kendi kendini inandırmak için her şeyi denemiş, Crowninshild gibi beynelmilel şöhrette bir doktorun yanılamıyacağı hususunda kendi kendini ikna etmeye çalışmıştı.

Fakat onu bu vakayla böylesine ilgilendiren şey sadece tıp bakımından değildi. Yanındaki bu harikulâde yaratığın yalnız dış görünüşü güzel olmakla kalmıyordu, akıllıydı da. Stone ona karşı tuhaf hisler duymaktaydı. Onun gibi varlık

içinde yaşayan genç kızlar vaktinden evvel olgunlaşırlardı. Kendisi yirmi iki yaşında olduğunu söylüyordu, ama belki yirmi yaşındaydı.

Koltuğunda hissettiği kolu ne kadar zarifti. Elektrikli bir teması vardı. Kötü bir işaretti bu. Şimdiye kadar koluna giren hiç kimseye bu hissi duymamıştı. Ama açık konuşmak icap ederse, koluna pek giren de olmamıştı. Caddeyi geçmelerine yardım ederken bir, iki yaşlı hanıma kolunu vermişti o kadar.

Güvertenin arka tarafındaki bir kanepede oturup konuştukları müddetçe Miriam, Stone'nin ona gösterdiği dostluğun son derece sınırlı olduğunu farketti. Asabi bir tavırla, "Neden yine kabuğunuzun içine çekildiniz?" diye sordu.

— "Sahi öyle mi yaptım? Özür dilerim. Şimdiye kadar bir kabuğum olduğunu farketmemiştim."

Genç adam onunla gittikçe daha hesaplı konuşuyordu. Miriam, 'Sanki gece benim hakkımda birşeyler düşünmüş ve bir karara varmış gibi," diye düşündü.

— "Tabiî kabuğunuz var ya," dedi. "Dün gece size bir yakınlık duymuştum. Ne demek istediğimi anlarsınız her halde. Benden hoşlandığınızı, bana hislerinizi, düşüncelerinizi açabileceğinizi hissetmiştim. Böyle konuşuyorum çünkü, o zaman da dediğim gibi, bu yatta seyahat edenlerin arasında sadece Doktor Crowninshild ile sizin güvenebileceğim insanlar olduğunuzu hissediyorum."

Stone hiçbir şey söylemeden kanepeden kalktı. İlerdeki küpeşteye yaklaşıp durdu. Kurşunî renkli gökyüzünde birkaç martı uçuyordu.

Stone'nin dudakları soğuk bir tebessümle aralandılar.

— "Asıl ben size güvenebilmeyi isterdim. Hem bunu, bütün kalbimle arzu ederdim," diye söylendi.

Miriam yerinden kalkarak onun yanına gitti, elini hafifçe koluna koydu. "Buna memnun oldum," dedi. "Demek benim ben olduğuma, yani California'daki o kız olmadığıma inanıyorsunuz?"

Stone genç kıza bakamıyordu. Karmakarışık hisleri yüzünden gözlerindeki ifade yeniden soğuk, kederli bir hal almıştı.

— "Şayet Doktor Crowninshild haklıysa, çok tehlikeli, belki de feci bir şey yapıyorum," diye söylendi. "Bu, tasarladığı tedavinin seyrini tamamiyle değiştirebilir. Fakat elimde değil. Bunları söylemek istemiyorum, ama sizin yanınızda olduğum zaman kendime hâkim olamıyorum."

— "Elinizde olmıyan nedir?"

— "Evvelâ şunu anlamanız lâzım. Dün size Doktor Crowninshild'in bu memlekette ruhiyat üzerinde en bilgili insan olduğunu söyledim. 'Viyana'nın yetiştirdiği en fevkalâde doktorlardan biridir,' dedim. Buna bütün kalbimle inanıyorum. İnanmam lâzım. Fakat diğer taraftan onun seksen yaşını geçtiğini de unutmamak icap eder. Seksen dört yaşında."

— "Sahi mi? Halbuki altmış yaşında görünüyor."

— "Biliyorum. Son aylarda onda bir takım asabî haller belirmeye başladı. Bunları izah etmek güç, aynı zamanda size anlatmak bir nevi ihanet oluyor."

Miriam, aile dostu İda Mayford'un yaşlandıkça büsbütün meydana çıkan acayip kaprislerini düşündü. "Yani zamanla Doktorun çocuklaştığını, yani bunadığını mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Stone, "Hayır," dedi. "Henüz belirli birşey yok. Yalnız bir zamanlar onun kurduğu nazariyeler sanki şimdi kendisinde beliriyor gibi. Artık o, nazariyelerinin hâkimi değil, nazariyeleri onun hâkimi. Karşısında aksi bir fikrin savunulmasına tahammül edemiyor. Bir yıldan fazla bir zamandanberi onunla beraber çalışıyorum, birkaç ay evveline kadar aksi bir tezin münakaşası onu kızdırmaz, bilâkis memnun ederdi. Şunu da ilâve edeyim ki, bu anî hiddetlenmeleri gayet nadir oluyor."

— "Peki sizce bundan ne çıkar?"

— "Herhangi bir vakada sadece kendi nazariyelerinin doğruluğunu ispat eden ârazların varlığına inanmaya başladı, ki işte bu beni korkutuyor. Hattâ dehşete düşürüyor. Dahası var, bu nazariyeler öyle değişik noktalara gelip dayandılar, ki bunları takip etmekte tereddüt ediyorum. Bunlar tamamen yanlıştırlar. diye iddia etmiyorum. Yalnız bu tehlikenin mevcut olduğunu söylemek istiyorum."

— "Şu halde benim durumumu anlıyorsunuz?"

— "Evet. Size güvenemediğimin asıl sebebi de bu. Bu rolü neden oynadığınızı anlıyamıyorum."

Miriam o anda genç adam tarafından tokatlanmış gibi oldu. "Rol mü?" diye sordu.

Stone asabî bir tavırla, "Akrabalarınızı budala yerine koyuyorsunuz," dedi. "Bu beni ilgilendirmez. Beni ilgilendiren Doktor Crowninshild'i budala yerine koymanızdır. Buna mâni olmak için elimden geleni yapacağım, bilmelisiniz."

— "Benim Jennifer Murcheson olduğuma inanıyor musunuz?"

— "Sizin Jennifer Murcheson olduğunuzu biliyoruz. Bu hususta kafamda en ufak bir şüphe dahi yok."

— "Demek benim rol yaptığımı, erken bunama rolü oynadığımı sanıyorsunuz?"

— "Hem bu rolü fevkalâde güzel başarıyorsunuz. Yalnız bunu neden yaptığınızı Allah bilir. Eğer sizin vakanız Doktor Crowninshild'in önüne bir kaç ay önce gelseydi, şimdi benim gördüğüm gibi, ufak tenakuzları o da farkederdi. Şimdiki gibi onları münakaşa konusu yapmaktan çekinmezdi. Kendi kanaatlerine bu derece kapılmaz, arada açık bir kapı bırakırdı."

Rüzgârın gürültüsü bir anlık sessizliği doldurdu, sonra Stone alçak sesle ilâve etti. "Bütün istikbalimin şimdi sizin elinizde olduğunu bilmelisiniz. Bu itiraflarım tıp ilmine tamamen aykırıdır. Beni iki ayrı yöne çeken bir kuvvet var. Oynadığınız oyunu açıklıyarak Doktor Crowninshild'i hayal sukutuna uğratmanızı istemem. Bu onun mahvolması demektir. Bütün hayatı boyunca çalışıp yarattığı bir eserin yıkılmasına tahammül edemez. Ruhen çöker, Bütün bunlara rağmen, kendi iyiliğiniz için artık bu role bir son vermenizi tavsiye ederim."

Miriam öfkeyle, "Son vermek mi?" dedi. "Ben buna hiç bir zaman başlamadım ki, son vereyim. Başından beri inkâr ettim, itiraz ettim. Siz buna rol diyorsunuz. Ben ise hayatıma karşı hazırlanan korkunç bir tuzak diyorum. Daha başka nasıl izah edeyim lûtfen bana söyler misiniz?"

— "Bunu gayet kolay da yapabilirsiniz. Yalnız yapar mısınız?"

— "Evet, yaparım."

— "Şu halde Jennifer Murcheson olduğunuzu itiraf edin."

— "Hayır. İşte bunu yapamam. Çünkü ben Jennifer Murcheson değilim, Miriam Lake'yim. Hem iki şahsiyetli insan da değilim ben, normalim."

Genç adam sert bir tavırla, "Demek bu kadar zamandır boşuna nefes tüketmişim" diye söylendi.

Miriam, "Artık sizden hoşlanmıyorum, Dr. Stone," dedi.

— "Bunun konuştuğumuz konuyla hiçbir ilgisi olmadığı gibi, hoşlanmayı veya hoşlanmamayı değiştirmek elden gelen bir şey değildir."

Fakat genç adamın söylediğinin aksine bunun konuyla büyük ilgisi vardı. Ve Stone'nin içinde bir his bu kızın ondan hoşlanmasını istiyordu. Hattâ onunla da kalmıyor, onsuz bomboş, yapayalnız kalacağını hissediyordu. Bir an için, genç kızdan uzak bir hayatın ne derece korkunç olacağını düşündü. O güne kadar zaman zaman bir fikre saplanmak için ne kadar vakit geçmesinin lâzım geldiğini ve bunun aslında bir alışkanlık sonucu olup olmadığını düşünürdü. Fakat anlaşılan insan bir gecede de bir fikre saplanabiliyordu. İşte Stone için bu genç kıza karşı hisleri böyle olmuştu.

Miriam genç adamınki kadar sert bir sesle, "Evet, bunun konumuzla hiçbir ilgisi yok doktor. Haklısınız," dedi.

Rüzgâr hafiflemiş, deniz biraz sakinleşmişti. Stone birden Miriam'm yanından uzaklaştı. Güvertenin dönemecine gelince bir an durup içinde çarpışan zıt hisleri belli etmemeye çalışarak ona baktı.

Miriam onun arkasından gitmedi. Genç adamın onunla ilgili tereddütlerini daha fazla kurcalamak istemiyordu. Stone'ye karşı içinde hiçbir his kalmadığım farkederek meyus oldu. Evvelce ona karşı o kadar ilgi duyarken şimdi kafasındaki genç adamın hayalini muğlak bir boşluk sarmıştı. Miriam "Tıpkı ölüleri saran kefen gibi," diye düşündü.

12

ÖĞLE YEMEĞİ oldukça neşeli bir hava içinde geçti. Donald Murcheson ile Bayan Kate Vanesse, Forsythe'nin kahvaltı sofrasında yaptığı gibi Miriam'a güler yüzle muamele ettiler. Crowninshild gece gayet rahat bir uyku uyumuş, sabah geç vakit uyanmıştı. Bu bakımdan dinlenmiş, neşesi yerine gelmişti. Kelebek gözlüğünün arkasından büyük bir ilgiyle Miriam'ı tetkik ediyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Yalnız Stone taşlaşmış bir çehre ile oturmakta ve bakışlarını genç kızdan kaçırmaktaydı.

Bayan Kate Vanesse, Miriam'ın kamarasına gelerek öğle yemeğini salonda yemesi için genç kıza ısrar etmişti. Murcheson da ona "Gönaydın", dedikten ve koyu kahverengi gözlerinde sıcak bir şefkatle ona baktıktan sonra genç kızın iskemlesini çekip Miriam'ı masaya oturtmuştu.

Murcheson masaya oturmadı. Meyveyle beraber verilen şarap kadehini eline alıp ayakta durdu. "Kadehimi Miriam'ın ve onu aramızda görmenin verdiği saadetin şerefine kaldırıyorum," dedi.

Hep birden ayağa kalktılar. Crowninshild bile ağrılı dizlerine rağmen kalktı. Miriam, Stone'ye bir göz attıktan sonra, "Sanki şarap onu zehirliyecekmiş, gırtlağından geçerken boğacakmış gibi bir hali var," diye düşündü. İçine garip bir şaşkınlık geldi. Eskiden beri şerefe kadeh kaldıranları hep budala olarak düşünmüştü.

Fakat duyduğu şaşkınlık, şerefine kadeh kaldırılan insanın duyduğundan çok daha derindi. Murcheson'un davranışlarında iyi niyet ve samimiyet seziyordu. Hâfızası onu on beş yıl öncesine, babası hakkındaki çocukluk hâtıralarına götürdü. Bayram günlerinde ailece yedikleri muhteşem yemekleri hatırladı. Babası da durmadan şerefe kadeh kaldırırdı.

Forsythe, Miriam'ın solunda oturmuştu. "Neden insanlar şereflerine kadeh kaldırılınca kızarlar bilmem?" diye söylendi. "Ya kızarırlar yahut da yapmacık bir tavırla gülümserler. Meselâ benim için şimdiye kadar kimse kadeh kaldırmadı. Hiç kimseye açıklamadığım arzularımdan biri de budur. Belki ilerde bir gün size öteki arzularımdan da bahsederim. Bence şereflerine kadeh kaldırılan insanların listesini yayınlayan bir kitap basılmalı."

— "Böylece kızaranları yapmacık gülümsiyenlerden ayırmak mümkün olur, değil mi?"

— "İyi anladınız. Sabahkinden daha iyi görünüyorsunuz. Yüzünüzdeki yeşilimsi renk gitmiş."

— "Halbuki o yeşilimsi rengin sebebi hâlâ mevcut. Hattâ eskisinden daha kuvvetli olarak."

— "Yani gene aç mısınız?"

— "Evet. Ciğerleriniz nasıldı?"

— "Bırakalım şimdi onu. Size bir haberim var. Bugün yemekte Moskova usulü ördek yiyeceğiz."

— "Oldu olacak biraz daha bilgi verin bari. Ördeği Moskova usulü yapan kırmızı etler oluşu."

Miriam, "Desenize Ruslar gibi kırmızı suratlı bir ördek," dedi.

Forsythe, "Zannetmem, bu yemeğin Ruslarla hiçbir ilgisi yok," diye cevap verdi. "Aslında bu ördek cinsi Meksika'da bulunur. İsmin esası Misk ördeğidir. Ama zamanla kelime değişe değişe Moskova olmuş."

— "Güzel bir benzetiş."

— "Öyle. Daha bunun gibi asıllarından uzaklaşmış ne kelimeler vardır. Sayayım mı?"

— "İstemez."

— "Ama darılırım."

— "İstediğiniz kadar darılın. Artık yemek yemek istiyorum."

Miriam böyle söyliyerek yemeğe başladı. Bir yandan da, şöyle düşünüyordu. "Bu genç, katil olamaz. Fazla geveze. Peki ama Roma tarihindeki meşhur Medici'ler de öyle değil miydi? Onların da gevezelik ettikleri, şakalaştıkları zamanlar yok muydu? Gevezelik cinayet işlemeye neden mâni olsun? Katil kurbanını konuşa konuşa öldüremez mi, yani?

"Peki ya iyi niyetli, samimî davrananlar? Ya Bay Donald Murcheson? O da belki iyi niyetle cinayet işliyordu. Adamın gözüne şefkatle bakarken hançerini göğsüne saplıyordu. Bunu yaparken de belki, 'İnan benim canım seninkin-

den daha çok yanıyor ve daha uzun zaman yanmaya devam edecek, yavrum. Çünkü ben hâlâ bunun acısını çekerken sen cennetin bahçelerinde çoktan gezinmiye başlıyacaksın,' derdi.

"Ya Kate Vanesse? Leclos'un söylediğine bakılırsa onun kalbini sıkan korkunç bir mesele varmış. Kimbilir belki de, kalbi sıkıla sıkıla cinayetler işliyordur?.."

Miriam hemcinslerinin kudretine fazlasiyle inanan bir insandı. Bunun için de erkeklerin zayıf olduklarını iddia ederdi. Öyle ya Samson'un saçlarını kestirip kuvvetini elinden alan Dalila değil miydi? Aynı şeyi Bayan Kate Vanesse neden yapmış olmasın? O da belki oğluyla kardeşinin bir zayıf tarafını bulmuş, onları kendine âlet etmişti.

Miriam tabağındaki Moskova usulü ördeği yerken bir yandan da Kate Vanesse'yi dikkatle incelemeye koyuldu. Bayan Vanesse masada tam karşısında Murcheson'un sağında oturmuştu. Sol tarafında oturan Crowninshild'e, gayet heyecanlı bir halde Avrupa'da rast geldiğini zannettiği casusları anlatıyordu, ama yaşlı doktorun onu dinlediği yoktu.

Kate Vanesse, "Meselâ Greta Norworth'un evinde çalışan o ecnebî uşak," diyordu. "Greta onun Nazi olduğundan katiyetle emindi, çünkü adam R'leri bir tuhaf telâffuz ediyormuş. Garajın üstündeki odada yatıp kalkarmış. Her akşam Greta haberleri dinlemek üzere radyoyu açtığı zaman odaya bir parazit gürültüsü dolarmış. Derken bir akşam Greta birden kapıyı açıp adamın odasına girmiş. Adamın elinde elektrikli traş makinesini görmüş. Adamın üzerinde sadece kilotla atlet varmış. Bacakları tıpkı Alman subaylarının bacaklarına benziyormuş. Greta onun kısa dalgalı radyosuyla haberleştiği zamanlar elektrikli traş makinesini numaradan çalıştırdığını anlamış ve bunu ona söylemiş."

Crowninshild dalgın bir tavırla, "Peki adam hakikaten casus muymuş?" diye sordu.

Kate Vanesse, "Bunu keşfetmiye vakit kalmamış. Adam o akşam çıkıp gitmiş" dedi. 'Giderken de Greta'ya beraberce bir hafta sonu geçirmelerini teklif etmiş. Cürete bakın!.. Sonra, Alfreda Borden'lerde Fransız bir hizmetçi kız vardı. Sabahları Alfreda'ya Nazi usulü 'Hayl!' diye selâm verecek kadar ileri gitmiyormuş, ama Alfreda onun Nazi olduğunu hissetmiş. Bilhassa gece perdeleri kaparken kol hareketinin tıpkı Nazi selâmına benzediğini söylerdi."

Miriam, "Kate Vanesse zoraki bir şekilde konuşuyor," diye düşündü.

Doktor Crowninshild'in onu katiyen dinlemediğini biliyordu. Leclos haklıydı. Kate Vanesse'yi fevkalâde üzen bir şey vardı. Bir yandan da kaçamak hareketlerle Miriam'a bakıyor, onun her hareketini kontrol ediyordu. Oğluna da aynı şekilde bakmaktaydı. Forsythe'nin konuşmasını dikkatle dinliyor, her kelimesine kulak veriyordu.

Derken Forsythe gene Miriam'la konuşmaya başladı. Kate Vanesse de yeniden dinlemeye koyuldu.

Genç adam, "Son defa bu ördek yemeğini bir uçak seyahatinde yemiştim," dedi. "Bana çok garip geldi. İnsanın kendisi uçarken... Bir kuş yemek..." Birden sesi titredi, yüzündeki bütün kan bir anda çekiliverdi. "Anne!.. Aman Yarabbi!.." diye söylendi.

Bardağın tabağa çarpmasından çıkan bir şangırtı duyuldu, Ve Kate Vanesse bir umacıyla karşı karşıya gelmiş çocuklar gibi anî bir çığlık atarak bayıldı,

13

KATE VANESSE kendine geldikten sonra bu baygınlığın sebebini nedense açıklamadı. Sadece ara sıra böyle baygınlıklar geçirdiğini söylemekle yetindi, o kadar. Hiç bir hastalığı, derdi yoktu. Kamarasına inip biraz dinlenirse iyileşecekti.

Yemek böylece tatsız bir hava içinde sona erdi. Leclos geldi, Bayan Vanesse'yi alıp kamarasına indirdi. Arkasından Crowninshild, Miriam'ın koluna girerek kütüphaneye geçmelerini teklif etti. Orada rahatça konuşabilirlerdi.

Karşılıklı koltuklara yerleştikten sonra Crowninshild, Bayan Vanesse hakkında endişe duyduğunu söyledi.

— "Sinirlerini teskin etmek için devamlı müsekkin alıyor," dedi. "Bu çok saçma bir hareket. Muhakkak onu üzen bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum. Kimse de bilmez. Eğer bunu açıklasa şimdi böyle asabî buhranlar geçirmezdi. Kendisine bu sırrı benimle paylaşmasını, bundan hiç kimseye bahsetmiyeceğime meslekî şerefim üzerine yemin edeceğimi söyledim. Bunu yapsa, sanki vücudundan öldürücü bir zehiri dışarı atmış gibi rahatlıyacaktı. Fakat reddetti. Ve karşılık olarak neden bahsettiğimi anlamadığını da söyledi."

Crowninshild sözünü bitirdikten sonra beyaz sakalı arasından pembe dudaklarını geren bir tebessümle gülümsedi.

Miriam, "Doktor," dedi. "Bayan Vanesse'nin fikrine bütün kalbimle iştirak ettiğimi söylersem bunu kabalık addetmeyin. Zira benim hakkımdaki teşhisinizde de, maalesef yanıldınız."

Crowninshild her iki durumun birbirinden farklı olduğunu söyliyerek onu susturdu. Ve, "Bütün bunlar normaldir. Başka türlü davransaydınız çok şaşardım," dedi. "Şimdi konuşmamıza devam edelim. Dün gece uyudunuz mu?"

— "Evet."

— "Rüya gördünüz mü?"

— "Hayır doktor."

— "O halde bana düşündüklerinizden bahsedin. Kafanızdan geçen en ufak düşünceyi dahi söyleyin."

— "Bana koyduğunuz teşhis erken bunama olduğuna göre bunu yapamıyacağım doktor."

— "Zarar yok. Ben sabırlı bir insanım. Bu belki de meslek olarak seçtiğim sahanın çok geniş oluşundan ileri geliyor. Daha önümüzde sayısız günler var. Zaman hususunda istediğimiz kadar müşrif davranabiliriz."

Miriam, "Aptallık ediyorum," diye düşündü. 'Hayatım tehlikede. O mektupta yazıldığı gibi işin sonunda cinayet var. Benim yegâne müdafaam bilgi olacak...'

Ölü olduğundan emin bulunduğum Jennifer Murcheson hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeliyim. O zaman belki o cinayeti çözerken onun katilini de, beni öldürmesine fırsat vermeden bulabilirim. Şayet etrafımdakilerden birini, Jennifer Murcheson'un öldüğüne ve onu şu veya bu şahsın öldürdüğüne ikna edebilirsem, o zaman benim, ben olduğuma inananlar olacaktır.

Miriam Crowninshild'in sakin bir tavırla oturuşuna baktı. Mum gibi beyaz elleri kucağında kenetlenmişti. Her nefes alışında açık eflâtun rengi ipek kravatı hafif hafif oynuyordu. Genç kız onu sakallı bir Sfenks heykeline benzetti. Daima başkalarının sırrını öğrenmek isteyen, fakat kendisi hiçbir sır vermeyen bir Sfenks.

Miriam "Birşey sorsam söyler misiniz doktor?" dedi.

— "Gayet tabiî."

— "Dün akşam benim tercümei halim hakkında herşeyi bildiğinizi söylediniz. Daha doğrusu Jennifer Murcheson'un tercümei hali hakkında..."

— "Evet herşeyi biliyorum."

— "Bana da söyler misiniz? O kız hakkında bütün bildiklerinizi bana anlatır mısınız?"

— "Anlatayım. Hem bunu sorduğuna fevkalâde memnun olduğumu da açıklamalıyım. Bu merak iyi bir işaretti. Bu, şuurlarınızın harekete geçtiğini ve hakikî Jennifer Murcheson'un onu yarıp dışarı çıkmak için gayret sarfettiğini gösteriyor. Jennifer Murcheson'un, Bay Murcheson'la Bayan Vanesse'nin yeğenleri olduğunu her halde anlamışsınızdır."

— "Evet".

— "Kendisi... Şey, bu kızdan bahsederken, 'o' diyece-

ğim yerde 'siz' dersem üzülür müsünüz? Yani bu fikir sizde bir tiksinti yaratıyor mu?"

— "Evet, fakat zarar yok. Benim asıl gayem hakikatleri öğrenmek."

Crowninshild memnun bir tavırla başını salladı. Sonra devam etti:

— "Şu halde, 'siz' diyeceğim. Babanızın adı Bellamy Murcheson'du. Ve üç kardeşin en büyüğü idi. Onun ölümüyle siz, Murcheson ailesinin servetinin büyük bir kısmını tevarüs ettiniz. Babanız bu servetle tahvil satın almıştı. Hastalığı esnasında onu tedavi eden ve ölümünde hazır bulunan doktorun söylediğine göre babanız son nefesinde size bu tahvilleri iyi muhafaza etmenizi, onu bir takım sahtekâr bankerlere veya büyük iş sahibi çakallara kaptırmamanızı tembih etmişti."

— "Bugünlerde gazetelerde buna benzer bir dâva okudum. Philadelphia'lı bir kadının emlâkinden bahsediyordu."

— "Evet. On sekiz milyon dolarlık bir dâva. Beş yıldır devam ediyor. Bütün mirasçıların iddiaları dinleninceye kadar beş yıl daha sürer. Bundan bahsetmeniz çok garip, çünkü o kadın da tıpkı sizin gibi münzevî bir hayata çekildi. İnsanlardan kaçıyordu."

Miriam, "Bana kalırsa Bay Bellamy Murcheson çok şüpheci bir adammış," dedi.

Crowninshild, "öyleydi," diye cevap verdi. "Şunu da söyliyeyim ki, servetinin yanısıra ondan birçok da huy tevarüs etmişsiniz."

— "İnşallah bunlar iyi huylardır doktor."

Crowninshild genç kıza kuşkulu bir tavırla baktıktan sonra, "Babanızın malî durumunda olan insanlarda bütün huylar güzel görünür," dedi. "Meselâ dikkafalılık onlarda azim olarak görülür. Bütün ifrat hisler gayet normal telâkki edilir,"

Crowninshild bir an sustuktan sonra devam etti. "Halbuki babanızın ölümünden sonra güney California'daki çiftlikte inzivaya çekilmenizde normal bir taraf yoktu."

Miriam sordu. "Bellamy Murcheson ne zaman öldü doktor?"

— "Altı yıl önce, nisan ayında."

— "Bayan Murcheson'un insanlardan kaçma derecesi neydi?"

— "Dış dünya ve insanlar ile ilgisini tamamiyle kesmişti. Durumunun, bahsettiğiniz Philadelphia'lı kadının durumuna çok benzediğini söyliyebilirim."

— "O kadını herkes fakir sanıyordu, öyle değil mi? Son derece mütevazı bir hayatı vardı, değil mi?"

— "Olabilir. Bilmiyorum. Fakat sizin durumunuz onunki gibi değildi. Siz babanız gibi, varlıklı bir hayat yaşamaya devam ettiniz."

Miriam "İyi ama bankada para olmayınca..." diye söylendi.

Crowninshild onun sözünü kesti. "Buna lüzum yoktu, Bayan Murcheson, arabanıza atlıyarak Los Angeles'e gidip bir tahvil satmak işi hallediyordu. Babanızın oradaki bankası sizin bu âdetinize zamanla alıştı. Sonra elinizdeki tahvillerin derhal paraya çevrilebilecek kıymette olduklarını da evvelce söylemiştim."

— "Şu halde imzaya ihtiyaç gösteren iş kontratları veya parayla ilgili bir takım anlaşmalar da mevcut değildi?"

— "Katiyen."

— "Peki ya dostlar, ahbaplar?"

— "Evinize geldikleri zaman onlarla görüşmekten imtina ederek bütün dostlarınızı darılttınız. Eski bağlarınızın hepsini bir hamlede koparmak istediğiniz açıkça anlaşılıyordu. Hizmetkârlarınıza yol verip, onların yerine bizzat seçip tuttuğunuz Meksikalıları aldınız. Görüyorsunuz, ki, altı yıl evvel gibi uzun bir zaman önceden, şuur altınızda başka bir insan olmaya çalışıyordunuz."

— "Jennifer Murcheson bu zaman zarfında her halde seyahatlere çıkmıştır. Bir şeyler yapmıştır?"

— "Hayır. Babanızla iken, beraberce sık sık seyahat etmiştiniz. İster Avrupa'ya, ister vahşi ormanlara, nereye giderse gitsin daima sizi de beraber götürürdü. Onun ölümünden sonra seyahate çıkmak acınızı tazelemek olacaktı. Çiftliğiniz binlerce dönüm araziyi içine alır. Bir memleket kadar büyüktür. Sonra siz boş durmuyordunuz. Meksika el sanatlariyle ilgilenmeye başladınız. Bilhassa seramik üzerinde hayli ilerlediniz."

Miriam "Plân kendiliğinden korkunç bir şekil alıyor," diye düşünüyordu. "Çocukluk günlerinden onu tanıyan hizmetkârları savmış, dostlarından kendi arzusuyla uzaklaşmış, büyük bir servetin sahibi, herkesten kaçan, münzevi bir genç kız... Yıllarca seramikle uğraşarak vakit geçirmiş. Sonra bir gün cinayete kurban gitmiş. Sebep sarih: Murcheson'un serveti. Yoksa bu tahmin yanlış mıydı?"

Crowninshild uzun müddet sessizliği bozmadan oturdu. Gözleri Miriam'a dikiliydi. Sonra kilitli ellerini çözdü ve

onları içleri yukarı gelmek üzere dizlerinin üstüne koydu. Alçak sesle "Sonra ortadan kayboldunuz," diye söylendi.

Miriam sordu. "Nasıl oldu bu?"

— "Ortadan kayboluş için şekil bahis konusu değildir, Bayan Murcheson."

— "Sualimi yanlış sordum doktor. Ortadan kayboluştan evvel ne gibi olaylar oldu, diye sormak daha doğru olacaktı."

— "Her zamanki âdetiniz üzere kahvaltıdan sonra atınızla dağ yollarında gezmeye çıktınız. Çocukluğunuzdan beri bunu yapardınız. Bu gezintiden ne kendiniz, ne de atınız geri döndü."

— "Tabiî arama yapıldı, değil mi?"

— "Gayet tabiî. Bütün o havali, hattâ eyalet arandı. Sonra bu arama memlekete ve sınır dışına kadar taştı."

— "Gazetelerde bu konuda hiçbir yazıya raslamadım."

— "Gazetelere aksetmedi. Arama, amcanız tarafından gizli bir şekilde yaptırılıyordu. Bunu, Durney adındaki detektif kumpanyası yapıyordu. İlk akla gelen sizin kaçırılmış olabileceğiniz fikri idi. Fakat hiç para isteyen olmadı. Onun için az sonra bu düşünceden vazgeçildi."

— "Peki, Jannifer Murcheson'un müptelâ olduğu hastalık 'amnezi' dedikleri hâfızasını kaybetme hastalığı olamaz mı? Neden buna 'şizofreni' yani erken bunama diyorsunuz da, amnezi demiyorsunuz? Bu husus münakaşa edilebilir doktor."

— "Bu tahmin üzerinde ısrarla durmanız normaldir."

— "Belki Bayan Murcheson atından düşmüştür? Başını çarpmıştır? Böyle bir şey amneziye sebep olmaz mı?"

— "Sevgili Bayan Murcheson, ortada at yoktu. At da beraber kaybolmuştu. Tabiatiyle amnezi hastalığı nazarı itibare alındı, fakat Durney detektif kumpanyası sonradan bu ihtimali bertaraf ettiler."

— "Nasıl?"

— "Amnezi hastalığında hâfıza, bu hastalığa sebebiyet veren olaydan evvele ait hiçbir şey hatırlamaz. Şayet böyle olsaydı, kendinize gelince yardımınıza koşan kimse veya kimselere hafızanızı kaybettiğinizi herhangi bir şekilde belli ederdiniz. Onlar da sizi bir doktora veya bir hastaneye götürürlerdi. Durney detektif kumpanyası bu ihtimali de göz önüne alarak geniş araştırmalar yaptı, fakat hiçbir ipucu elde edemedi."

— "Çok garip doğrusu. Ben arada bir fark göremiyorum. Eğer hastalık erken bunama olsa..."

Crowninshild sabrı tükenmiş bir halde onun sözünü kesti. "Bunda, 'eğer' diye bir şey olamaz. Hâfıza kaybetme yani amnezi olmadı. Siz Miriam Lake adında, her bakımdan bambaşka bir şahsiyet haline geldiniz. Kendinize bir mazi ve bir hal yarattınız. Ve Miriam Lake olarak değişik huylar edindiniz. Meselâ sigara içmek bunlardan bir tanesi. Jennifer Murcheson olarak tütünden nefret ederdiniz. Halbuki Miriam Lake olarak ondan fevkalâde hoşlanıyorsunuz. Şimdiye kadar bu derece ilgi çekici çift şahsiyetli bir şizofreni vakasına rastlamamıştım."

Miriam, "Doktor," dedi. "Kendime dört başı mamur bir mazi uyduracağıma inanmak çok saçma bir şey. Çocukluğumun bütün hâtıraları uydurma olamazlar ya. Bunu son derece mânasız ve gülünç buluyorum."

— "Tabiî öyle bulursunuz."

— "Bütün bunlara siz, inanmak istediğiniz için inanıyorsunuz. Yoksa aslında bunların hepsi sizin akıl almaz buluşlarınız."

Miriam'ın bu sözü üzerine Crowninshild'in yüzüne anî bir öfke dalgası yayıldı. Fakat bu dalga aynı süratle silinip kayboldu. Sonra sükûnetle, "Son bir yıl zarfında Doktor Stone beni, tenkide karşı tahammülsüzlük göstermekle defalarca itham etti," dedi. "Şayet böyle olduysam bu, şüphe ve tereddüde mahal bırakmayan ömür boyu çalışmalarıma olan inancımdan ileri geliyor. Ben insan beyninin karanlık âleminde harikulâde buluşlar yaptım. Çağdaş meslekdaşlarımdan hiç biri bu sahada benim kadar ilerleme kaydetmemiştir. Aldığım bazı sonuçlar tıp âleminde yepyeni bir çığır olarak kabul edildiler. Doktor tatlı tatlı gülümsedikten sonra ilâve etti. "Bunları söyleyebilmek benim için bahtiyarlıktır."

Miriam sordu. "Peki Jennifer Murcheson yeni hayatında kendine ne gibi bir geçim yolu seçti?"

Crowninshild, "Beyniniz harikulâde çalışıyor," dedi. "Her halde giderken çiflikteki gizli kasadan istediğiniz miktarda tahvili de beraber götürdünüz. Bu kasa, siz ortadan kaybolduğunuzdan beri büyük bir titizlikle muhafaza ediliyor."

— "Jennifer Murcheson neticede nasıl bulundu? Yani, neden bu iş için beni seçtiniz, demek istiyorum.?"

— "Dış görünüşünüz çiflikteki hizmetkârlar tarafından

tarif edilmişti. Çocukluk resimlerinizden başka fotoğrafınız yoktu. İnsanlardan kaçan kimseler resime kıymet vermezler."

— "Bay Donald Murcheson veya Bayan Kate Vanesse beni tarif etmediler mi?"

— "Onlar sizi altı yıl önceden, yâni babanızın ölümünden beri görmemişlerdi. O zaman siz onaltı yaşındaydınız. Dik kafalı, inatçı, hırçın bir kızdınız. Aynı zamanda yaşınıza göre çok olgundunuz. Bütün bunlar babanızdan tevarüs ettiğiniz hususiyetlerdi."

— "İdaresi müşkül bir çocuk demek istiyorsunuz."

— "Tam mânasiyle. Cenazede amcanızla halanıza gayet düşmanca davranmışsınız. Onların babanızı hiçbir zaman anlamadıklarını ve bu sebepten de beğenmediklerini iddia ediyormuşsunuz. Bir takım mânalı sözlerle onları akbaba kuşlarına benzettiğinizi ima etmişsiniz."

— "Eh, teşbihte hata olmaz."

— "Her neyse... Babanızın erkek kardeşine karşı daima nefret duyduğunu, onu idealist bir budala olarak vasıflandırdığını bilirsiniz. Kızkardeşine gelince, onun akılsız bir kadın olduğunu, oğlu Forsythe'yi mahallebi çocuğu olarak büyüttüğünü iddia edermiş..."

— "Şu Bellamy Murcheson'u tanımış olmayı çok isterdim, doğrusu."

Crowninshild gülümsedi. "Güzel," dedi. "Bakın hakikî şahsiyetiniz yine meydana çıkmaya çalışıyor. Evet, ne diyordum? Amcanızı, halanızı ve kuzeninizi babanızın cenazesinden sonra, dün akşam bu yata gelinceye kadar bir daha hiç görmediniz."

— "Bana yazılan mektuplarda neden Murcheson ismi kullanıldı? Bu, öteki şahsiyeti uyandırmak demek olmaz mıydı?"

— "Murcheson ismi, bugünkü şahsiyetiniz için hiçbir şey ifade etmiyor. Hâfızanızı örten perde o derece kalın ve donuk. Buna inanın."

Miriam "Peki doktor," dedi. "Durney Detektif Kumpanyası, Jennifer Murcheson'un eşkâlini aldı. Sonra ne oldu?"

— "Onların sayısız çalışma usulleri var. Gazetelerde iş arayanların ilânlarını takibediyorlardı. Hattâ kendileri birçok sahalarda işçi arama ilânları veriyorlardı. Bu, onların usullerinden bir tanesiydi. Sizin davanızda işte bu usulle neticeye vardılar."

Evet hakikaten neticeye varmışlardı: Gazetedeki ilânda "Bir Genç Kadın Aranıyor" diye yazıyordu. Arkasından san-

ki Miriam için hususî şekilde hazırlanmış tahsil derecesi ve yaş haddi belirtilmiş ve bunu gayet cazip bir takım şartlar takibetmişti.

Miriam, "Gazetedeki ilân sonucu sadece mektupla görüştük, doktor," dedi.

— "Siz söyle zannediyordunuz. Aslında, bütün öteki müracaat sahipleri gibi gizliden gizliye tarassut edilmekteydiniz. Verilen tarife son derece benzemeniz dikkati çekti. Mektuplarınız bir yazı mütehassısına götürülerek onun fikri alındı. Bazı çeklerin üzerindeki yazınızla, altı yıl önce babanızın cenazesinden sonra kuzeniniz Frosythe'ye gönderdiğiniz acı mektup karşılaştırılarak bu karara varıldı."

Evet, bütün bunların yapılmış olması tabiî idi. Tuzak, bu derece önem taşıyan bir teferruatta dahi açık vermiyecek şekilde hazırlanmıştı. Bahis konusu servet öyle büyüktü ki, onun uğruna hiçbir zahmetten kaçılmazdı. Onun uğruna insanlar yalana, hırsızlığa, sahtekârlığa, hattâ cinayete dahi sürüklenebilirler, onun uğruna insanlar sevgiye veya nefrete zorlanabilirlerdi. Para uğruna bunları yapabilecek insanı bulmak her zaman için mümkündü.

Miriam sordu. "İlânınıza cevap veren benden başka kaç tane kız vardı, doktor?"

— "Son yıl zarfında arama yapılırken mi? Yüzlerce, Bayan Jennifer Murcheson."

Miriam, "Sonra ben ortaya çıktım," diye düşündü. "Yalnız Jennifer Murcheson'a benzemekle kalmıyor, diğer bakımlardan da aranılan vasıfları taşıyordum. Yapayalnızdım, ailem, yakın arkadaşlarım yoktu. Tam ortadan kaybolabilecek bir tip. Katilin son derece titiz ve sabırlı bir insan olduğu muhakkak. Ama nihayet sabrının mükâfatını gördü. Beni buldu!"

Miriam bir zaman sessiz kaldıktan sonra, "Doktor," dedi. "Jennifer Murcheson'un ölmüş olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Crowninshild elinin bir hareketiyle bu suali münakaşa edilemiyecek kadar basit bulduğunu anlattı.

— "Atınız bulunmamış, cesediniz ele geçmemişti. Bunların yanısıra gurur hastalığına müptelâ bir insan olan babanızla uzun senelerden beri beraber yaşamıştınız. Tıp ilmi bazı huyların babadan çocuğa intikal etmediğini kabul eder. Ben dar kafalı bir insan değilim. Sırf herkes tarafından kabul ediliyor diye bir kaideyi körü körüne kabul etmem. İnsanlar bir zamanlar domatesi zehirli sanırlardı. Bugün ba-

yılarak yiyorlar.. Rejim şekilleri kadın modası gibi sık sık değişiyor. Bunun gibi daha binlerce misal verebilirim. Veraset konusunu bir yana bırakalım, çocuk beyni istenilen şekle sokulabilir, üstüne yazılan yer eder. Babanız da sizin beyninize aynı şekilde tesir etti. Hayır, siz ölmediniz Jennifer Murcheson. Sadece bir hastalığın pençesindesiniz. Bu hastalığı ben gidereceğim. Hem iş işden geçmeden."

— "İş işden geçmeden mi?"

— "Zira bazı tehlikeler mevcut."

— "Evet, dün akşam bundan bahsetmiştiniz. Ama intiharı bunların arasında zikretmediniz."

— "Beni yanlış anladınız. Ben sadece bir öfke sonucu buna baş vurmayacağınızı söylemek istedim. Aynı kanaatte ısrar ediyorum."

— "Benim için başka ne gibi tehlikeler var, doktor?"

— "Sizin için mi? Beni yine yanlış anladınız. Sizin şahsî emniyetiniz hiçbir şekilde tehlikede değildir Bayan Jennifer Murcheson. Bilâkis. Tatbik ettiğim tedavi usulüne istekle yardım etmediğiniz takdirde siz kendiniz başkaları için tehlike teşkil edebilirsiniz. Her türlü şiddetli his veya heyecan.."

— "Başkaları için tehlike mi?" Miriam bunu söylerken bir yandan da,"Tuzak, her an ahtapot gibi yeni bir kol atıp beni sarıyor," diye düşünüyordu. "Yani benim başka birine zararım dokunabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Crowninshild, "Durumunuzun ciddiyetini bilmeniz lâzım." dedi. "Bunun doğuracağı vahim sonuçları kabul etmelisiniz. Aksi halde benim tedavime girmekte ayak diremeye devam etmeyiniz. Evet, Bayan Jennifer Murcheson, bir an gelir siz cinayet bile işliyebilirsiniz."

14

CROWNİNSHİLD o günlük bu kadar konuşmayı kâfi görmüştü. Ellerini koltuğun kol yerlerine koyarak vücudunu hafifçe dikleştirdi.

— "Sizden son bir ricam var," dedi. "Gece veya gündüz beyninize bir takım garip düşünceler gelebilir. Bunları kafanızdan çıkarıp atmayın. Aksine hatırlayın. Sabahleyin bu yığın arasından, işim için manivelâ vazifesi görecek olanları ben seçerim. Şimdi sizin dimağınız hercümerç halinde. Bunun böyle olması benim için daha iyi. Kati ve kuvvetli darbelerle bugünkü şahsiyetinizin müdafaa duvarını yıkmak mümkün olacaktır." Sesi tesirli bir ifade almıştı. "Kendinizi bedbinliğe kaptırmayın," diye devam etti. "Buradaki insanlara alışmaya çalışın. Bu hayattan hoşlanın. Sizi saran sevgi ve şefkat hâlesinin tadını almaya kendinizi zorlayın."

Miriam'la doktor bundan sonra kütüphaneden çıktılar, bir müddet güvertede durup büsbütün azgınlaşan denizi, beyaz köpüklü dağ gibi dalgaları, kurşunî renkli gökyüzünü sessizce seyrettiler. Crowninshild kamarasına inip biraz dinleneceğini söyledi. Son günlerde yemeklerden sonra bir, iki saat dinlenmenin ihtiyacını gittikçe daha kuvvetle duymaya başlamıştı. Onun yaşında bir adam için bu normaldi. Yaşlı doktor bunları söyledikten sonra içeri girdi.

Miriam güvertenin arka tarafına doğru yürüdü. Kendini son derecede bitkin ve korku içinde hissediyordu.

Oradaki kanepede Bayan Kate Vanesse'nin oturduğunu gördü. Yaşlı kadın üstüne kalın bir manto giymişti. Huzursuz bir hali vardı. Göğsü heyecanla inip kalkıyordu. Elindeki yün çorabı robot gibi hızlı ve mihanikî hareketlerle örmekteydi. Titrek bir şekilde boyanmış dudakları ince bir hat halindeydi. Gözlerine gelince, başını kaldırıp Miriam'a baktığı zaman, genç kız, bu gözlerin kuvvetli bir hisle kısılmış ol-

duklarını farketti. Kadının bu hali, Miriam'da birden merhamet hissi uyandırdı.

— "İyileştiğinizi ümit ederim, Bayan Vanesse," dedi.

— "Teşekkür ederim. İyileştim. Hele bu hava insana çok iyi geliyor. Burası soğuk mu?"

— "Hayır."

— "O halde oturmaz mısınız?"

Kayıtsız bir sesle yapılan bu teklifin altında bir nevi ısrar gizliydi. Miriam bu halden biraz rahatsız oldu. Kaderiyle ilgili bir dönüm noktası hakkında karar vermek üzere olduğunu hissetti. Bazen en alelâde kararları verirken, bile insanın içine bu his gelirdi. O anda Kate Vanesse'nin yanında oturmak veya güvertede dolaşmaya devam etmek, yahut kamaraya inmek hususunda karar veremedi. Kendisine yapılan bu basit teklif karşısında duyduğu bu tereddüt asabını büsbütün bozuyordu.

Kate Vanesse yeniden konuştuğu zaman sesindeki ısrar açıkça belliydi.

— "Yalvarırım oturun. Şu anda kendimi son derece yalnız hissediyorum. Bazen sizin de böyle anlarınız olmaz mı?"

Miriam kanepeye oturdu. "Haklısınız. Herkesin böyle anları olur," diye cevap verdi.

— "Ben bu hissi çok nadir duyarım. Tıpkı bazı kimselerin alelâde hastalıklara karşı muafiyeti olduğu gibi. Meselâ başağrısı, hazımsızlık gibi. Bence yalnızlık da bir hastalık olarak kabul edilmelidir, öyle değil mi?"

— "Evet. Birçok tedavi şekilleri olduğuna göre, öyle kabul edilebilir."

— "Hayır. Bazen onun tedavisi mümkün olmuyor." Kate Vanesse gözlerini elindeki örgüden ayırmadan konuşuyordu. "Ben bu hastalığı çektiğim zaman tedavisini bulamamıştım," diye ilâve etti.

Miriam'ın gittikçe huzuru kaçmaya başlamıştı. Bir ara Kate Vanesse'nin güvertede kimse var mı diye kaçamak bir şekilde sağma soluna baktığını gördü. Sonra kadın devam etti. "Hiç unutmam çocukken başımdan ilgi çekici bir olay geçmişti. O sırada yedi yaşımdaydım. Kendi yaşımda, çok sevdiğim bir arkadaşım vardı. Adı Edna Waycomb'du. Bazı çocuklar öyle küçük yaşlarda samimî arkadaşlıklar kurarlar. Hani erkek çocukların bir taraflarını kanatıp kan kardeşi olmaları gibi Edna ile biz bu derece ileri gitmemiştik, ama aramızda, birbirimizden hiç ayrılmıyacağımıza, başka arkadaş edinmiyeceğimize dair yeminler etmiştik."

— "Evet, anlıyorum."

— "Derken bir gün Edna hırsızlık yaptı. Müşterek arkadaşımız olan Beatrice Shatbury ismindeki altı yaşındaki bir kızdan kalp şeklinde altın bir madalyon çaldı. Madalyon aslında kıymetli birşey değildi, ama bu hareket bana müthiş bir darbe oldu. Edna'yı sevmeye devam ediyordum, sevmemek elimden gelmezdi, ama geceleri korkunç kâbuslar içinde çırpınıyor, ağlıyarak uyanıyordum. Bu kâbuslar hep, cehennemde hırsızlık suçu için verilecek cezalar üzerineydi. Bunları anlatarak canınızı sıkmıyorum ya?"

Miriam, Kate Vanesse'nin devam etmesini istiyordu. Zira bu anlattıkları çocukluğuna ait bir hatıra olmaktan ziyade belki yaşlı kadının kalbine ağırlık veren yük için bir ipucu olabilirdi.

— "Hayır, Bayan Vanesse, katiyen. Devam edin," diye cevap verdi.

Yaşlı kadın devam etti. "Rüyalarımda Edna'yı işlediği günah için cehennemde yanarken görüyor, ıstırap çekiyordum. Üstelik Edna bunu benim bildiğimi de bilmiyordu. Şayet bildiğimi söylersem Edna'nın kendi kendine bir kötülük edeceği kanaatindeydim. Ama en sonunda Edna'ya bildiğimi söyledim. Madalyonu Beatrice'ye iade ederek, ilerde işlediği suçun cezasını daha hafif çekmesi ümidiyle yapmıştım bunu."

Miriam, "Edna madalyonu iade etti mi?" diye sordu.

Kate Vanesse, "Hayır, yavrum, etmedi," dedi. "Beatrice'ye ve bana öyle şiddetli birer tokat aşketti ki, ikimiz de korkudan ne yapacağımızı şaşırdık. Sonra da madalyonu katiyen vermek niyetinde olmadığını ve şayet onu ele verecek bir tek kelime söylersek ikimizin de gözlerini oyup köpeklere yedireceğini söyledi."

— "Çok garip bir çocukmuş doğrusu."

— "Öyleydi. Fakat ben o yaşta arkadaşımın bu hareketi hakkında herhangi bir muhakeme yürütecek durumda değildim. Gözlerimi oyup köpeklere yedireceği tehdidi Beatrice ile bizi aylarca korkudan titretti. Ancak Edna ailesiyle birlikte Boston'a taşındığı zaman bu kâbustan kurtulduk. Söylemek istediğim nokta şu: Ben işte o zaman tedavisi mümkün olmayan yanlızlığın ne olduğunu anladım. Güvenim, sevgim, bağlılığım, herşeyim mahvolmuştu. Dünyam bomboş kalmıştı. Yapayalnızdım."

Miriam, "Bu sözlerde, muhakkak, Jennifer Murcheson'u ve dolayısiyle beni ilgilendiren bir şey var," diye düşünüyordu.

— "Sizi tanıyalı çok az bir zaman oldu, Bayan Vanesse," dedi. "Bana birşeyler söylemek istediğinizi tahmin ediyorum. Biraz daha açık konuşamaz mısınız?"

— "Hayır. Yanılıyorsunuz. Size söylemek istediğim bir şey yok. Yalnız sormak istediğim birşey var."

— "Evet? Nedir o?"

Kate Vanesse gene kaçamak bir hareketle sağa sola baktı, sonra gözleri heyecanlı bir ifadeyle Miriam'a dikildi. "Söyleyin... Söyleyin bana, hiç vücudunuzun bir yerinden et beni aldırdınız mı? Biliyorsunuz, benler ameliyatla yok edilebiliyor."

— "Evet, biliyorum."

— "Tam şuradan, ensenizden. Küçücük, siyah bir et beni. Hayal meyal hatırlıyorum. Hattâ bazen, acaba uyduruyor muyum diye kendi kendime şüpheye düşerim. Yalvarırım iyice düşünün. Ve söyleyin bana. Los Angeles'de veya San Fransisko'da böyle bir ameliyat geçirdiniz mi?"

Miriam, "Ben ne Los Angeles'e, ne de San Fransisco'ya gittim. Sonra ameliyatla hiç ben filân da aldırmadım," dedi.

Bu cevap Kate Vanesse'yi son derece meyus etmişti. Gözlerinde kederle karışık bir korkuyla Miriam'a baktı. Bakışlarındaki bu iki ifade öyle kuvvetliydi ki, genç kız dehşetle irkildi.

Miriam'ın bu halini görünce Kate Vanesse toparlandı. Hızlı hızlı konuşarak, "Hayır, hayır benden korkmayın," diye söylendi. "Ben ne yapacağını şaşırmış, bedbaht bir kadınım." Meşum bir hatırayı hâfızasından silmek istiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Evet, et beni yoktu," dedi.

— "Bence vardı, Bayan Vanesse. Artık benim Jennifer Murcheson olmadığıma kanaat getirmiş olmanız icap eder."

— "Hayır, bu doğru değil. Siz benim yeğenim Jennifer'siniz. Bunu ispat eden bir çok delil var."

— "Bence Jennifer Murcheson öldü. Belki bir cinayete kurban gitti."

Kate Vanesse, "Söylemeyin böyle!" diye bağırdı. "Ah, yavrucuğum, bunun imkânsız olduğunu görmüyor musunuz?"

Miriam, "Bana kalırsa bu pekâlâ da mümkün, Bayan Vanesse," dedi.

O zaman yaşlı kadın elinden örgüsünü bıraktı ve anî bir hareketle Miriam'ın bileğini yakaladı. Genç kıza doğru eğilerek heyecanlı bir sesle, "Yavrucuğum, beynini saran o karanlık âlemde olmıyacak hayaller yaratıyorsun," diye konuştu. "Yalvarırım sana, at onları kafandan!" Sonra bu ar-

zusuna tamamen tezat teşkil eden şu suali sordu. "Söyle bana, kardeşim veya oğlumun böyle birşey yapacığını mı tahmin ediyorsun?"

— "Başka ne düşünebilirim?"

— "Şu halde, müsaade edersen sana bu düşündüğünün yanlış olduğunu ispat edeyim.."

— "Hay hay, buyrun."

— "Bir yıl önce sen ortadan kaybolduğun gün Forsythe, Donald ve ben başka yerdeydik. Senin California'daki çiftliğinden en az üç bin kilometre uzaktaydık."

— "New York'da bir arada mıydınız, Bayan Vanesse?"

— "Ben Waldorf Oteli'nde kalıyordum. Forsythe ile ikimiz Lizbon'dan döneli iki hafta olmuştu. Sen kaybolmadan bir gün önce Donald, bir takım işlerini halletmek üzere Boston'a gitmişti. Günlerden cumartesiydi. Pazartesi günü Boston'dan döndü. Aynı gün Colony Lokantasında birlikte yemek yedik. Hattâ hiç unutmam Donald çok sevdiği salçalı biftek yedi."

— "Peki ya oğlunuz?"

— "Virginia'da biraz emlâkim var. Forsythe bunlara müşteri bulmak üzere oraya gitmişti. Pazartesi günü döndü. Öğle yemeğinde Donald ve benimle birlikteydi. Virginia'daki arazimizi biraz daha tutmamızı tavsiye etti. Görüştüğü komisyoncular bir yıla kadar burasının daha kıymetleneceğini söylemişler. Ancak ertesi pazar senin ortadan kaybolduğunu öğrendik, Jennifer."

Kate Vanesse bundan sonra Miriam'm bileğini bıraktı. Tekrar örgüsünü eline aldı. Şişler hızlı hızlı gidip gelmeye başladı. Kadının yüzü kül gibi olmuştu.

Aynı anda Donald Murcheson kaptan köşkünün köşesini döndü. Gelip onların önünde durdu. Alçak sesle, "Üşümüşe benziyorsun Kate," diye söylendi. "Yüzünün rengi kaçmış. İstersen biraz aşağı inip, dinlen, olmaz mı?"

Kate Vanesse titrek dudaklarla ona hafifçe gülümsedi. "Peki Donald. İneyim," dedi.

15

O GÜN öğleden sonra, akşam ve gece önemli hiçbir şey olmadı. Daha doğrusu gözle görülür herhangi bir şey olmadı. Gece, saat on bir ile on iki arasında Miriam, Stone ile salonda oturuyordu.

Kate Vanesse erkenden, saat onda, yatmak üzere kamarasına çekilmişti. Tabiî görünmek için büyük gayret sarfetmesine rağmen Miriam, Kate'nin ağır bir yük altında olduğunu hissetmekteydi. Crowninshild de yorgun olduğunu söyliyerek hemen Kate Vanesse'nin arkasından yatmıya gitmişti. Forsythe ile Murcheson saat on bire kadar domino oynadıktan sonra, salonda Miriam'la Stone'yi iskambil oyununun başında bırakıp, kamaralarına çekilmişlerdi.

Miriam'la genç adam oyunlarına gayet nazik ve o derece soğuk bir şekilde devam etmekteydiler. Fakat ikisinin de bu davranışı hakiki hislerini örten birer örtüydü. Aslında harp halindeki hislerinde geçici bir zaman için mütareke yapmışlardı.

Miriam o gün sabahleyin düşünmüş ve bu kâbus içinde daha bir zaman yaşamak mecburiyetinde olduğuna göre, mantıksız bir takım isyankâr hareketlerle eline hiçbir şey geçmiyeceğine karar vermişti. Sükûnetini muhafaza ederek ve daima tetikte olarak bu macerayı yaşıyacaktı.

Fakat Stone'ye karşı bu şekilde hareket etmek kolay değildi.

Genç adam hakkındaki hislerini biliyordu. Şimdiye kadar bu cins aşkları birkaç kere geçirmiş olduğundan bunları iyi tanırdı. Stone yüzünden bu hastalığa tekrar yakalanmak üzere olduğunu farkediyordu. Şayet yakalanırsa komik bir duruma düşecek, bedbaht olacak, Stone ise ona zengin fakat ruh hastası bir kadın nazariyle bakmaya devam edecekti. Evet, genç adam onu, tapma derecesinde hayran olduğu hocası Crowninshild'in bütün nazariyelerini tehlikeye sokan

bir sahtekâr olarak görüyordu. Halbuki Miriam böyle bir insan değildi. Tamamiyle tersiydi. O, başka birinin menfaati uğruna hayatı tehlikeye sokulan kendi halinde bir kızdı.

Miriam o gün öğleden sonra Kate Vanesse'nin söylediklerini dikkatle düşünmüş ve bunları, öne sürülen delilin yetersizliği yüzünden, biraz hakikatten uzak bulmuştu. Jennifer Murcheson'un ortadan kaybolduğu gün, ondan önceki ve sonraki birkaç gün üçü de birbirlerinden ayrı imişler. Donald Murcheson Boston'da, Kate Vanesse New York'da, Forsythe ise Virginia'da imiş. Bütün bunlar ihtimaldi tabiî. Bulundukları yer ile California arasındaki mesafe hiç bir şey değildi. İçlerinden herhangi biri cumartesi gecesi bir uçağa atlar, pazar günü California'daki çiftlikte Jennifer'i öldürebilir, pazar akşamı tekrar uçağa binerek, pazartesi öyle yemeğinde Colony lokantasında diğerleriyle buluşabilirdi.

Her birinin Boston'da, New York'da ve Virginia'da bulunduklarına dair inanılır şahitler mevcut olmadıkça bu böyleydi.

Yanlız Miriam, Kate Vanesse'nin davranışını bir türlü unutamıyordu. Kadın, kalbini sıkan bir hissin amansız pençesi altındaydı. Muhakkak Miriam'a birşeyler anlatmaya çalışmıştı, ama Donald Murcheson'un gelmesiyle buna imkân bulamamıştı. Hattâ yalnız imkân bulamamak değil, müthiş bir korkuya kapılmıştı.

İskambil oyununu Stone kazandı. Oynadıkları müddetçe işkence içindeydi. Birkaç kere kâğıtları masanın üstüne fırlatıp salondan çıkmak, daha doğrusu kaçmak istemişti. Salondan ve Miriam'dan kaçmak... Genç kıza karşı duyduğu kuvvetli hisler artık, onun neyi sevip, neyi şevmediği hakkında tahminler yürütebilecek dereceye gelmişti. Beyninin derinliklerinde düğün çanları çalmaktaydı. Miriam'm hangi müzikten hoşlandığını, hangi yemekleri sevdiğini, hangi kitaplardan zevk aldığını merak ediyordu. Her halde Beethoven'i beğenirdi. Şiirden de hoşlanırdı muhakkak... Genç adam birden toplanarak bu saçma düşünceleri beyninden kovdu. Gayet nazik bir tavırla, "Yoruldunuz mu?" diye sordu.

Miriam, "Evet," dedi.

Allaha şükür, yorulmuştu demek...

— "O halde artık yatmıya gitsek."

— "Siz yatmak istiyor musunuz?"

— "Yoo, katiyen... Peki, ne yapmak istersiniz?"

— "Burada oturup biraz konuşalım."

Stone iskambilleri toplayıp onları ayrı ayrı kutularına

yerleştirdi. Bunları yaparken içinde bir ses durmadan mücadeleye devam etmesini söylüyordu. "Sahi, aklıma gelmişken size teşekkür etmeliyim," dedi.

— "Ne için?"

— "Doktor Crowninshild'e, onun durumu hakkındaki kanaatimi söylemediğiniz için."

— "Söyliyeceğimi mi zannetmiştiniz?"

— "Bilmem. Aklınızdan geçenleri kati olarak bilemem ki..."

Miriam, "Bunlar gayet basit şeyler," diye cevap verdi. "Elime geçen ilk fırsatta bu gemiden ayrılmak ve bunu kendi seçeceğim şekilde yapmak istiyorum."

— "Bununla neyi kastediyorsunuz?"

— "Yani, tabut içinde çıkmak istemediğimi söylemek istiyorum."

— "Ölümü mü düşünüyorsunuz?"

— "Hayır doktor, öldürülmeyi..."

Aynı anda Miriam bunun saçma bir söz olduğunu farketti. Aynı lâfı Kate Vanesse'ye söyleyişindeki maksat, Kate Vanesse'nin birşeyler açıklamak üzere olduğunu hissetmesinden ve onu tahrik etmek isteyişindendi. Fakat Stone için böyle bir durum bahis konusu değildi.

Stone'nin ona açıklıyacak hiçbir şeyi yoktu. Kate Vanesse gibi onun beynini bir kurt kemirmiyordu. Şayet Miriam ona, kendi görüşüyle bu tuzağın nasıl hazırlandığını anlatsa bile, Stone derhal Crowninshild'in nazariyesini ele alarak genç kızı beynindeki hastalıktan dem vuracaktı. Stone de dahil olmak üzere, herkes onun bu düşüncelerini fevkalâde anlayışla karşılayacak, gerek Kate Vanesse, gerek Donald Murcheson ve gerekse Forsythe, Jennifer'in kaybolduğu tarihe rastlıyan üç gün için müteaddit şahitlerle ortaya çıkacaklardı.

Miriam, Kate Vanesse'ye şüphelerinden bahsettiği için son derece pişmandı. Acaba Kate Vanesse dilini tutar mıydı, yoksa bu meseleyi kardeşiyle oğluna anlatır mıydı? Eğer anlatırsa katil ihtiyatlı hareket etmeye zorlanmış olacaktı ki bu katil Kate Vanesse'nin kendisi de olabilirdi... Ve katil bir fırsatını bulup Miriam'ı denize atacağı anı mümkün olduğu kadar yakma almak lüzumunu hissedecekti.

Stone, genç kızı düşünceli bir tavırla tetkik ediyordu. "Sizi anlamakta güçlük çekiyorum," diye söylendi. "Söylediğiniz şeylere inanabilmeyi isterdim. Son zamanda tekrar ettiğiniz bu cinayet lâfı hiç hoşuma gitmiyor."

Miriam, "Benim de hoşuma gitmiyor," dedi.

— "Bundan bana biraz açsanız..."

Miriam, genç adamın ona karşı yeniden bir doktor hali takındığını farketti. Bu, deminki soğuk halinden çok daha iyi idi. İçinde, Stone'nin bu halini teşvik etmek arzusunu hissetti. Çünkü tıbbî bakımdan incelenmeye değer bir hastalık için bile olsa, hiç olmazsa bu vaziyette genç adam onunla daha yakından ilgileniyordu.

— "Bu hastalığın adına ne diyorlardı doktor?" diye sordu.

Stone, "Konuyu dağıtmıyalım, lütfen," dedi. "Cinayet hakkındaki düşüncelerinizi dinlemek istiyorum."

Miriam içinden, "Halbuki ben seninle çok daha zevkli mevzular konuşmayı arzu ediyorum," diye düşündü. Sonra kendi kendine, "Bana bak, toparlan kızım," diye söylendi. "Bu adam senin için bir tehlike olmıya başladı. Onu gördüğün zaman etrafındaki her şeyi unutuveriyorsun. Sabahleyin kahvaltı sofrasında onunla karşı karşıya oturabilmeyi ne kadar isterdin, değil mi?" Yüksek sesle, "Cinayet fikri, aklıma durup dururken geldi, Doktor," dedi.

— "Hayır. Durup dururken gelmedi. Bunu anlıyacak kadar aklım var. Ben bu düşüncenin arkasındaki şeyi öğrenmek istiyorum."

O anda Miriam'ın içinde, tehlike haberini veren mektubu Stone'nin göndermiş olabileceği hususunda hafif bir ümit belirdi ve heyecanla, "İşin sonunda cinayet var," diye mektuptaki cümleyi tekrarladı.

Bu cümlenin Stone'ye hiçbir mâna ifade etmediği belliydi. Sadece genç adamın merakı bir kat daha artmıştı. "Evet, sizi dinliyorum. Devam edin," dedi.

— "İşte, hepsi bundan ibaret."

— "Fakat bu pek bir şey ifade etmiyor ki."

— "Yani bendeki ârazlarla hastalığı tedavi etmek mümkün değil mi doktor?"

Genç adam ciddî bir tavırla, "Buna imkân olmadığı kanaatindeyim," diye cevap verdi. "Tereddütüm her gün biraz daha artıyor. Hastalığınız beni her ne kadar ilgilendirdi ise, o kadar da üzdü. Tereddütlerimi bir türlü yenemiyorum. Ve durumunuza hâlâ inanmamaktayım."

— "Eh, fena değil. O da bir şeydir."

— "Bu müşkülât, size karşı objektif bir gözle bakamadığımdan ileri geliyor. Sizi alelâde bir hasta olarak kabul edemiyorum. İlk başından itibaren benim için herhangi bir

hastadan ziyade bir şahsiyet oldunuz. Bunu daha, rıhtımda, kesif sisin arasında, sizinle karşılaştığım an hissettim. Kötü. Çok kötü bu..."

Miriam, "Peki bunun bir ilâcı filân yok mu?" diye sordu.

— "Benimle alay ediyorsunuz. Halbuki ben bu halimde hiç de alaya alınacak bir taraf görmüyorum."

— "Siz gülme hassanızı kaybetmişsiniz doktor."

Stone asabî bir tavırla, "Olabilir," diye cevap verdi. "Kafamın içinde bir sürü gölge, bir sürü şekil var. Bunların arasında hakikati seçemiyorum. Onun için çalışmalarımızı bu gecelik burada bırakalım. Karnım acıktı. Canım birayla rostolu sandviç istiyor. Acaba mutfakta bunlar var mıdır? Burada kağıt gibi incecik ekmek yiyip, şarap içmekten bıktım."

Miriam, "Fevkalâde bir fikir," dedi. "Belki mutfakta hazır rosto yoktur, ama konservesi bulunur elbet. Haydi, zili çalıp kamarotu çağırın."

— "Siz de benimle beraber yiyecek misiniz?"

— "Tabiî. Ben de sizin kadar açım."

— "Böyle davrandığınız zaman çok sevimli oluyorsunuz. Bunu söylemem sizi kızdırmıyor ya?"

— "Katiyen. Bilâkis hoşuma gidiyor."

Stone bunun üzerine zili çaldı.

Miriam'la karşılıklı sandviçlerini yerken, genç adam ona bir hayli kendinden bahsetti. Annesiyle babası Philadelphia'da eski bir konakta oturuyorlardı. Stone ve babası bu evde doğmuşlardı. Babasının Paterson'da ipek fabrikaları vardı. Stone meslek olarak ruhiyatı seçtiği zaman babası onun bu kararını, tıpkı kuluçkaya yattığı yumurtaların birinden ördek çıkmış ana tavuk gibi, hayretle karşılamıştı. Fakat makul davranmış ve bunun kabahatini olduğu gibi Stone'nin annesine yüklemişti. Her halde karısının sülâlesinde bir acayiplik olacaktı.

Sandviçler bittiği zaman vakit gece yarısı olmuştu. Miriam'la Stone aşağı indiler. Stone kamaranın kapısında Miriam'a iyi geceler diledi. Ve Miriam bu gemiye geldiğinden beri ilk defa olarak içinin ferahladığını hissederek kamarasına girdi.

Biddle yatağının örtüsünü açmış, geceliğini, şalını, terliklerini hazırlamıştı. Küçük masanın üstünde gümüş tepsi içinde yine bir tabak sandviçle, ufak bir sürahi süt vardı. Biddle yatağın başucundaki lâmbayı açık bırakmıştı. Avrupalı muhabirin hatıratı komodinin üzerindeydi. Miriam'm bir gece

evvel okuduğu yeri işaret için koyduğu kibrit çöpü de olduğu yerde duruyordu.

Miriam kapıyı sürmeledi. Sonra tatlı bir rehavet içinde soyundu, ılık bir banyo yaptı. Küvetin içindeki suyun çalkantısı bir gece öncesine nazaran çok daha şiddetliydi. Hattâ bir ara gemiye çarpan büyük bir dalganın tesiriyle su banyodan taşıp yerlere döküldü. Fakat Miriam'm içini dolduran huzur hissini bu bile bozamadı. Stone'yi düşünüyordu. Genç adamın hayali beynini alev alev yakmaktaydı.

Alevler!..

Bu düşünce Miriam'm aklma başka bir şey getirdi. Her halde evini yakan yangın hakkında polis tahkikat yapmıştı. Bu suretle evin Bayan Miriam Lake adında bir kadın tarafından kiralandığı meydana çıkacaktı. Genç kızın içini bir anlık bir ümit sardı, sonra bu sönüp gitti. Komşuları olan İtalyan aileler gelen polislere, sırıtarak, "Bilmiyoruz. Bayan Lake hiç evde oturmazdı. Yanlız bir kızdı. Garip bir insandı. Erkek arkadaşları yoktu. Hayır, çocukları da yoktu. Terbiyeli bir insandı, ama biraz kaçıktı galiba. Tabiî arabası da vardı. Araba gitmiş mi? O halde Bayan Lake de gitmiştir." diyeceklerdi.

Miriam banyodan çıkıp kurulandı, geceliğini giydi. Gemi dalgaların tesiriyle oradan oraya savrulduğu için bunu yapmak bir hayli güç oldu. Sonra gidip yatağın kenarına oturdu. Geminin içinde derin bir sükûnet vardı. Derken kapının dışında hafif bir gürültü oldu. Yoksa içeri bir mektup daha mı atıyorlardı? Kendini tanıtmıyan bu dosttan yeni bir haber mi vardı? Miriam bu sefer beklemedi. Süratle kapıya giderek sürmeyi çekti, kanadı birden açtı.

Kate Vanesse kamaranın içine doğru iki adım attı.

Yüzü kireç gibi bembeyazdı. Sırtındaki saten sabahlığının önünü göğsünün üzerinde acayip bir düğüm halinde tutmuştu. Sendeliyerek yatağa doğru yürüdü ve oraya yığıldı.

Miriam kapıyı kapadı. Süratle kadının yanma koştu. "Hasta mısınız? Ne oldu, Bayan Vanesse?"

Yaşlı kadın büyük bir gayret sarfederek konuşmaya çalıştı. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Benden korkmayın. Başınızı getirin, şuraya koyun."

Bu sözler sabit bir tebessümle söylenmişti. Bayan Vanesse serbest eliyle yatağın üzerine hafif hafif vurdu. El gayet ağır hareket ediyordu, sonra büsbütün durdu. Öteki elin parmakları da açıldı. Kate Vanesse'nin göğsünden aşağı kaydı ve avucu yukarı gelmek üzere çarşafın üzerine düştü. Par-

makların cenderesinden kurtulan saten kumaşın kıvrımları kendiliğinden yavaş yavaş açıldı ve bir bıçağın sapı meydana çıktı. Kadının dudaklarında bir damla kanlı köpük belirdi.

Kate Vanesse ölmüştü.

Birkaç saniye Miriam hareket edecek kudreti kendinde bulamadı. Şaşkınlıktan, kararsızlıktan ne yapacığını şaşırmıştı. Kate Vanesse sahiden ölmüş müydü? Göğsü artık inip kalkmıyordu. Gözleri camlaşmıştı. Miriam korkak bir hareketle parmağını onun bileğine koyarak nabzına baktı. Hiç hareket yoktu. Bıçağın sapı ona gayet açık bir şekilde, "Herşey bitti. İşte sonu," diyor gibiydi.

Miriam'm beynine bir sürü düşünce hücum etti: Zili çalıp Biddle'yi çağır!.. Doktor Crowninshil'i çağır!.. Çağır!.. Bağır!.. Haykır!.. Kendini tam manasiyle bir katil haline sok. Herkesi buraya topla. Seni sinir krizleri içinde, kanlı eserinle yan yana görsünler.

Crowninshild'in o gün söylediği sözler kafasında yankılar yaparak çınladı. *"Durumunuzun ciddiyetini bilmeniz lâzım. Bunun doğuracağı vahim sonuçları kabul etmelisiniz. Aksi halde benim tedavime girmekte ayak diremeye devam etmeyiniz. Evet, Bayan Jennifer Murcheson, öyle bir an gelir ki siz cinayet bile işliyebilirsiniz."*

Deniz!..

Evet, bu cesedi saklıyacak en emin mezar orasıydı. Fırtınayla inleyen bu karanlık gecenin herhangi bir zamanında onu oraya göndermek lâzımdı. Miriam anî bir korkuyla kamaranın kapısını sürmeledi.

Halbuki kaderi denize gömülmek olan kendisiydi, yatağın üzerinde ölü olarak yatan bu kadın değil. Bir yanlışlık olmuştu.

Bir sigara alıp kibriti çaktı. Elleri öyle titriyordu ki, sigarayı yakmakta güçlük çekti. Müthiş bir bitkinlik hissediyordu. Yat, derinden derine sesler çıkararak azgın denizde çalkalanmaktaydı. Miriam koltuklardan birine çöktü. Düşünmeye gayret etti. Fakat kafasında sadece şu sual dönüp duruyordu: Kate Vanesse son sözleriyle ne demek istemişti?

16

MİRİAM orada oturduğu bir saat zarfında deniz büsbütün azdı. Donna Louise dev dalgaların sırtında inleyerek çalkandı durdu.

Nihayet Miriam büyük bir gayret sarfederek ayağa kalktı. Banyoya gitti ve kusmaya başladı. Küveti iki eliyle sıkı sıkı yakalamış, önüne diz çökmüştü. Başı dönüyor, her an bayılacakmış gibi oluyordu. Sonra doğruldu. Yüzüne soğuk su çarptı. Damlalar çenesinden aşağı akarken, bir müddet olduğu yerde kaldı. "Bu kadını denize atamam ben," diye düşünüyordu. Sonra içinden, "Belki onu kamarasına kadar sürükliyebilirim. Orada bırakırım. Böyle yapmam lâzım. Burada, benim yanımda bulnmamalı. Şimdi, herkes uyurken bunu yapmanın tam zamanı. Yanlız belki katil uyanıktır. Yahut belki de bir kadını öldürmenin verdiği bitkinlikle derin bir uykuya dalmıştır," diye söylendi.

Yoksa bu bir intihar mıydı? Kate Vanesse kalbine baskı yapan bu yükten kurtulmak için bu yolu mu seçmişti? Miriam'ın kamarasına gelmesi, bu hayatı terketmekten duyduğu nedamet hissinden miydi? Yoksa son saniyede ondan yardım istemek için mi gelmişti?

Hayır. Eğer yardım için olsaydı Kate Vanesse, kamarot Leclos'u çağırabilirdi. Yahut da Doktor Crowninshild'in veya Stone'nin kapılarına gidebilirdi. Miriam, Kate Vanesse'nin ona birşeyler söylemek için geldiği kanaatindeydi. Fakat ölümün süratle kapanan pençesi konuşmasına mâni olmuş sadece o son sözleri söyliyebilmişti: "Benden korkmayın. Başınızı getirin, şuraya koyun."

Miriam, "Artık hiçbir şeyin kıymeti yok," diye düşündü.

Hakikaten öyleydi. Kate Vanesse'nin cesedini onun yanında buldukları takdirde, herkes bıçağı onun kalbine, Miriam'ın sapladığına inanacaktı. Herkesin nazarında kadını öldüren o olacaktı. Miriam kamaraya döndü.

Kate Vanesse epey ağırdı. Fakat Miriam çaresizliğin verdiği kuvvetle işe koyuldu. Hareketlerini yatın sallanmasına göre ayar ederek Kate Vanesse'nin cesedini yataktan kaldırdı, kapının yanındaki iskemleye götürüp oturttu.

Sonra kapının sürmesini açtı.

Koridorun karşısında biraz yan tarafta Kate Vanesse'nin kamarasının kapısı geminin çalkantısiyle yelpaze gibi açılıp kapanıyordu.

Bu işi biran evvel bitirmek lâzımdı.

Korku, genç kıza bir kat daha kuvvet veriyordu. Bir müddet sonra Miriam cesetle beraber Kate Vanesse'nin kamarasından içeri girdi. Yatak bozulmamıştı. Miriam, Kate Vanesse'yi onun üzerine yatırdı. Bıçağı öyle ortada bırakamazdı. Onun için sapını, saten sabahlığın bir kıvrımiyle örttü. Artık yaradan kan akmıyordu. Ne aktıysa sabağlığa akmıştı.

Miriam eskiden gördüğü bir piyeste, cinayeti işledikten sonra gayet dramatik bir hareketle ellerini birbirine sürten kadın artisti hatırladı. Kendi ellerine baktı. Hiç kan yoktu. Yanlız geceliğinde küçük bir leke olmuştu. Kamaraya döner dönmez bunu yıkamayı düşündü.

Yavaşça Kate Vanesse'nin camlaşmış gözlerini örttü.

Bunu yaparken kendi gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Bir an için yatağın yanma diz çökerek dua etti. Sonra kamaradan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Koridoru geçerken, çok derinden, rüzgârla denizin uğultusu ve geminin gıcırtıları arasından saatin üçü vurduğu duyuldu. Vakit sabaha karşıydı. Miriam bitkin bir halde koridorun duvarına dayandı. Vücudunu buz gibi bir ter kaplamıştı.

Düşünüyordu.

Evvelce Jennifer Murcheson'un üç muhtemel katili vardı. Şimdi bunlar sadece iki tane kalmıştı: Donald Murcheson ve Forsythe Vanesse. Acaba Forsythe mi annesini öldürmüştü, yoksa Murcheson mu kızkardeşini? Bu ikincisi ana katilliği yanında insana, daha hafif bir suçmuş gibi görünüyordu.

Kate Vanesse'nin ölümü muhakkak intihar olmalıydı. Bunun böyle kabul edilmesi lâzımdı.

Miriam duvarın mıknatıslı havasından kendini kurtardı. Kamarasının kapısına doğru ilerledi. Sendeliyerek yürüyordu. Nihayet içeri girmeye muvaffak oldu. Arkasından kapıyı kapadı. Sonra birden başı döndü, gözleri kararda, aynı zamanda geminin bir yalpasiyle yatağa doğru savruldu ve oraya

yığıldı. Derken orada demin yatan ceset aklına gelerek tiksintiyle yerinden fırladı.

Başucundaki masanın üstünde altın birşey duruyordu.

Miriam gözlerini dolduran yaşlar arasından bunun bir madalyon olduğunu farketti. Üstünde, gene altından, göğse takmak için bir iğnesi vardı. Madalyon oldukça büyüktü ve kalp şeklindeydi. Miriam onu alıp içini açtı. Kapaklardan bir tanesinin içi düz bir satıhtı. Aksi taraftaki kapağa baktı. Burada ufacık bir minyatür resim vardı. Pervasız görünüşlü genç bir erkek resmi. Eski modaya göre giyinmiş bir genç adam. Resim Miriam'ın gözleri önünde bulanmaya başladı. Genç kız madalyonu kapayıp onu tekrar masanın üstüne bıraktı.

Düşüncelerini toplamaya çalıştı. Cesedi götürmek üzere kamaradan çıktığı zaman madalyon burada değildi. Demek ki biri kamaraya girmiş ve bunu buraya bırakmıştı. Acaba bunu yapmaktaki maksat neydi? Kim yapmış olabilirdi? Tabiî katil. Katil, koridordaki kapılardan birinin aralığından onun bütün hareketlerini takip etmişti demek.

Kan!..

Geceliğindeki leke. Miriam banyoya giderek geceliğin o kısmını musluğun altında soğuk suyla yıkadı. Musluğun içindeki su pembeleşti. Miriam musluğu kapadı, yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Sonra yerdeki tüylü halının üstüne boylu boyunca uzandı.

Kafasındaki son düşünce, yerine getirilmesi gereken çok önemli bir şeyi yapmadan bayılmanın saçma bir hareket olacağı idi. Bu, kanı yıkamak değildi. Onu yapmıştı. Bu, sürmeydi. Sürmeyi çevirip kapıyı kilitlemesi lâzımdı. Beyhude yere doğrulmaya çalıştı. Sonra kendinden geçti.

Saatler sonra lomboz delikleri sabahın aydınlığı ile kurşunileşmiştiler.

Miriam gözlerini açtı. Şimdi kendini daha kuvvetli hissediyordu. Başının dönmesi geçmişti. Ayağa kalktı. Yatak odasına geçerek evvelâ sürmeyi sürdü. Odanın içinde hiçbir şey değişmemişti. Saatine baktı. Dokuzdu. İpek geceliğinin kan lekesini yıkadığı kısmı hâlâ nemliydi. Derhal kafası çalıştı. Geceliği sırtından çıkardı, yere masanın önüne attı. Sonra ufak sürahinin içindeki sütü nemli kısmın üstüne döktü ve sürahiyi oracığa bıraktı. Biddle bunu görünce, geminin sallantısiyle sürahi masadan yuvarlanmış zannederdi.

Miriam bundan sonra süratle yıkandı, koyu kırmızı renkli

yünlü bir elbise giydi. Yüzünün solgunluğunu makyajla gidermeye çalıştı.

Sonra gözlerini odanın içinde gezdirdi. Her tarafa dikkatle baktı. Kate Vanesse'nin üstünde öldüğü yatak dikkatini çekti. Biraz karışıktı, ama içinde uyunmuşa hiç benzemiyordu. Çarşafları dikkate inceleyerek kan lekesi aradı. Hiç yoktu. Kate Vanesse arka üstü yattığı için yaradan akan az miktar kanı saten sabahlık emmişti. Miriam yastıkları, çarşafları karıştırarak yatağı elinden geldiği kadar, içinde uyunmuş bir hale getirmeye çalıştı.

Deniz hâlâ dalgalıydı. Rüzgâr ıslıklar çalarak esiyordu.

Yalnız bir değişiklik vardı.

Miriam bakışlariyle onu aradı, bulamadı. İçinde pervasız görünüşlü genç adamın minyatürü olan altın madalyonu yerinde yoktu!.. Bunun önemi Miriam'ın kafasında büyüdü, büyüdü. İçine kısıldığı bu tuzağın en mühim noktası haline geldi. Madalyonun gelişinde ve gidişinde muhakkak bir mâna gizliydi.

Miriam yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Kate Vanesse ile onun çocukluk arkadaşı Edna!.. Edna'nın, arkadaşları altı yaşındaki Beatrice Shaftsbury'den kalp şeklinde altın bir madalyon çalması. Bayan Vanesse bu olayı anlatırken muhakkak ona bir başka şeyi söylemek istiyordu. Yoksa Kate Vanesse gelirken madalyonu da beraberinde getirmiş ve yatağa yığılmadan önce onu masanın üstüne mi bırakmıştı?

Miriam son bir ümitle çantasına baktı. Madalyon orada da yoktu.

Bundan sonra kamaradan çıkarak güverteye gitti.

17

MİRİAM yemek salonuna girdi. Böyle yapması lâzım geldiğini, aşağıda olanları tamamiyle kafasından atıp mümkün olduğu kadar tabiî hareket etmesi icap ettiğini hissediyordu.

Forsythe kahvaltı masasında ciğer yemekle meşguldü. Yanlız değildi. Yanında Donald Murcheson'la Stone vardı. Miriam'ı görünce hep birden ayağa kalkarak onu selâmladılar. Donald genç kızı sağına oturttu. Hiç birinde cinayet işlemişe benzer en ufak bir işaret yoktu. Hepsi de gayet sakin ve neşeli görünüyorlardı.

Donald Murcheson, "Hava büsbütün bozacağa benziyor," dedi. "Kaptan Ligget'in söylediğine bakılırsa şiddetli bir fırtına yaklaşıyormuş. Kıyı Emniyet Teşkilâtı bütün teknelere tehlikeyi bildirmiş. Allahtan rotamız fırtınayı en hafif atlatacak şekilde. Ben bu işlerden pek anlamam, ama Kaptan öyle diyor. Fırtına evvelâ New Jersey'den başlamış."

Forsythe, "Bahis konusu fırtına, yarım mil genişliğinde bir güzergâh üzerinde seyreden küçük çapta bir tayfun," diye onun sözü bıraktığı yerden devam etti. "Yaptığı zarar milyonları bulmuş, altı tane de can kaybı varmış. Nedense gazetelerimiz ölüden ziyade giden paraya önem veriyor." Tabağındaki ciğerden bir lokma kesip ağzına attıktan sonra Miriam'a döndü. Genç kıza dik dik baktı ve "Nasıl, dün gece uyuyabildiniz mi bari?" diye sordu.

Miriam, "Çok iyi uyudum," dedi.

— "Geminin sallantısı sizi rahatsız etmedi ya?"

— "Hayır. Alıştım artık." Miriam başını kaldırıp yanında bekleyen kamarot Branch'a, "Sadece kahve ile kızarmış ekmek. Bir bardak da portakal suyu lütfen," dedi.

İçinden, "Karşısındakinin aklından geçenleri insan anlıyabilirmiş. Ne saçma. Hiçbir maske insan yüzü kadar mükemmel olamaz," diye düşünüyordu.

Derken aşağı kattan boğuk bir kadın çığlığı duyuldu. Masadakilerin hepsi birden oldukları yerde bir an donup kaldılar. Miriam bunun ne olduğunu biliyordu. Belki içlerinden biri daha bunu biliyordu. Aşağıda Bayan Vanesse'nin ölüsü bulunmuştu.

Miriam, yüzlerinde belirecek olan herhangi bir cürüm ifadesini görmek için ne Forsythe'ye, ne de Donald Murcheson'a baktı. Onun yerine gözlerini Stone'ye çevirdi. Genç adamın kendisine dikilmiş dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı. İçinden, "Hayır, ben birşey yapmadım. Onu ben öldürmedim!" diye bağırmak arzusu yükseldi.

Salonda bir anlık bir sessizlik hüküm sürdü. Sonra hepsi birden yerlerinden fırladılar. Akıllı insanların tehlike karşısında gösterdikleri ölçülü telâşla kapıdan çıkarak çığlığın geldiği yere yöneldiler.

Kate Vanesse'nin kamarasına geldikleri zaman, Leclos birazcık olsun kendine gelmişti. Yüzü kül gibiydi, tir tir titriyordu. Yanında Biddle ile güverte kamarotu Murray vardı.

Bu ölüm olayı Stone'yi nedense şaşırtmamıştı. Yanlız Crowninshild'in nazariyelerinde, ilk başından beri haklı olduğu düşüncesi aklına geldi. İçi burkuldu. Bu kız, bu güzel mahlûk yanlız basit bir ruh hastası olmakla kalmıyordu. Adam öldürmeye mütemayil delilik krizleri de geçirmeye başlamıştı.

Onu bu harekete kendisi mi sevketmişti.? Halbuki kendi yersiz şüpheleri yanında Crowninshild'in nazariyeleri ne makul, ne mükemmel kalıyordu. Eğer genç kızı cinayete sevkeden kendi şüpheleri olduysa, o zaman asıl katil Miriam değil kendisiydi. Peki bunun sonu neye varacaktı? Kaçamak bir bakışla Miriam'a baktı. Genç kızın yüzünde, sanki Kate Vanesse'nin öldüğünü evvelden biliyormuş gibi sakin, masum bir ifade vardı.. İçinden derin bir utanç ve ona yardım etmek arzusu yükseldi. Onu tedavi etmek, başkasına, yahut da bizzat kendine daha fazla zarar vermesine mâni olmak istiyordu.

Donald Murcheson hayret ve ıstırap dolu bir ifade ile yatağın üzerindeki cesede bir an baktıktan sonra, "Stone... Orada durmayın öyle!.. Birşeyler yapın!" diye bağırdı.

Stone toparlandı. "Bunun için çok geç kaldık, Bay Murcheson," dedi.

— "Muayene edin onu. O kadar uzaktan anlıyamazsımz.

Kate ölmüş olamaz." Leclos odanın bir köşesine sinmiş, ince ince sesler çıkararak ağlıyordu.

Forsythe öfkeyle ona dönerek, "Susun!" diye haykırdı.

— "Özür dilerim. Elimde değil. Onu bu halde ben buldum. Bakın nasıl oldu. Sabahleyin kamaraya girdim. Bayan Vanesse kımıldamıyordu. Nefes almıyordu. Sabahlığının ön tarafını kaldırdım, o zaman bıçağın sapını gördüm."

Stone, "Neyi gördünüz?" diye sordu.

Leclos, "Bıçağı gördüm," dedi.

— "Sabahlığın ön tarafını kaldırdığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

— "Evet."

Stone yatağa yaklaştı. Elleri bir zaman orayı burayı araştırdı, Geminin bitmez tükenmez gıcırtıları, denizin boğuk gürültüsü ve rüzgârsız çılgın ıslıkları arasında, kamarada birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra Stone doğruldu.

— "Kızkardeşiniz gece yarısı ile sabah saat üç arasında ölmüş, Bay Murcheson. Şimdilik söyliyebileceğim bu kadar," dedi.

Murcheson, "Bunların ne kıymeti var?" diye sordu. "Neden bunu yaptı? Kate neden kendini öldürüyor?"

— "Kanaatinizce bu bir intihar mı?"

— "Açıkca belli değil mi? Siz bu fikirde değil misiniz?"

Stone'nin yüzü sararmıştı. İşte kızı kurtarmak için güzel bir fırsat. Bu suretle kendisi de kurtulmuş olacaktı. "Bırak bunu intihar olarak kabul etsinler. Bütün yeminleri, ahlâk kaidelerini bir yana at", diye düşünüyordu. Tekrar Miriam'a baktı. Genç kızın üzüldüğü şimdi belli oluyordu. Bitki bir haldeydi. Her halde Stone'nin ne diyeceğini merak ediyordu. Ya bu işi o yapmadıysa? Belki de yanılıyordu. Bu tereddütle ağır ağır konuştu:

— "İntihar olayları hakkında biraz tecrübem var, Bay Murcheson. İki yıl Adlî Tıp'da çalıştım. Kadınların bıçak kullandıkları çok nadirdir. Cinayet için kullanırlar, ama intihar için asla. Nedense kadınlar arasında bıçağa karşı bir nefret vardır. Ayrıca bir kadının bıçakla ölüme sebebiyet vermesi de pek nadir olur. Sonra bu yara bir tek darbe ile meydana gelmiş. Bunu söylerken, 'Muhakkak intihar değildir', demiyorum. Sadece 'Eğer intiharsa cidden nadir tesadüf edilen bir olay,' demek istiyorum."

Bunun üzerine Donald Murcheson, Murray'a döndü. "Derhal sahile dönmeliyiz. Kaptan Ligget'e lütfen buraya gelmesini söyleyin," dedi.

— "Peki, efendim."

Murray çıktı. Donald Murcheson, Miriam'm yanma gitti. "Bu üzüntümüz arasında sizin durumunuzu unutmamak icap eder," diye söylendi. "Yalnız anlıyamıyorum. Kate'nin bunu yapması için ortada hiçbir sebep yoktu." Sonra Forsythe'ye döndü. "Mesuttu, değil mi? Son yıllar zarfında siz, benden daha çok onunla beraberdiniz. Gizli bir hastalığı mı vardı? Onu üzen bir derdi mi vardı? Hiç böyle birşey farketmedim."

Forsythe, "Annemin hiç şikâyet etmek âdeti değildi." dedi.

— "Ama siz bir şeyler hissettiniz mi?"

— "İnsan düşününce bu suale, 'evet' demek kolay geliyor. Bir olay vukubulduktan sonra teferruat önem kazanıyor."

Stone cesedin üzerine eğildiği yerden doğruldu. "Ölünün gözlerinin kapalı bulunduğuna şahit olmanızı istiyorum," dedi. Leclos'a döndü. "Onları siz mi kapadınız?"

— "Hayır, Doktor. Hiç bir şeye elimi sürmedim. Yatağa yaklaştım. Gördüm. Ve dehşet içinde bağırarak geri döndüm."

— "Hiç bir şeye elinizi sürmediğiniz doğru değil. Sabahlığın ön tarafını kaldırıp bıçağın sapını meydana çıkarmışsınız."

— "A, evet, onu yaptım. Ama yalnız onu. Başka hiç bir şeye dokunmadım."

Murcheson, "Kate'nin gözlerine ne olmuş?" diye sordu.

Stone, "Şayet biri onları kapatmadıysa, gözlerin açık olması icap ederdi. Aynı zamanda, eğer Bayan Vanesse bıçağı göğsüne kendi sapladıysa sapının açıkta olması lâzımdı kanaatindeyim." dedi.

Donald Murcheson bu sözleri sâkin bir halde muhakeme etti. Sonra bakışları ağır ağır Miriam'a gitti ve orada takılıp kaldı. Yüzüne bir dehşet ifadesi yayıldı. Sonra bu ifadeyi bir anda silkip attı. "Düşünüp taşınmadan karar vermek budalalıktır," diye söylendi. "Bir ağacın yıkılması için binlerce sebep olabilir." Ellerini yavaşça Miriam'ın omuzlarına koydu. "Bu olayın şokuna tahammül edebileceğinizi sanmıyorum", dedi. "Haydi siz Biddle ile gidin yavrum. Burada yapacağınız hiç bir şey yok sizin. Bu felâketi aklınızdan çıkarın ve eğer mümkünse onu düşüncelerinizden de silmeye çalışın."

— "Buna imkân yok, Bay Murcheson."

— "Belki haklısınız. Fakat hiç olmazsa yukarı salona çıkın. Biddle sizin yanınızda otursun. Bir müddet sonra biz de oraya geliriz."

Murcheson bunları söyledikten sonra son derece endişeli ve şefkatli bir ifade ile genç kıza gülümsedi. Bu katiyen yapmacık bir jeste benzemiyordu. Sanki Miriam'm rahatı ve saadeti, kendi kederi ve bu şüpheli ölüm olayının sebep olduğu felâketin yanında çok daha önemliymiş gibi bir hali vardı.

Diğer taraftan Donald Murcheson'un bu davranışı tamamiyle aksi şekilde de tefsir edebilirlerdi: Şöyle ki, şayet kızkardeşini öldüren o ise durumunu emniyete almak için intihar hususunda süratle bir karara varılmasında ısrar etmekte haklıydı ve bu, katilin Miriam olduğunu ispat etmekten çok daha şayanı tercihti.

Miriam'a gelice orada kalıp, Kate Vanesse'nin gözlerinin kapanması hususunda Stone'nin ileri sürdüğü fikirleri dinlemeyi tercih ederdi. Zira genç adam Miriam'ın katil olabileceğine inandığı halde onu temize çıkaracak şekilde konuşuyordu. Demek, ki, ona karşı hissiz değildi. Miriam o zaman Stone'yi sevdiğini farketti.

Evet, hakikaten seviyordu onu. Çünkü Stone, onun katil olabileceği ihtimaline rağmen onu korumaya, ve kurtarmaya çalışıyordu.

Miriam kamaradan çıkarken Donald Murcheson'un şöyle dediğini duydu, "Etrafta bir intihar mektubu bırakılmış mı aramalıyız. Yoksa Kate'nin, sebebini izah eden bir not bırakmadan bu feci şeyi yapacağına katiyen ihtimal vermiyorum."

18

MİRİAM, Donald Murcheson'un tavsiyesine uyarak Biddle ile birlikte kamaradan çıktı. Merdivenin başında Kaptan Ligget ile karşılaştılar. Liggt fena halde öfkeliydi. Vazifesine müdahale eden, rotayı bozan, işleri karıştıran bu ölüm olayı onu sinirlendirmişti. Buna rağmen dindar bir adamdı. Allahın bir takdiri saydığı ölüm karşısında daima saygı duyardı.

Miriam'ı görünce, "Bu üzücü olay için teessürlerimi bildiririm, Bayan Miriam," dedi.

— "Teşekkür ederim, Kaptan Ligget."

— "İnsan hayatın ortasında bile yine ölümle karşılaşıyor." Ligget böyle söyledikten sonra telâşlı adımlarla merdivenden aşağı indi. Salona girerlerken Biddle, "Haydi şuraya oturup konuşalım, Bayan Miriam. Konuşmak size iyi gelir," dedi.

Miriam Biddle'nin işaret ettiği yere oturdu. Kayıtsız bir tavırla ona baktı. Kadında bir değişiklik olduğunu farketti. Gerçi Biddle'nin saçları gene parlak kına kırmızısıydı, yüzündeki incecik çizgiler gene vardı. Ama gözleri değişmişti. Gelişi güzel gevezelik etmesine rağmen onlara, ölçülü, hesaplı bir ifade gelmişti.

— "Ben nedense doktorlardan pek hoşlanmam," diye Biddle konuşmaya devam etti. "Hele bazıları kendi akıllarına pek güvenirler. Meselâ Doktor Stone."

— "Zaten onu kastettiğinizi anlamıştım."

— "Sırf birkaç teferruat, şimdiye kadar rastgeldiği vakalara uymuyor diye bu olayı cinayet haline sokacak. Bunun sonunu hiç düşünmüyor. Halbuki burada, açık denizlerin ortasında insan bambaşka şartlar altındadır."

— "Neden şartlar başka olsun?"

— "Meselâ kaptan gemide, hem polis müdürü, hem savcı, hem de adlî tabip mevkiindedir. Yani şüpheli bir vaka olmaz-

sa, demek istedim. Ama katil suçüstü yakalanırsa iş değişir tabiî." Biddle gözlerini kırpıştırarak ilâve etti. "Yahut da olayın cinayet olduğu açıkça bilinirse ve bunun muayyen bir şahıs tarafından işlendiği hemen hemen tespit edilirse, o zaman yapılacak şey normal işlemeleri yapmaktır."

— "Normal işlem nedir?"

— "O şahıs, geminin uğradığı ilk limanda Amerikan polisine teslim edilir. Sırası gelmişken söyliyeyim, bana kalırsa kaptan Newport, yahut da Baltimore limanına gidecek. Bu olayın muhakemesi de her halde orada yapılır. Eğer sanık hüküm giyer de idama mahkûm edilirse, idam yeri Savcı tarafından tespit edilir." Gözler yeniden, birkaç saniye kırpıştılar. "Böyle vakalarda mahkeme, elektrikli sandalye ile ölüm cezası vermez Bayan Miriam. Mahkûm asılarak idam edilir."

Miriam, "Bu konuda hayli bilginiz var," dedi.

— "1934 de Garfield gemisinde çalışırken, bir akşam sarhoşlar arasında kavga çıktı. Birkaçı bıçaklandı. Olay adliyeye intikal etti ve jüri yirmi yedi dakikada sanıkların beraatine karar verdi. Fakat sonuç böyle bile olsa, cinayet suçuyla mahkemeye gitmek hiç de güzel değil."

— "Tabiî değil."

— "İşte bunun için inşallah Doktor Stone işi fazla kurcalamaz, ve dâvaya bir sürü şahit ifadesi karıştırmaz."

— "Şahit ifadesi mi?"

— "İnsanların nasıl konuştuklarını, bazı olaylar karşısında nasıl tahminler yürüttüklerini bilirsiniz. Ben şahsen, böyle zamanlarda çenemi tutmaya çalışırım. Bu belki de, bencil olmamdan ileri geliyor. Neticede daima kendi menfaatimi düşünürüm."

— "Nasıl bir menfaat?"

— "Bunu siz anlarsınız, Bayan Miriam. Çünkü kadınsınız. Ömrümün büyük bir kısmı yatlarda, lüks vapurlarda zengin insanlara hizmet ederek geçti. İzinle karaya çıktığım zamanlarda zevk ve sefa dolu günler yaşadım. Yahut da yaşadığımı zannettim. Fakat bunlar ben doyamadan bitti, yeniden gemiye döndüm ve esaret altına girdim." Biddle bunları söylerken iskemlesinde biraz daha dikleşmişti. Sesi heyecanlıydı. "Bir gün karşıma bir fırsat çıkacağım tahayyül ediyordum," diye devam etti. "Yolcuların içinde zengin bir ihtiyarın bana âşık olacağı hayaliyle yaşardım. Ama bunlar çok eskidendi. O zaman beni görenler iltifat olsun diye film artistine benzediğimi söylerlerdi. Halbuki şimdi, şeytanın

ölünceye kadar denizlerde dolaşmaya mahkûm ettiği Uçan Hollandalı'ya benzetiyorlar."

Miriam, "Yok canım, mübalâğa ediyorsunuz," dedi.

— "Kendi kendimi aldatmanın mânası yok, Bayan Miriam. Artık benim için her şey bitti. Uğradığımız limanlardaki meyhanelerde bana baksa baksa sarhoş, ihtiyar bir gemici bakar. İşte onun için menfaatimi düşünmek zorundayım.,,

— "Evet, anlıyorum. Fakat bunun şimdiki durumla ne ilgisi olduğunu çıkaramadım."

Biddle'nin kemikli, uzun parmakları titriyordu. İki cam arasına sıkıştırılmış kelebek kanatlarından bilezik, bileğinde ince şangırtılar çıkararak sallanmaktaydı.

— "Şimdi bir bardak viski olsaydı, içerdim," diye söylendi. "Çok ihtiyacım var. Ama vazife başında katiyen içmem. İçki başımı sersemletiyor, dilimi açıyor. Karşıma çıkan küçük fırsatları görmeme mâni oluyor."

Miriam, "Bunları bıraksanız da asıl maksadınızı söyleseniz."

— "A, böyle düşünmeyin. Maksat diye bir şey mevcut değil. Menfaatim ne ise onu gözetirim. Ama hiçbir şeyi zorla maksadıma uydurmam."

— "Bu cümleyi birkaç kere tekrar ettiniz. Ne olduğunu izah etseniz pek memnun olacağım."

Miriam içinden, "Yalan söyledim, aslında hiç memnun olmıyacağım," diye düşünüyordu. Kadın muhakkak onun kamarasında, Kate Vanesse'nin orada öldüğünü gösteren bir şey keşfetmişti. Şimdi şantaj yapmaya çalışıyordu. Dilinin altında bir şey vardı, ama bunu açığa vurmaktan çekiniyordu.

Miriam ona karşı içinde garip bir acıma hissetti. Elindeki ipucu her neyse, Biddle ona, hayatta eline geçen son fırsat nazariyle bakıyordu. Bütün ümitlerini kaybettiği bir anda kaderin kucağına attığı son bir şans. Kimbilir hayalinde nasıl müreffeh bir hayat canlandırıyordu. Zira Miriam'ın fevkalâde zengin bir kadın olduğuna inanmaktaydı. Şimdi Miriam ne söylese onu bu kanaatinden döndüremezdi. Biddle'nin şu anda tek düşündüğü şey, Miriam'dan ne kadar para istiyeceği idi. Miriam karşısındaki kadının sertleşen yüz hatlarını seyrederken işte bunları düşünüyordu.

Biddle, "Vazifem ekseriyetle kamaralarda yataklarla ilgilidir, Bayan Miriam." diye söylendi. "Yatakları gayet iyi bilirim. Öyle çok yatak gördüm, öyle çok yatak yaptım

ki, onların içinde nasıl uyunmuş olduğunu, ne şekilde uyunduğunu bir bakışta anlarım. İçinde uyunmamış bir yatağı farketmeye gelince bu benim için gayet basittir. Hele yatak, sanki içinde uyunmuş gibi karıştırılırsa..."

Miriam, "En iyisi derhal taarruza geçmek galiba," diye düşündü. "O halde dün gece benim yatağımda uyumadığımı farkettiniz," dedi.

— "Evet. Bunu farketmemek imkânsızdı."

— "Hastalandım."

— "Biliyorum."

— "Bütün gece iskemlede oturdum. Yalnız sabaha karşı birkaç dakika için yatağa uzandım, o kadar."

— "Siz altın firkete kullanmıyorsunuz Bayan Miriam."

— "Tabiî kullanmıyorum."

Biddle'nin parmakları birden sakinleşti.

— "Bayan Vanesse kullanırdı ama..."

Demek söylemek istediği buydu!... Kate Vanesse'nin firketelerinden bir tanesi yatağa düşmüştü. Stone, böyle ufak ip uçlarından hakikati kolayca meydana çıkarabilirdi. Hele Biddle'nin iddiası işleri büsbütün karıştıracak, şüpheyi katî kanaat haline getirecekti.

Her zaman için, bütün düşüncelerin üstünde, bu konuda salâhiyetli bir otorite olan Doktor Crowninshild'in, Miriam'm ruhî durumu ve onun aslında Jenifer Murcheson olduğu hususundaki sağlam inancı vardı. Üstelik Doktor Crowninshild bir an gelip, Miriam'm cinayet işliyebileceğine de inanmaktaydı.

Biddle, "Sütün geceliğinize dökülmesi de çok garip, Bayan Miriam," dedi. "Geceliği aldım. Bende duruyor."

— "Şiddetli bir sallantı esnasında elim sürahiye çarptı."

Biddle acıyan bir edayla ona baktı.

— "Süt lekesi çabuk çıkar. Süt başka şeylere, meselâ kana benzemez. Kan lekesini temizlemek çok zordur. Öyle kimyevî tahliller vardır ki, en ufak kan izini dahi bulup çıkarırlar." Biddle'nin elleri yeniden titremeye başladı. Gözleri kırpışıp duruyordu. "Rüzgâr gittikçe kuvvetleniyor, Bayan Miriam."

— "Öyle."

— "Ben bilhassa böyle fırtınalı günlerde denizde yaşamaktan bıkkınlık getiriyorum. Meselâ biri bana karşı cömert davranır da, karada mütevazı bir hayat temin ederse ne iyi olur, değil mi? O zaman ben de o insana karşı minnet

duyarım, Bayan Miriam. Ve bu minnetimi her şekilde belli ederim."

Biddle söylediği sözlerin verdiği heyecanla titremeğe başlamıştı. Bu biraz da, yaptığının hakikî karakterine uymayışından ileri geliyordu. Eğer tam o sırada kamarot Murray salona girmeseydi belki de sözlerini geri alacak, her şeyden vazgeçtiğini söyliyecekti. Murray, Doktor Crowninshild'in Bayan Miriam Lake'nin kütüphaneye gelmesini rica ettiğini haber verdi.

Miriam'la beraber Biddle de ayağa kalktı. Genç kıza, "Konuşmamıza sonra devam ederiz," diye fısıldadı.

19

MİRİAM kütüphaneye girdiği zaman Crowninshild ayağa kalkmadı. Geminin sallantısıyle dizlerindeki ağrının büsbütün arttığını söyliyerek genç kızdan özür diledi. Sonra harikulâde biçimli eliyle Miriam'a yanındaki koltuğu işaret etti ve arkasından ipek sakalını birkaç kere okşıyarak, "Bayan Miriam Murcheson", diye söze başladı. "Artık ortada en ufak bir şüphe kalmadığını size söylemek şerefi bana düşmüş bulunuyor. Bu sözlerimle hakikî hüviyetinizi kastediyorum. Siz Jennifer Murcheson'sunuz. Bu artık ispat edildi."

— "Nasıl ispat edildi doktor?"

— "Doktor Stone tarafından ispat edildi. Esasen evvelce de bu hususta herhangi bir şüphe yoktu. Fakat şimdi ele geçen delili hiçbir kanun inkâr edemez. Bununla parmak izlerinizi kastediyorum."

— "Fakat Doktor, bunun kadar saçma bir şey olamaz. Parmak izlerim benim ancak ben, yani Miriam Lake olduğumu ispat edebilirler."

Doktorun pembe dudakları hafif bir tebessümle aralandı. "Bir tıp adamı olarak fazla hissiyattan hoşlanmam. Lâkin öyle anlar olmuştur ki, şans denen nesne bende derin tesirler yapmıştır. Böyle bir şey biraz önce tekrar oldu. Bir saat kadar evvel. Ölümün, intihar sonucu olduğuna dair ortada bir takım ipuçları var."

— "Şu halde Bayan Vanesse'nin kendi kendini öldürdüğünü kabul ediyorsunuz, öyle mi Doktor?"

— "Evet, kabul ediyorum. Stone hâlâ şüphede. Bunu, ölüm olayı karşısında duyduğu hissî karışıklığa veriyorum. Daha açık konuşayım. Şüphe gençlere mahsus bir huydur. Ekmek peynir gibi onların günlük gıdalarını teşkil eder. Ben müsamahakâr bir insanım. Onun, gençliğini inkâr etmesini istemem."

— "Bence Doktor Stone pek genç sayılmaz."

— "Henüz yirmi altı yaşında. İnsan, benim gibi seksenine gelince, yirmi altı yaş gözüne ufacık bir çizgi gibi görünüyor yavrum."

— "Her halde beni de bir nokta gibi görüyorsunuz."

— "Evet, iyi söylediniz. Bir nokta. İkiniz de hayatı içinizde sımsıkı tutan koncalarsınız. Sıkı yapraklarınızın açılması için senelerin güneşine ihtiyacınız var. Onları ancak seneler açacak."

Miriam onu dinlemiyordu. Doktor uzun uzun, insan denen yaratığın bebekliğinden başladı, çocukluk, gençlik ve olgunluk çağlarında geçirdiği çeşitli devreleri anlattı, durdu. Sonra tekrar lâfı Stone'ye getirdi. "Stone'nin Adlî Tıp'da çalışmış olması onun bu vakaya karşı büyük bir ilgi duymasına sebep oldu. Bir sürü anormal, ölüm gördüğü için, bunlar onda bir etki yarattılar."

— "Doktor Stone'de mi demek istiyorsunuz?"

— "Evet. Adlî Tıp'da çalıştığı sırada parmak iziyle ilgili birçok olay görmüş. Bunların birkaç tanesinde parmak izinin çeşitleri üzerinde çalışmaları olmuş, hayali tecrübe edinmiş. Sizinkinin Jennifer Murcheson'un parmak iziyle aynı olduğunu o ispat etti. Bu sebepten kendisine fevkalâde müteşekkirim. Çünkü şimdiye kadar sizin hüviyetiniz sadece el yazınızdan biliniyordu. El yazısı üzerinde de mütehassıslar zaman zaman ihtilâfa düşmüşlerdir."

— "Fakat bu da bir nevi sahtekârlık olamaz mı doktor?"

— "Bu husus bir vakitler benim de aklıma gelmişti. Bunu itiraf ederim. Fakat artık ortada böyle bir şey kalmadı. Siz sizsiniz, yavrucuğum."

— "Biliyorum. Ben de bunu söylüyordum, gene de söyliyeceğim."

— "Hayır, sakin olun, rica ederim. Halanızın intiharına dönelim. Geriye bir intihar mektubu bırakılması icap ederdi. Etrafındakiler tarafından anlaşılmamış bir insanın son isyanını belirten, ölümün karanlığına atılmadan önce her şeyi izah eden, son bir not. Küçük bir izahat. Bir ipucu. Bayan Vanesse'nin eşyaları arasında böyle bir mektup aradık. Yoktu. Fakat bir madalyon bulduk."

— "Altından, kalp şeklinde mi?" Miriam ne olduğunu anlamadan bu sözler dudaklarından dökülmüştü. Crowninshild hafif bir zafer çığlığı atarak, ağrılı dizlerine bakmadan yerinden fırladı. Muzaffer bir tavırla birkaç adım attı.

— "Kendinize geliyorsunuz. Hakikî şahsiyetiniz yavaş yavaş beliriyor. Bakın, madalyonu hatırladınız!" diye söylendi.

Evet. Miriam madalyonu hatırlıyordu. Onu unutmasına imkân yoktu. Peki, şimdi ne yapması lâzımdı? Şöyle diyebilirdi: "Kate Vanesse'yi öldürmekle itham edilmiyeyim diye, ölüsünü kamaramdan kendi kamarasına götürdüm. Geri döndüğüm zaman başucumdaki masanın üzerine biri o madalyonu bırakmıştı. Alıp açtım. İç taraftaki düz kapağın üstüne parmak izlerim bu şekilde çıktı. Sonra bayıldım. Kendime geldiğim zaman madalyon oradan alınmıştı. Kısacası, ben budalanın biriyim."

Crowninshild heyecanla sözlerine devam etti. "Şu anda yıllar öncesine doğru gidiyorsunuz. Yavrucuğum, o madalyon, babanızın cenaze günü California'daki çiftliğinizde odanızdaki tuvalet masanızın üzerinden Bayan Vanesse tarafından alınmıştı. Bu tam altı yıl önce oldu. O günden beri Bayan Vanesse madalyonu, ağabeyisinin kıymetli bir hatırası olarak sakladı. Meslektedi asıl önemli psikolojik nokta işte burada işin içine giriyor."

— "İyi ama, doktor, Bayan Vanesse madalyonun içindeki minyatür resme bakmak için madalyonu sık sık açmıştır. Bu da eski parmak izlerini siler."

Crowninshild'in pembe dudaklarından ikinci bir zafer feryadı yükseldi. "Fevkalâde! Demek madalyonun içinde bir minyatür resim olduğunu da hatırladınız!"

Miriam ona aldırmadan devam etti. "Bayan Vanesse'nin parmak izleri, Jennifer Murcheson tarafından bırakılmış parmak izlerini çoktan silmiştir."

— "Yalvarırım, sakin olun yavrum. Miriam Lake'nin daha fazla mücadele etmesine müsaade etmeyin. Bayan Vanesse o madalyonu sizin odanızdan çaldıktan sonra onu hiç kimse açmadı. Madalyonun hakikî sahibi Jennifer Murcheson, yani sizin tarafınızdan bırakılan izler olduğu gibi duruyordu!"

— "Bunu ispat etmek imkânsız olur doktor."

— "İspatı elimizde. Demin bahsettiğim psikolojik nokta ile ilgili bu. Halanız, babanıza karşı derin bir husumet duyuyordu. Bu her halde babanızın da onun yaşayış tarzına ve oğlunu yetiştirme şekline karşı duyduğu antipatiden ileri gelmekteydi. Bu sebepten halanız, babanızın yüzünü dahi görmek istemiyordu".

— "O halde neden madalyonu aldı?"

— "İzah edeyim: Çocukluğunda ona duyduğu sevgi şuur

altında o derece kökleşmişti ki, babanız öldüğü zaman da bu sevgi azalmıyordu. Babanızdan hoşlanmadığı halde şuur altından gelen bir özleyişle madalyonu aldı ve bu gizli sevgisinin gizli bir hatırası olarak, hiç bir zaman içini açmadan daima yanında taşıdı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Miriam, "Yine hayalinizi, nazariyelerinize uyacak şekilde çalıştırıyorsunuz doktor," dedi.

— "Katiyen böyle bir şey yapmıyorum. Madalyonu kapalı bir zarfın içinde bulduk. Basit bir lisanla yazılmış az önce açıkladığım hakikatleri belirten bir mektuba sarılmıştı. Mektubu tefsir etmek, satırlar arasındaki gizli mânayı anlamak benim için çok kolay oldu. Şunu da söyliyeyim ki, Doktor Stone de benim fikrime tamamen iştirak ediyor." Crowninshild hafif bir el hareketiyle ilâve etti. "Bu meslekten kim olsa bunu anlar."

Miriam düşünüyordu: Madalyondaki parmak izlerinin oraya kendisi tarafından dün gece konduğunu ispat etse bile, bu onun Jennifer Murcheson olmadığı mânasına gelmezdi. Sadece bu beyni sulanmış ihtiyar doktoru, Jennifer Murcheson'un şizofrenik buhrandan çıkıp, "Paranoya" denilen bir nevi cinnet getirdiğine ve bu yüzden Bayan Vanesseyi öldürdüğüne inandırırdı, o kadar. Buna sebep olarak da, çok sevdiği babasının resmini taşıyan madalyonun Bayan Vanesse tarafından çalındığını keşfetmesi gösterilebilirdi.

Jennifer Murcheson'a ait hakikî parmak izinin, onun eşyaları arasında, yahut California'daki çiftlik evinde bir yerde olması lâzımdı. Bu parmak izinin resmi telefoto ile buraya getirtilebilir veya onun hakkında etraflı izahat alınabilirdi. Şayet Miriam.ın parmak izi başka bir gruba giriyorsa, hiç olmazsa Miriam şimdilik çift şahsiyetli olmaktan kurtulurdu. Ama bu, katilin onu öldürmek için tuzak hazırlamasına mâni değildi. Fakat bunun için zamana ihtiyaç vardı.

Halbuki hiç vakit yoktu!...

En yakın limana gireceklerine göre, muhakkak bu gece katil onu denize yuvarlamak için bir şeyler düşünecekti. Madalyon, onun hüviyetini tespit etmek üzere mahkemede ibraz edilecek ve Jennifer Murcheson'un bir kaza sonucu öldüğü kabul edilecekti. Hattâ belki de, çift şahsiyetini bir araya getirmeye çalışırken, buhranlı bir ânında kendi canına kıydığı düşünülecekti. Doktor Crowninshild de, tıbbî bir izahatla bu inancı destekliyecekti.

Diğer taraftan, şayet madalyonun üstündeki par-

mak izinin Miriam Lake'ye ait olduğu ispat edilmezse, artık onun için her şey bitmiş sayılırdı. Fakat ne olursa olsun bunu bir kere denemeye değerdi.

Sordu. "Parmak izi meselesi neden daha evvel değil de, şimdi meydana çıktı doktor? Büronun adı neydi? Hani şu, Jennifer Murcheson'u arayan büronun adı?"

— "Durney Detektif Bürosu. Ne söylemek istediğinizi anlıyorum. İçinizdeki Miriam Lake hâlâ mücadele ediyor. Şimdi bana Durney Detektif Bürosu'nun çiftlikteki eşyalarınızdan sizin parmak izinizin bir örneğini neden almadığım soracaksınız. Buna iki şey mâni oldu: Birincisi vakit, ikincisi hizmetkârlarınızı harikulâde bir şekilde yetiştirmiş olmanız."

— "Yani evi temizlemişler mi?"

— "Hem de nasıl. Her tarafı yıkamışlar, fırçalamışlar, cilâlamışlar, etrafın tozunu almışlar. Üstelik sizi kendi başınıza buyruk bir insan olarak tanıyorlardı. Bu sebepten yokluğunuzdan meraklanmaya başlamaları için, aradan birkaç gün geçmesi icap etti. Çiftliğin uçsuz bucaksız arazisi üzerinde bir arama yapıldı. Bu arama sonunda hizmetkârlarınız sizin o esnada, yalnız kendinizi ilgilendiren bir işle meşgul bulunduğunuza kanaat getirdiler. Aradan bir hafta geçince çiftlik kâhyanız... Bilmem Matanza'yı hatırlıyor musunuz?"

— "Hayır."

— "Şu halde şuur altınıza hitap edeyim. Matanza fevkalâde zeki ve becerikli bir Meksikalıdır. Fakat sizin hizmetinizde bulunduğu yıllar zarfında, sizin sözünüzü kanun olarak kabul etmeye onu alıştırmışsınız. Sizin hareketleriniz, sizin davranışlarınız hiçbir zaman sual konusu edilmezdi. İşte onun için Matanza, bir hafta sizin dönmenizi bekledikten sonra amcanıza telgraf çekip durumu bildirmek cesaretini gösterdi. Amcanız cevabında derhal oraya geleceğini bildiriyordu. Onun üzerine hizmetkârlarınız yeniden baş döndürücü bir temizliğe giriştiler. Ve neticede evin içindeki en kuytu köşeye, varıncaya kadar her şey pırıl pırıl temizlendi."

Miriam sordu. "Parmak izlerim madalyonun dış tarafında da var mı, Doktor?"

Crowninshild başını iki yana salladı. "Çok kurnazsınız," diye cevap verdi. "Madalyonu zarftan çıkardıktan sonra tabiî hepimiz elledik. Fakat Allahtan mektubu okumadan önce içini açmadık. Madalyonun iç tarafında sizin parmak izi-

nizin olabileceği Stone'nin aklına geldi. Hakikaten vardı. Stone onu, sizin banyonuzda bulduğu bir bardağın üstündeki izlerle karşılaştırdı. Madalyondaki izleri bozabileceğimizi düşündükçe dehşet duyuyorum."

— "Ben de, Doktor Stone'nin işgüzarlığı karşısında dehşete kapılıyorum. Zira benim idam hükmümü bu şekilde yazmış oldu."

Crowninshild genç kızın ne demek istediğini derhal kavramıştı. "Evet, bu, Miriam Lake'nin idam hükmü olacak yavrum," dedi. "Fakat Stone bir de doğum tezkeresi yazdı. Çünkü Jennifer Murcheson yeniden doğdu."

Tam bu esnada müthiş bir dalga Donna Louise'yi sarstı ve Crowninshild oturduğu yerden Miriam'm kucağına yuvarlandı.

20

MİRİAM, yaşlı doktoru yerine oturttuktan sonra güverteye çıktı. Gökyüzü korkunç bir hal almıştı. Genç kız küpeşteye dayandı. Demir direklerden birini sıkı sıkı yakaladı. Su zerreleri taşıyan rüzgâr ıslıklar çalarak yanaklarını kamçılıyordu. Gökyüzü ile denizin renkleri tam cenaze merasimine uygundu. Kurşunî göğün altında beyaz köpüklü gri dalgalar... Sudan bir mezar... Bunlar gecenin karanlığı ile daha da korkunçlaşacak, Miriam'm çığlıkları fırtınanın uğultusuna karışacaktı.

Forsythe'nin gelişiyle bu kasvetli düşünceler yarıda kesildi. Genç adam gelip Miriam'm yanma köpeşteye dayandı, güneşten yanmış biçimli elleriyle demirleri yakaladı. Fevkalâde sevimli bir hali vardı. Belki de bu, Miriam'm, genç adamın ondan hoşlandığını hissedişinden ileri geliyordu.

Bu düşünce, Forsythe'yi, Miriam'ın kafasındaki muhtemel katil rolünden derhal uzaklaştırdı. Hepimiz bazı şartlar altında nasıl cinayet işliyebilirsek, o da cinayet işliyebilirdi, ama hiçbir zaman annesini öldürmüş olamazdı. Miriam bütün varlığıyla buna inanıyordu. Forsythe eskisi gibi gülmüyordu. Neşeli değildi. Bu ciddî haliyle, son derece şahsiyet sahibi bir insan tesiri uyandırıyordu.

— "Baltimore'ye gidiyoruz," dedi.

Miriam, "Yani limana mı gireceğiz?" diye sordu.

— "Evet. Rotayı değiştirdik. Az önce burundan o müthiş dalgayı yiyince belki bunu farkettiniz."

— "Evet, ben de, Doktor Crowninshild de farkettik. Karaya ne zaman ayak basacağız?"

— "Yarın, Katî saati belli olmaz. Bu fırtınanın gece hızımızı ne kadar yavaşlatacağına bağlı. Şu anda aşağı yukarı on beş deniz mili süratle gidiyoruz."

Miriam, "Yarın," diye düşündü. Demek, ki, vakit tesbit edilmişti. Gündüz herhangi bir hücumda bulunmak tehlikeli

olurdu, ama gece olup da karanlık çökünce, o kapkara uzun saatler esnasında hayatına kasteden darbe inecekti.

Donna Louise, Bayan Vanesse'nin ölüsüyle Baltimore limanına demirliyecek. Yeğeninin ise, fırtına esnasında denize düştüğü söylenecekti. Üstünde parmak izi bulunan madalyon ve bununla ilgili vesikaya dayanan deliller, banyodaki bardağın üstündeki öteki parmak izi... Bütün bunlar delil olarak adlî makamlara verilecekti. Katil bu harikulâde plânının neticesine, hikâyeye başarıyla bir "son" yazabilirdi.

Forsythe, "Doktor Crowninshild size anlatmıştır tabiî," dedi.

Miriam, "Madalyon hakkında mı?" diye sordu. "Evet, söyledi..."

— "Annemin ölümünde beni teselli eden yegâne husus bu oldu. Onun ölümüne birçok sebeplerden üzüldüm. Bir kere birbirimize çok alışmıştık. Aynı hayat tarzını seviyorduk. Hani şu, babanızın zararlı şekilde havai olarak telâkki ettiği hayat tarzını..."

— "Benim değil, Bayan Jennifer Murcheson'un babasının."

— "Her neyse. Sizin bu Lake olmakta ısrar edişiniz de, annemin ölümünün üzücü olmasında bir sebep teşkil ediyor. Bu olay tedavinizi sekteye uğrattı. Tasarladığımız gibi birkaç ay bu yatla beraber seyahat edebilseydik, şimdiki şahsiyetiniz yarattığı sahte âlemden uzaklaşırdı. Doktor Crowninshild, o zaman sizi, yani hakikî şahsiyetinizi geri getirebileceğine dair bize teminat vermişti.."

Forsythe sözlerine devam etmeden önce, bir an Miriam'a dikkatle baktı. Bu endişeli ifade genç adamı bir kat daha yakışıklı gösteriyordu.

— "Açık konuşmak icap ederse, üzülüyorum," diye söylendi. "Budala değilim. Hiç birimiz değiliz. Doktor Stone bunun intihar olduğu hususunda katî bir şey söylemekten kaçınıyor. Açıkça bir ithamda bulunmamakla beraber annemin öldürüldüğü hususunda acayip bir kanaat taşıyor. Fakat Baltimore'ye vardığımızda, resmen bir tahkikat açılması için ısrar edeceğini söyledi. Orada bulunduğumuz esnada bizim yanımızdan kaçacağınızdan korkuyorum. Kaçmak için elinize bir çok fırsat geçecek. Halbuki seyahatimiz devam etseydi, bu yattan kaçamazdınız."

Miriam'm hatırına, Leclos'un, Forsythe'nin hareketlerini tarif ederken söylediği sözler geldi. "Çok taraflı bir şahsiyeti var. Bunların hepsi kendine göre hoş. Bu bakımdan For-

sythe Vanesse'nin nasıl bir insan olduğunu söyliyemiyeceğim." demişti.

Miriam, "Saat kaç, söyler misiniz lûtfen?" dedi.

Forsythe saatine baktı. "On buçuk," diye cevap verdi.

Pazartesi sabahıydı. Power firmasıyle, Bazaar mecmuası artık açılmışlardı. Bu fırsatı kaçırmak aptallık olurdu. Ama acaba bunda da mat mı edilmişti? Biddle'nin saç tokası, içinde uyunmamış yatak ve geceliğin üstündeki kan lekesinin kalıntısı hakkındaki şahadeti onu cinayetle suçlamaya yetmez miydi? Hem de fazlasiyle. Ancak, kendisinin Miriam Lake olduğu ispat edilirse, arada sırada cinnet getiren bir ruh hastası olduğu meselesi ortadan kalkar, Miriam'm o gece ve madalyon hakkında anlatacakları şeyler daha da ikna edici olurdu. Öyle ya, Miriam Lake'nin Bayan Vanesse'yi öldürmekten ne menfaati olabilirdi?

Bütün bunlardan önemlisi, hakikî hüviyetinin Miriam Lake olduğunu bir kere ispat ettikten sonra, katilin taarruzundan da kendini kurtarmış olacaktı. Onun ölümü, katil için artık bir önem taşımıyacaktı.

Miriam, "Telsizle iki haber göndermek istiyorum," dedi.

— "Korkarım bunun için biraz beklemeniz icap edecek."

— "Neden?"

— "Simmonds hasta da ondan."

Evet. Madalyon olayı gibi bunu da halletmek kolay olmuştu. Telsiz cihazını tahrip etmek, yahut da onun için fevkalâde önemli olan iki haberi göndermeyi reddetmek gibi patavatsızca bir hareket yok. Sadece telsizci sahneden çekilmişti. Akşam yemeğine karıştırılan münasip bir ilâç Simmonds'un arzu edildiği müddetçe hasta kalmasını sağlamıştı.

Miriam, "Hastalığı ciddî mi?" diye sordu.

Forsythe, "Crowninshild birşey anlıyamadı," dedi. Simmonds'un ateşi var, sayıklayıp duruyor. Ona bakmak vazifesi Leclos'a verildi. Crowninshild delikanlıya bir müsekkin vermeyi düşünüyor. Zira Simmonds'un asabî bir bünyesi vardır. Göndermek istediğiniz haberlerin ne hakkında olduklarını sorabilir miyim?"

Miriam, "Önemi yok. Zaten artık onlara lüzum kalmadı," dedi.

— "Bu duruma üzülmüş görünüyorsunuz."

— "Evet, üzüldüm."

— "Tuhaf"

— "Bunda tuhaf bir taraf yok."

— "Yanlış anlamayın. Sizdeki bu hali tuhaf bulduğumu söylemek istedim. O kadar değişmişsiniz ki... Altı yıl önce eğer sizi engelleyen bir şey olsaydı, öfkeden deliye döner, bağırıp çağırırdınız. Bazı hatıralarıma dayanarak söylüyorum, o vakitler tam mânasiyle delişmenin biriydiniz."

— "Bunlardan bahsetmekte bir fayda yok."

— "Bence var. Yüzünüz bile değişmiş. O zaman da güzeldiniz, ama şimdi göz kamaştırıyorsunuz. Size bakarken insan gözlerine inanamıyor."

Bu olamazdı. Fakat olmuştu işte. Genç adamın gözlerine yumuşak, mânalı bir hal gelmişti. Derinliklerinde yeni yeni uyanan bir arzunun pırıltısı seçiliyordu. Ölüm olayının hemen arkasından bunun olması rezilâne birşeydi. Miriam, Böyle bir duygunun istenmiyen bir kaynaktan geldiği zaman ne derece nâhoş bir tesir uyandırdığını düşündü. Halbuki Forsythe'nin yerinde şimdi Stone olsaydı her şey nasıl değişirdi.

Leclos'un, Forsythe hakkında söyledikleri yeniden aklına geldi. "Bay Forsythe Vanesse harikulâde bir nükte kabiliyetine ve kendine mahsus bir cazibeye sahiptir..."

Belki hakikaten öyleydi. Belki genç adamın cazibesi, mânalı bakışlarının süratle ihtiras haline dönmesinden ileri gelmekteydi. Hani, "Annem öldü, yaşasın sevgilim!" gibi bir şey. Miriam tekrar Forsythe'ye baktı. Delikanlının yüzündeki ifade tabiî bir hal almıştı. Buna memnun oldu.

Forsythe, "Seziş kabiliyetiniz harikulâde," dedi. "Benim için birdenbire önemli bir şahıs haline geldiğinizi anladınız. Ayrıca bunun vakitsiz bir his olduğunu düşünüyorsunuz. Niçin olsun? Böyle şeyler mahiyetleri itibariyle önceden bilinmezler, bu bakımdan da onlara hükmetmek imkânsızdır. Bütün diğer hisler istiyerek uyandırılabilirler. İnsanları güldürebilirsiniz, ağlatabilirsiniz veya korkutabilirsiniz. Bu her gün tiyatroda ve kitaplarda yapılıyor. Fakat insanlara aşkı hissettirmezsiniz. Bu, kendiliğinden ve kendi istediği zaman olur."

Bu bir plân mıydı? Miriam öyle zannediyordu. Genç adamın mehtaplı gecelerde bir çok defalar tecrübe ettiği ve iyi netice aldığı bir hücum şekli miydi? Hayır. Bu samimiydi. Forsythe için de yepyeni bir histi bu. Fakat şurası muhakkak ki, bundan daha garip, bundan daha uygunsuz şartlar altında yapılmış bir itiraf olamazdı.

Siz olsanız ne yapardınız? Hüzünlü bir şekilde gülüp, yavaş yavaş gözden kayıp mı olurdunuz? Fakat eğer sihirbazlığınız yoksa bunu yapamazdınız. Ona "Bak oğlum, annen daha yeni öldü. Âşıklar gemisi haline getirmeğe çalıştığın bu tekne aslında yüzen bir mezardır," diyemezdiniz ya.

Miriam, "Bu konuyu bıraksak iyi olacak," dedi.

Forsythe, "Evet," diye cevap verdi. "İyi olur." Bunu söylerken genç adamın yüzüne son derece tatlı bir tebessüm yayılmıştı. "Şimdilik bırakalım," diye ilâve etti.

21

GÜN kâbuslu bir rüyanın yavaşlığı içinde geçti. Bu yavaşlık her an daha azgınlaşan denizin şiddeti yanında tezat teşkil ediyordu. Her tarafa sabit ışıklar kondu. Müteharrik her şey sabitleştirildi. Bayan Vanesse de çarşaflarla yatağa bağlanarak kımıldamıyacak hâle getirildi. Sonra bu çarşafların çiğ beyazlığını gizlemek üzere üstlerine pembe renkte ipek bir örtü örtüldü.

Crowninshild ve Stone öğle yemeğinden sonra Donald Murcheson ile birkaç saat görüştüler. Bu arada Miriam'a yapacak iki şey düşüyordu. Ya kamarasına kapanıp kasvetli düşünceleriyle başbaşa kalmak, ya da Forsythe ile oturup onun değişik şahsiyetiyle vakit geçirmek. Genç adam görüşmeleri sırasında kederli bir evlâttan, ihtirasla titreyen bir âşığa kadar bütün maskelerini birer kere takıp çıkarmıştı.

Ayrıca Biddle ile Miriam arasında kısa bir konuşma daha geçti.

Bu, öğle yemeğinden sonra Miriam bir iş için kamarasına indiği esnada koridorda oldu.

— "Bayan Jennifer..."

Anlaşılan madalyonun üzerindeki parmak izi tespit edildikten sonra Crowninshild, genç kıza artık Bayan Lake değil, Bayan Jennifer Murcheson olarak hitap edilmesi hususunda gemidekilere talimat vermişti. Bundan böyle Bayan Lake ölmüş farzedilecekti."

Miriam, "Efendim, Biddle?" dedi.

— "Düşündünüz mü?"

— "Yaptığınız şantaja münasip bir ücret vermek hususunda mı?"

Kadın bitkin bir haldeydi. İçindeki fıtrî iyilikle, son günlerinde onu rahata kavuşturacak olan bu fırsat arasında bocalıyordu. "Böyle söylemeyin," dedi. "Şantaj yaptığımı zannetmeyin. Beni bir dost, bir arkadaş olarak kabul edin."

— "Saçmalamayın."

— "Saçmalamıyorum. Belki arkadaş uygun bir kelime değil. Buna sır ortağı da diyebilirsiniz. Söylemek istediğim şu. Muazzam bir servetiniz var. Bunun küçük bir kısmını verseniz sizin için hiçbir şey farketmez..." Biddle'nin gözlerinden birden yaşlar boşandı. Alt kirpiklerinden yanaklarına çizgi çizgi rimeller akıyordu. "Halbuki vereceğiniz o küçük miktar benim için çok şey ifade edecek," diye devam etti. "Hayatınızı, böyle oturaklar, kusmuklar, kirli çarşaflar, sizden daima şüphe eden zengin ihtiyar kadınlar arasında geçirmek ve bunun hep böyle sona ereceğini bilmek müthiş bir şey. Bıktım artık bundan. Kurtulmak istiyorum Bayan Jennifer... Onun için böyle yapıyorum."

— "Biddle, yalvarırım inanın bana. Benim param yok. Ben Jennifer Murcheson değilim. Miriam Lake adında basit bir kızım. Eğer zannettiğiniz gibi Bayan Jennifer olsaydım, ve o kadar servetim olsaydı istediğinizi fazlasiyle verirdim size."

Biddle gözlerini sildi. Zayıf omuzlarını silkti. Konuştuğu zaman sesinde kindar bir ifade vardı. "Yarın Baltimore'de olacağız Bayan Jennifer. Polis gemiye gelecek. Doktor Stone onlardan tahkikat yapmalarını istiyecek. Size o zamana kadar mühlet veriyorum."

Bunu takibeden üç saati Miriam, Forsythe ile beraber geçirdi. Geminin çanı her saatte bir çalıyor, akşamın yaklaşmakta olduğunu haber veriyordu.

Bu üç saat zarfında Forsythe, akademik kültürden tutun da, Freud'un en muğlak sürrealizmine kadar bütün cephaneleriyle kendini genç kıza gösterdi. Çocuk oldu, delikanlı oldu, olgun bir erkek oldu. Dünya yüzünde gezdiği yerleri anlattı, gittiği meşhur gazinolardan, plâjlardan, eğlence yerlerinden bahsetti.

Bu hayatın bir hastalık gibi insanın kanma girdiğini söyledi. Buna bir kere alıştıktan sonra artık sâkin bir hayata tahammül edilemezdi. Muayyen bir yere yerleşip kalmak insan için imkânsız bir hale geliyordu. Dünyanın balı, yeryüzünde gezerken toplanırdı.

Ve tabiî, gezerken sayısız gönül maceraları da yaşanıyordu. Fakat bunlar insanı korkutuyordu. Zamanı gelince hakikî aşkın tadılamıyacağından şüpheye düşülüyor, ruhen ve bedenen sahipsiz bir insan haline geliniyordu.

İşte şimdi Forsythe bu haldeydi. Kendisi hakkında da-

ha fazla birşey söylemiyecekti. Miriam'm bu itirafları iyice düşünüp muhakeme etmesini istiyordu.

Donald Murcheson, Crowninshild ve Stone'nin görüşmeyi bitirip kütüphaneden çıkmaları Miriam'm, genç adamdan yakasını kurtarması için bir fırsat teşkil etti. Hep birlikte salonda Donald Murcheson'un ikram ettiği kokteylleri içtiler.

Sonra Donald Murcheson, genç kızı ötekilerden ayırıp limon renginde Şam kumaşı kaplı bir kanapeye götürdü. Artık Miriam'm yeğeni olduğuna tamamiyle kanaat getirmiş gibi, onun yanma oturdu. Elbiselerinden ve saçlarından hafif bir kolonya kokusu yayılıyordu. Bakışlarındaki bütün samimiyete rağmen gözleri hâlâ cam gibi donuktu.

— "Hayat çok garip," diye söylendi. "Bu oldukça beylik bir lâf, ama gene de söylüyorum. Ben böyle lâfları sık sık sarfederim. Onların Esperanto'dan çok daha yararlı beynelmilel bir yardımcı lişan olduğu kanaatindeyim. Az önce yaptığımız görüşmeden dolayı, hayat çok garip diyorum."

Donald Murcheson sözün burasında sustu, kamarotun uzattığı içki bardağını aldı ve Miriam'ın bir şeyler söylemesini bekledi. Miriam, "Ne bakımdan?" diye sorunca devam etti.

— "Meselâ iki paralel çizginin asla birleşmiyecekleri söylenir. Buna rağmen insanın içine, 'Einstein bu nazariyesinde yanılmış olabilir,' diye bir şüphe geliyor. Doktor Crowninshild ile Doktor Stone'yi kastediyorum. Meslekî faaliyetleri ve müşünceleri iki paralel çizgi teşkil ettiğinden aralarında bir iş birliği kurulmuş. Onları birbirlerine bağlayan bağlar çok kuvvetli. Buna rağmen fikir birliği yapamıyorlar. İhtilâf sebebi de sizsiniz, yavrum."

Donald Murcheson durup içkisinden bir yudum aldı. Miriam'ın deminki sualini tekrarlamasını bekledi, sonra devam etti.

— "Stone sizde teşhis ettiği bir takım ârazlar üzerinde müteredddit davranıyor. Halbuki aynı ârazlar Crowninshild'in artık teşhis koyma kabiliyetini kaybettiği kanaatindeymiş gibi bir hali vardı. Crowninshild'in ihtiyarlık devresine girdiğini ihsas etmek istiyormuş gibiydi."

Donald Murchenson salonun öteki tarafında oturmakta olan Stone'ye bir an baktı, hafifçe gülümsedi.

—"Bunu, entellektüel bir gencin normal taşkınlığı olarak kabul ediyorum. Ayrıca Kate'nin ölümünün de onu bu heyecana sürüklediği kanaatindeyim. Bu ölüm olayı karşısındaki davranışı beni hayrete düşürdü. Sanki bir anda bütün

fikirleri dağılmış, dört bir yana açılmış gibi bir hale geldi. Allahtan ben, muhakememi kullanarak, Stone'yi yeniden Crowninshild'in fikir dünyasına soktum." Donald Murcheson içkisinden birkaç yudum aldı. Bıyığını kuruladı. Sonra, "Pek garip, değil mi?" diye sordu.

— "Evet. Bunun nasıl olduğunu bana anlatırsanız çok memnun olacağım."

— "Anlatayım. Bunu yapmak gayet kolay oldu. Ona şunu işaret ettim. California'daki hayatınızda sizi tazyik eden veya zorlıyan bir durum olduğuna dair ortada hiçbir delil yok. Siz orada, kelimenin tam mânasiyle hür ve serbest insandınız. Yapmak istediğiniz herşeyi gayet rahat bir şekilde ve hiç kimseden bir itiraz vâki olmaksızın yapabilirdiniz. Sizi bu garip ve gayritabiî kaçışa sevkeden ancak ruhî bir buhran olabilirdi. Velhâsıl, buna işaret ederek fikirlerinin saçma olduğunu kendisine kabul ettirdim."

— "Demek Doktor Stone'yi bu şekilde ikna ettiniz?"

— "Evet."

Miriam, "Bu doğru değil," diye düşündü. Eğer Stone, Crowninshild'in fikrine iştirâk ettiyse bunu, Miriam'm Bayan Vanesse'nin katili olduğuna, şizofreni hastalığının genç kızı bir cinnete sürüklediğine inandığından dolayı yapmıştı.

Murcheson sevam ediyordu. "Stone bunu kabul edinceye kadar hayli tereddüt etti, fakat neticede ikna oldu. Ama bunu yaparken fevkalâde bunaldığını, üzüldüğünü farkettim. Stone sizin müthiş bir korkuya kapıldığınıza ve California'da sizi tehdit eden bir tehlikeden kaçtığınıza inanıyordu. Ben onun bu iddiasını da çürüttüm."

— "Nasıl?"

— "Gayet basit. Şayet siz evinizi, isminizi, rahat ve mesut hayatınızı bırakıp bir tehlikeden kaçmış olsaydınız, bir zaman sonra kendiliğinizden ortaya çıkar mıydınız? Fakat siz çıktınız. Hiç Murcheson ismini taşıyan bir ailenin yanında çalışmaya kalkışır mıydınız? Hayır... Ben bunları söyleyince Stone şüphelerinin yersiz olduğunu itiraf etti. Fakat bunu biraz zoraki yaptığı belliydi. Köşeye sıkıştırılmış, kaçacak bir yeri olmıyan bir kediye benziyordu. Sonra, Crowninshild'in de yardımiyle sizin etraflı bir hayat hikâyenizi hazırladı. Onu kasamda muhafaza ediyorum.... Benimle bir kokteyl daha içer misiniz?"

— "Teşekkür ederim, hayır."

— "Ben içeceğim. Murray:" Donald Murcheson, kamarotun bardağını doldurmasını bekledi. Sonra, "Korkarım

Baltimore'de biraz müşkülâtla karşılaşacağız," dedi. "Benim niyetim Kate'nin cenaze merasimi yapılıncaya kadar limanda demirlemekti. Kate cesedinin yakılmasını istiyordu. Ondan sonra onun küllerini bizimle beraber Palm Cay'a götürecektik. Bunu gene yapabiliriz, yalnız Stone işi karıştırıyor. Kate'nin intihar ettiğini bir türlü kabul etmiyor. Limana gelince polisten bir araştırma yapmalarını istiyecekmiş." Donald Murcheson'un bardağı tutan parmakları kasıldı. Gözleri kadehindeki amber renkli içkiye dikildi. Bardağın içindeki buz parçaları birbirine ince sesler çıkartıyordu.

Miriam, "Korkunç bir şey..." diye mırıldandı.

Donald Murcheson, "Siz hiç üzülmeyin. "Biz sizin iyiliğiniz için ne mümkünse yapacağız," dedi.

22

MİRİAM bu konuşmadan sonra kamarasına indi ve bir saat kadar orada düşündü. Memleketin ünlü ruhiyatçılarından biriyle onun asistanının hazırladığı, "Jennifer Murcheson" hakkındaki rapor, Donald Murcheson'un kasasına girmişti.. Madalyon da her halde orada olmalıydı. Böylece katilin mücadele sahası hazırdı. Geriye sadece Miriam'm ortadan kaldırılması kalıyordu.

Gecenin getireceği tehlikelere karşı korunmak için ne yapmalıydı?

Dört tarafı denizle sarılı, içinde bir katille, ona bilmeden yardımcı olanların bulunduğu bu teknede, kollarını açmış bekleyen ölümden nasıl korunmalıydı?.

Baltimore'ye varıp orada kara ile temasa geçinceye kadar nasıl hareket etmeliydi?

Kamaranın kapısındaki bir parmak kalınlığındaki pirinç sürgü Miriam'ın tek müdafaa unsuru, gecenin tehlikelerine karşı onun tek kalesiydi.

Miriam kapıya giderek sürmenin kolunu çevirdi. Fakat hayret!.. Kol, sürmenin deliğe girmesiyle durmadı. Habire dönüyordu. Yalama olmuştu. Miriam'ın gözlerini kara bir bulut sardı. Artık anlaşılmıştı. Artık emindi. Şafak sökmeden ölüme gidecekti.

Sürmeyi kırmak, telsizci Simmonds'u hasta etmek kadar basitti.. Miriam bunun tamir edilmesini istiyebilirdi. Ama tamir edilir miydi? Edilebilir miydi? Başka bir kamaraya geçebilirdi, fakat katilin mükemmel bir şekilde hazırlanan plânı karşısında bunun ne faydası olurdu? Başka bir kamaraya geçmek, başka bir hilenin hazırlanması demekti.

Karada olsa insan kendini emniyete almak için kapının arkasına masalar, koltuklar, iskemleler yığardı. Gemi kamarasında böyle şeyler yoktu. Birkaç sandalyeden başka

bütün eşyalar, bu devamlı hareket halindeki âlemin icaplarına uyarak, oldukları yerlere tespit edilmişlerdi.

Bir kere katilin birinci silâhı uyku olacaktı.

Onun için bütün gece boyunca Miriam'm gözleri bir kere olsun kapanmamalıydı.

Bu ümitsizlik anında, etrafındaki gülen yüzlerin, yardım için uzanan ellerin ona çevrilmiş birer silâh oldukları bu çaresizlik içinde, bile Miriam kendini müdafaa etmek arzusuyla çırpınmaktaydı. Bu hayattan göçüşünün hakikî hikâyesinin meçhul kalmasını istemiyordu. Ayrıca içinde bir intikam arzusu vardı. Şayet kendisi ölse bile katili kurtulmamalıydı.

Masaya oturup, söylemek istediği her şeyi bir kâğıda yazdı. Bitirdiği zaman saat altı buçuk olmuştu. Kâğıdı bir zarfa koyup kapadı. Bunu Stone'ye verecekti.

Bundan sonra düşünceleri bir dereceye kadar berraklaştı. Ve Miriam ne giyeceğini düşünmeye başladı. Gözle görünmemesine rağmen, ölüm tehlikesinin tepesinde sallandığı bir esnada, alınması gereken bütün tedbirleri almalıydı.

Bu düşünceyle, gece giyeceği elbisenin, içinden kolayca çıkabileceği bir şey olması icap ettiğine karar verdi. Şayet denize yuvarlanırsa, bir yandan dalgalarla boğuşurken, bir yandan bunu yapabilmeliydi. Halbuki aslında bu, saçma bir düşünceydi. Zira onu denize atmadan önce bir darbe ile kendini kurtaramaz hâle getirecekleri muhakkaktı. Fakat Miriam bunu düşünecek durumda değildi.

Yandan fermuarlı, koyu renk ipekliden bir gece elbisesi seçti. Belki de son defa yaptığını düşünerek saçını taradı, makiyajını yaptı. Mektubu elbisenin göğsüne, iç tarafa sıkıştırdı. Sonra kamaradan çıkarak salona gitti.

Donald Murcheson orada yalnızdı.

O da gündüzki elbisesini değiştirmiş, smokin giymiş ti. Arkası Miriam'a dönüktü. Pikabın önünde durmuş, geminin sallantısına rağmen onu çalıştırmaya uğraşıyordu. Miriam, çalacağı plâğın, her halde Beethoven'in kazanılmış zaferleri terennüm eden "Beşinci Senfoni" si olacağını düşündü.

Zafer!... Acaba bu Donald Murcheson'un zaferi miydi? Daha şimdiden kendini muzaffer olarak mı görüyordu?

Geminin anî bir yalpasiyle, iğne plâğın üzerinde cızırtılar yaparak kaydı ve Donald Murcheson düğmeyi çevirip pikabı susturdu. Bir an arkasını dönmeden, elleri pikabın kapağına dayalı durdu. İçini çekti.

Miriam'ın mevcudiyetinden haberdar olduğunu belli eden bir şekilde, "Bu, Kate'nin en sevdiği parçaydı," diye söylendi. "Bu albümü bilhassa onun için almıştım. Murray nerdeyse kokteylleri getirir Jennifer." Sonra dönüp geldi, Miriam'a gülümsiyerek sigara ikram etti. Genç kız bir tane aldı. Donald Murcheson onun sigarasını yaktı. "Fırtınayı artık atlattık sayılır," dedi. "Kaptan Ligget onun Kuzeye doğru uzaklaştığını söylüyor. Gece deniz gene dalgalı olacak, ama bizi rahatsız etmiyecekmiş."

O sırada Murray içkiyle yenen küçük sandviçleri getirdi. Donald Murcheson onlardan birkaçını tabağa koydu ve Miriam'a uzattı.

— "Mutfakta balık yumurtası hayli azalmış," dedi.

Miriam, "Teşekkür ederim, zahmet ettiniz," diyerek tabağı aldı.

— "Webster sözlüğünde 'havyar' kelimesinin karşılığında ne yazar, bilir misiniz?"

— "Hayır."

— " 'Havyar, çok az kimse tarafından meze olarak kabul edilir. Ve bu yüzden gayet az miktarda yenir.' der. Ben bu sözü fevkalâde yersiz, aynı zamanda hakikate aykırı buluyorum. Bence, ilgililerin bu noktaya dikkati çekilmeli."

— "Ve bütün Webster sözlükleri yakılmalı, öyle değil mi?"

— "Evet. Yanlış bilgi veren her kaynak beni tiksindirir."

O sırada Crowninshild, Stone ve Forsythe içeri girdiler. Kokteyller ikram edildi. Konuşma hava konusu üzerindeydi. Herkes gördüğü müthiş fırtınaları anlatıyordu. Forsythe, en lüks transatlantiklerin rüzgârlı havada hurda gemilerden daha berbat olduklarını, daha çok sallandıklarını söyledi. Stone, fırtınalı bir kış gününde uçakla New-York'dan Chicago'ya gelişini anlattı. Bu, Forsythe'nin anlattığından çok daha heyecanlı bir macera idi. Forsythe, Stone'ye, uçağa binmekten müthiş korktuğunu söyledi.

Miriam hiç lâfa karışmıyordu. Crowninshild'in onu devamlı şekilde tetkik eden bakışları karşısında huzuru kaçmış, asabı bozulmuştu. Stone ile bir an bile yalnız kalmalarına imkân yoktu. Genç adam heyecanlı bir tavırla gördüğü fırtınaları anlatıyor ve ne zaman yüzü Miriam'a dönse gözlerini kaçırıyor, yüzünün ifadesi taşlaşıyordu.

Kate Vanesse'nin ölümü, cesedi, içinde bulunduğu kamerası hiç temas edilmeyen konulardı.

Sonra yemek salonuna geçildi. Masada her şey dalgalı havaya karşı tespit edilmişti. Garson Branch yemek servisi yaparken âdeta mucizeler yarattı. Crowninshild, Miriam'm sağına oturmuştu.

Genç kız alçak sesle ona, "Simmonds nasıl?" diye sordu.

— "Simmonds mu?"

— "Yani telsiz memuru."

— "A evet, biçare çocuk." Crowninshild tabağından bir kaşık çorba alıp dökmeden ağzına götürmeye muvaffak oldu. Sonra, "Anlayamadığım bir şey var," diye devam etti. "Gösterdiği ârazlar birçok teşhise uyuyor. Meselâ barsakları bozuk, iltihaplı bir durum olabilir. Onu bir an önce Baltimore'-ye götürmek isabetli olacak.. Çorba ne nefis değil mi? Hiç bu kadar lezzetli domates çorbası içmemiştim."

Miriam, "Demek telsiz hâlâ işlemez halde," diye düşündü. Ama işlese dahi artık çok geçti.

Yemekler biribirini takip ediyordu. Sebze jölesinden sonra rosto geldi. Onu yeşil salata ve ahçı Spinoff'un "St. Petersburg" dediği alev alev yanan dondurma takip etti.

Nihayet salonda kahveler içilirken Miriam, Stone'yi yalnız yakalamaya muvaffak oldu. Genç adam devamlı surette ondan kaçtığı için bunu yapmak pek kolay olmadı. Crowninshild, Forsythe ile bezik oynuyor, Donald Murcheson da masada oturmuş onları seyrediyordu.

Miriam arkası oyunculara dönük olan bir koltuğa oturdu. Elbisesinin göğsündeki mektubu çıkarıp kucağına koydu.

Stone'ye, "Şunu çabucak alır mısınız lütfen? Alın ve yarma kadar emin bir yerde saklayın," dedi.

Oyun masasından epey uzakta oturmalarına rağmen Miriam fısıltı halinde konuşuyordu. Stone hayretle ona baktı. Sonra zarfa uzandı, eline aldı.

Derken Miriam genç adamın gözlerinin, koltuğunun arkasında bir yere kaydığını gördü.

— "Senin için önemi olan bir evrak mı Jennifer?"

Miriam bu sözlerle irkildi. Aynı anda Donald Murcheson koltuğun arkasından dolaşıp aralarına girdi. Cam gibi donuk gözleri bir an genç kızın yüzünü tetkik etti. Sonra Stone'nin elindeki zarfa dikildi.

Stone, "Bunu da kasanıza koysanız iyi olacak, Bay Murcheson. Yeğeniniz onun emin bir yerde saklanmasını istiyor," dedi.

— "Memnuniyetle." Donald Murcheson bunu söyliyerek zarfı Stone'den aldı.

Miriam öfkesinden ne yapacağını şaşırmıştı. Beyhude olduğunu bildiği halde, "Kasada saklanacak kadar önemli değil," dedi.

— "Senin her şeyin bizim için önemlidir Jennifer." Ve Donald Murcheson zarfı ceketinin iç cebine yerleştirdi. Sonra elini hafifçe Miriam'ın omzuna koydu. "Bu gece biraz dinlendikten sonra Kate'nin yanında oturacağım, Forsythe de bir müddet orada kalacak. Bu suretle uzun yolculuğunda birazcık olsun onun yalnızlığını gidereceğimizi ümit ediyorum."

Gözleri dumanlandı. "Ebediyete kadar sürecek, uzun yolculuğunda," diye ilâve etti.

Sonra yanlarından ayrılarak salondan çıktı.

23

RÜZGÂRLA, denizin uğultusu arasından oyun masasından iskambillerin sesi geliyordu. Miriam bir ara Crowninshild'in rölans yaptığını, Forsythe'nin de kabul ettiğini duydu. Stone'nin kendisine dikkatle baktığını biliyordu.

Bir müddet sonra genç adam, "O zarfın içinde ne vardı, Bayan Jennifer?" diye sordu.

Miriam, "Hakikat," dedi.

— "Hakikatin hangi yeni şekli acaba?"

Bu söz üzerine Miriam'ın gözleri yaşla doldu. Titrek bir sesle, "Rica ederim böyle ukalâca konuşmayın," diye söylendi. "Yalvarırım yapmayın bunu. Güvenebileceğim yegâne insanın siz olduğunu görmüyor musunuz?" Böyle söyledikten sonra ayağa kaktı ve süratli adımlarla salondan çıktı. Stone'nin kendisini takip ettiğini, Forsythe ile Crowninshild'in ise merak ve ilgiyle arkalarından bakıştıklarını biliyordu. Gözlerindeki yaşlar önünü görmesine mâni olmaktaydı. Stone onu tutmasaydı merdivenden aşağı yuvarlanacaktı. Kamarasına geldikleri zaman Miriam'ın ağlaması kesilmişti. Stone onunla birlikte içeri girdi, ışıkları yaktı. Kapıyı kapadı.

— "Sizinle biraz konuşsak iyi olacak kanaatindeyim, Bayan Jennifer," dedi.

— "Ne faydası var?"

— "Benim hakkımda böyle düşünmenizi istemiyorum. Şu anda sizin insanî cephenizi görmüş bulunmaktayım. İlk defa olarak kalpten gelen bir hisle ağlıyorsunuz. Yüzünüz yaş içinde."

Stone yatağa doğru yürüdü. Kendini, makineleşmiş bir robot haline getirmeye gayret ediyordu. Öyle bir robot ki, vidalarının, yaylarının arasında kalp denen şeye yer olmasın. Sonra alçak sesle, "Bayan Vanesse burada öldü. Anlatın bu nasıl oldu" dedi.

— "Biddle size anlattı mı?"

— "Biddle mi? Tabiî o da bazı şeylerin farkına varmıştır her halde. Fakat hayır. Biddle bana birşey söylemedi. Bu sabah siz salonda onunla konuşurken, ben buraya araştırma yapmaya geldim. Yatağa, yastıklara verdiğiniz şekil amatörce idi. Süt sürahisinin vaziyeti acemice düzeltilmişti. Sonra daha başka şeyler de vardı."

Sanki bu konuşanlar Stone ile Miriam değildi. İki bambaşka insanlılar. Kupkuru kabuktan ibaret iki yabancı. Bu olabiliyordu işte... İnsan birini sevebiliyor, ona rağmen ondan uzak kalabiliyordu. Birşey onu bu seviyeden ve onun bütün sıcaklığından sıyırabiliyordu. Ama hiçbir şey onu yok edemiyordu.

Miriam, "Siz, Kate Vanesse'yi benim öldürdüğümü kabul ediyorsunuz," dedi.

Stone, "Hayır," diye cevap verdi. "Halanızın ölümüyle ilgili hiçbir şey hususunda katî kanaatim yok, Bayan Jennifer. Yalnız onun intihar etmediğinden eminim, o kadar." Bir iskemle çekip Miriam'm yanına oturdu. Öne doğru eğildi. Dikkatle genç kıza baktı. Ve, "Anlatın bana," diye söylendi. "Baltimore'deki polislere anlatacağınız yerde bana anlatın. Böylesi hakkınızda daha hayırlı olur."

Miriam, Stone'nin yüzünde bir parça insanî ve samimî bir ifade belirtisi aradı. Fakat genç adam hislerine öyle hâkimdi ki, Miriam hiç birşey göremedi.

— "Kate Vanesse o gece kapıma vurdu," diye anlattı. "Bunu, yeni bir ikaz mektubu zannettim. Sürmeyi çekip kapıyı açtım. Kate Vanesse içeri girdi ve yatağın üzerine yığıldı. 'Benden korkmayın. Başınızı getirin, şuraya koyun,' dedi. Bir eliyle sabahlığının bir parçasını göğsünün üstünde tutuyordu. Sonra Kate Vanesse birdenbire öldü. Eli kayıp yanına düştü. O zaman bıçağı gördüm."

— "Peki neden bağırıp yardım çağırmadınız?"

— "O zaman onu öldürmekle itham edilecektim. Meselâ şimdi siz bile benim onu öldürdüğüme inanıyorsunuz."

Stone, "Benim inançlarımı bir yana bırakın lütfen," dedi. "Neden öyle düşündünüz, onu izah edin."

Miriam, "Doktor Crowninshild bazı şizofrenik hastaların bir an gelip cinayet işliyebileceklerini söylemişti," diye cevap verdi. "Bu cinnet geldiği zaman ya kendimi, yahut da başkalarını öldürürmüşüm. Benim Jennifer Murcheson olduğuma ve akıl hastası bulunduğuma kuvvetle inanıyor. Siz de aynı kanaati taşıyorsunuz. Kate Vanesse burada, göğsünde bir bı-

çakla öldü. Cesedi burada, kamaramdaydı. Bunu nasıl izah edebilirdim doktor?"

— "Peki bundan sonra ne yaptınız?"

— "Kapıyı sürmeledim. Oturdum. Bitkin bir haldeydim." Miriam hemen arkasından öfkeyle ilâve etti. "Ne derece dehşete düştüğümü, korkudan sersemlediğimi anlamıyor musunuz?"

Stone alçak sesle, "Sükûnetinizi muhafaza ederseniz daha iyi anlaşacağız Bayan Jennifer," dedi. "Bahsettiğiniz şu ikaz mektubu neydi?"

— "O bir gece önce gelmişti. Kapıya vuruldu, sonra altından bu mektup içeri sürüldü."

— "Dışarda kim vardı gördünüz mü?"

— "Kapıyı açmakta biraz geciktim. Mektubu okudum. İmzasızdı. Onu yazan bana inandığını ve yardım etmeye çalışacağını söylüyordu. Yanlış bir hareket yapmamamı tavsiye ediyordu. Bu bana çok tesir etti. Tehlikede olduğumu anladım. İşin sonunda cinayet vardı."

— "Şu mektubu görebilir miyim?"

— "Yaktım onu. Öyle yapmamı söylüyordu. Eğer mektup birinin eline geçer de yazıdan kimin yazdığı meydana çıkarsa, yazanın hayatının tehlikeye gireceğini söylüyordu. Hattâ bir ara bunun sizin tarafınızdan gönderildiğini sandım."

Stone'nin yüzündeki ifade değişmedi. "Yazı tanıdığınız bir yazı mıydı?" diye sordu.

— "Hayır. Yalnız onun sağ elini kullanan biri tarafından, fakat sol elle yazılmış olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

— "Gözlerinizi kapatınız lütfen."

— "Neden?"

— "Söylediğimi yapın, Bayan Jennifer... Evet. Şimdi o mektubu gözlerinizin önüne getirmeye çalışın. Harfler köşeli mi, yoksa yuvarlak mı yazılmıştı?"

— "Köşeliydi, galiba."

— "Mektupta, içinde 'f' harfi yazılı olan bir kelimeyi hatırlayın."

— "Evet..."

— " 'F'nin ortasındaki çizgi neredeydi? Alt tarafı mı, daha uzundu? Yahut da iki taraf bir miydi?"

— "Aşağı taraf daha uzundu. Üst taraf hiç yok gibiydi."

— " 'T'lerin çizgisi nasıldı? Sert mi yoksa titrek mi?"

— "Titrekti."

— "Teşekkür ederim. Bir insan ister sağ, ister sol elle yazsın bu karakteristik taraflar değişmez."

— "Şu halde benim o mektubu aldığıma inanıyorsunuz?"

— "Devam edelim. Halanızın ölmeden önce neler söylediğini tekrar edin, lütfen."

— " 'Benden korkmayın. Başınızı getirin, şuraya koyun', dedi. Bence bu hiç bir mâna ifade etmiyor."

— "Mükemmel ediyor. Kapınıza ne zaman vurdu?"

— "Bilmem. Sizden ayrıldıktan aşağı yukarı bir saat sonra idi."

— "Demek saat bir sıralarında. Peki, korkudan sersemlemiş bir halde ne kadar zaman oturdunuz, Bayan Jennifer?"

— "Onu da bilmiyorum. Yalnız Kate Vanesse'yi kamarasına götürüp dönerken saatin üçü çaldığını duydum."

— "Bayan Vanesse iriyarı, şişman bir kadındı."

— "Ona rağmen taşıdım. Sonra gözlerini kapadım. Sabahlığiyle bıçağın sapını örttüm. Sizi şaşırtan bu iki husus oldu. Her halde bu itirafım intihar hakkındaki şüphelerinizi silmiştir."

Stone insanı çıldırtan bir sükûnetle cevap verdi. "Sevgili Bayan Jennifer, halanız fevkalâde titiz bir kadındı. Kederinin derecesi ne olursa olsun, ıstırabına son vermek için mutfak bıçağı gibi adi bir âlet kullanmazdı. Elinde başka vasıtalar, onun tabiatına çok daha uygun yollar vardı."

— "Meselâ deniz vardı, değil mi?"

— "Evet, söylediğiniz gibi, deniz vardı. Sonra ilâç dolabı sinirleri için aldığı müsekkinlerle doluydu. Bunlardan biraz yüksekçe bir doz alsa maksat hâsıl olurdu. Yani intihar etmek isteseydi, daha başka usuller vardı. Tutup da mutfak bıçağı kullanmazdı." Stone bir an sustu. Bir şey düşündü. Sonra, "Neden onun gözlerini kapattınız?" diye sordu.

— "Çünkü ondan hoşlanıyordum."

— "Evet küçüklüğünüzde sizi hep o müdafaa edermiş.,

Miriam, az önce Stone'nin sükûnetine taş çıkartan bir sâkinlikle, "Ben Kate Vanesse'yi bu gemide tanıdım," dedi. "Onunla en uzun konuşmamız dün öğleden sonra güvertede oldu. Bana, madalyon hırsızlığı hakkında bir olay anlattı."

Stone birden ilgilendi. "O konuşmanızdan ne hatırlıyorsanız anlatın."

— "Kate Vanesse benden kanepeye oturmamı rica etti. Yalnızlık hissettiğini söyledi."

— "Yalnızlık mı? Daha başka ne dedi?"

— "Yalnızlığı bir nevi hastalık olarak kabul etmek lâ-

zım geldiğini, ve kendisinin bu hastalığa pek nadir tutulduğunu söyledi. 'Bu hastalığın bir çok ilâçı var,' dedim. 'Ben onu çektiğim zaman hiç bir ilâç para etmedi,' diye cevap verdi."

— "Bundan emin misiniz? Zira bu nokta çok önemli, Bayan Jennifer."

— "Evet, eminim. Sonra Kate Vanesse madalyonla ilgili o hikâyeyi anlattı. Yedi yaşındayken Edna adında bir kızla çok samimî arkadaş olmuşlar. Bir gün Edna'nın, müşterek arkadaşları Beatrice ismindeki bir kızdan kalp şeklinde altın bir madalyon çaldığını öğrenmiş. Evvelâ Edna'ya bunu söylemekten korkmuş. Fakat geceleri rüyasında Edna'nın cehennemde yandığını görüyormuş. Nihayet söylemiş. Bunun üzerine Edna, ona ve Beatriceye birer tokat aşketmiş ve madalyonu vermemiş. Üstelik eğer onu ele verirlerse, gözlerini oyup köpeklere yedirmekle tehdit etmiş. Kate Vanesse, işte o zaman, ilk defa yalnızlığı tattığını söyledi."

— "Bunu ifade ederken hangi kelimeleri kullandığını hatırlıyabilir misiniz?"

— "Yalnızlığın tedavisi mümkün olmıyan bir hastalık olduğunu, sevgisinin, güveninin yıkıldığını, dünyasının bomboş kaldığını, yapayalnız olduğunu söyledi. Acaba anlattığı hikâyedeki madalyonla, dün gece başucumdaki masaya bırakılan madalyon arasında bir bağ var mı?"

— "Bence Bayan Vanesse'nin sözleri bu iki madalyon hikâyesinden çok daha fazla önem taşıyor."

— "Ben bunda bir fevkalâdelik göremiyorum."

Stone, "Ruhiyatçı değilsiniz de ondan," dedi. Sonra Miriam'ın biraz evvel söylediğini hatırladı. "Dün gece buraya bir madalyonun bırakıldığını mı söylemiştiniz?" diye sordu.

— "Evet. Yoksa benim parmak izim onun içinde nasıl olurdu?"

— "Yalvarırım, bana hakikati anlatın."

— "Kate Vanesse'yi kamarasına götürüp geldiğim zaman, madalyon şu masanın üzerindeydi. Halbuki ben çıkarken burada yoktu. Alıp açtım, içindeki minyatür resme baktım. Başım dönmeye başlamıştı. Madalyonu tekrar masanın üstüne bıraktım. Geceliğimdeki kan lekesini yıkadım. Kan görmek beni büsbütün berbat etti. Bayılmıştım. Fakat kendimi kaybetmeden evvel kapının sürmesini kapamadığım aklıma geldi. Kendime geldiğim zaman sabah olmuştu... Ve madalyon oradan alınmıştı!.. Bana inanmıyacaksınız, ama hakikat bundan ibaret."

— "Benim inanmam veya inanmamam mühim değil. Fakat bana anlattığınız her şeyin psikolojik bakımdan önemi var," dedi. "Rica ederim, eğer mümkünse Bayan Vanesse'nin davranışı nasıldı?"

— "Kaçamak bir hali vardı. Konuştuklarını kimse işitiyor mu diye, hep sağa sola bakınıyordu. Madalyon hikâyesini anlatmadan önce de bunu yaptı, et beni hakkında bana sual sorduğu zaman da yaptı."

— "Et beni mi?"

— "Boynumdan, şuradan, ameliyatla küçük bir et beni aldırıp aldırmadığımı sordu. Aldırmadığımı söyleyince yüzü birden değişiverdi. Dehşet içinde bana baktı. Fakat bu hali bir saniye sürdü, sonra her halde hâfızasının onu yanılttığını, söyledi. Dün öğle yemeğinde bayılmadan önce Kate Vanesse'nin yüzündeki ifadeyi belki farketmişsinizdir. İşte. yine aynı ifade vardı."

— "O bayılmanın sebebini şimdi anlamaya başlıyorum. Daha birçok şeyi anlamaya başlıyorum."

— "Bana da, birazıcık olsun inanmıya başlıyor musunuz?"

— "Bunun hiç bir önemi olmadığını tekrar edeyim."

Miriam'ın gözleri birden sıcak yaşlarla doldu. "Her halde kapıdaki sürmenin bozuk olduğunun ve katilin bu gece buraya gelip beni öldürmesi için sürmenin bilhassa bozulduğunun da sizce önemi yoktur.,, diye söylendi.

Stone ayağa kalktı. Genç kızın hıçkırıklarını susturmak için en ufak bir harekette bulunmadı. Saatine baktı.

— "Şimdi önem taşıyan yegâne şey zaman," dedi. "Saat on. Hayatınıza kastedecek bir hücumu kolaylaştırmak için sürmenin kırıldığını iddia ediyorsunuz. Şimdi evvelâ yüzünüzdeki şu göz yaşlarını silin, sonra salona, ötekilerin yanına dönün. Ve orada kalın. Ben telsizle bir haber gönderip, onun cevabını aldıktan sonra yanınıza gelirim."

— "Siz telsizi kullanmasını biliyor musunuz?"

— "Evet."

— "Hiç olmazsa bana şunu söyleyin, telsizle kime haber vereceksiniz?"

Miriam genç adamın yüzündeki ifadenin birazıcık yumuşadığını farketti. Bunun merhametten ileri geldiğini tahmin etti.

Stone, "Polise," diye cevap verdi.

Sonra kamaradan çıkarak kapıyı kapadı.

24

STONE, polise haber vereceğini, saatin on olduğunu ve zamanın büyük önem taşıdığım söylemişti.

Acaba bu kendisi için mi, yoksa Miriam için mi önemliydi? Genç kız onunla yaptığı konuşmadan eline ne geçtiğini düşündü. Pek birşey geçmemişti. Belki onun tehlikede olduğunu kabul etmişti, ama hâlâ aklından şüphe ediyordu.

Madalyon olayı genç kızın Jennifer Murcheson olmadığına onu inandıramamıştı. O halde zaman neden önemliydi? Miriam titrediğini hissetti.

Evet, zaman onun için önemliydi. Her geçen dakika onu kaderine biraz daha yaklaştırıyordu. Bunu düşünmek dahi tüyler ürperticiydi. Ölümlerini bekleyen insanların neden kendi canlarına kıyarak bu anı çabuklaştırdıklarını şimdi anlıyordu. Bunu, şüphenin korkunç işkencesinden kurtulmak için yapıyorlardı.

Bu dondurucu dehşet ânında Miriam için sıcaklık kaynağı bir tek şey vardı: O da Stone'ye olan sevgisi. Yegâne arzusu, ölüm ona gelinceye kadar genç adamın yanında olmaktı. Evet, böyle yapacaktı. Donald Murcheson ile Forsythe yatmaya, kamaralarına çekildikten, gemide gecenin uzun ve karanlık saatleri başladıktan sonra Miriam, şafak sökünceye kadar Stone'nin yanında kalacaktı.

Bu düşünceyle genç kızın içine hafif bir güven ve sükûn hissi geldi. Yanaklarından göz yaşlarını sildi. Sonra korkunun verdiği bir telâşla kamaradan çıkarak salona gitti.

İskambil oyunu bitmişti. Donald Murcheson, Forsythe ve Crowninshild kokteyllerini içiyorlardı. Miriam onların, az önce göz yaşları içinde salondan kaçışını hiç farketmemiş görünmeye çalıştıklarını hissetti. Bu hareketini her halde Crowninshild onlara, ruhî durumunun tabiî bir tezahürü olarak izah etmişti.

Bu tahmininde çok haklıydı. Crowninshild, Donald Murcheson ile Forsythe'nin, genç kızı teskin edecek bir şeyler yapması hususundaki tekliflerini nazarı itibara almamış, sonra Donald Murcheson, Miriam'a müsekkin bir ilâç verilip hiç olmazsa gece rahat uyumasını temin etmek teklifinde bulunmuştu.

Crowninshild bunu da reddetmişti. Bu gibi haller ruh hastalarında normal şeylerdi. Hattâ hapsedilmiş hislerin boşalmalarını temin ettikleri için tedavi bakımından faydalıydılar. Crowninshild bunları, meselâ vücudun terlemesi gibi, sıhhat bakımından lüzumlu, ruhî birer ifrazat olarak kabul ederdi.

Miriam, Donald Murcheson'un fevkalâde endişeli olduğunu farketti. Murcheson onun yanına geldi, geminin sallantısına karşı genç kızın tutunması için kolunu uzattı ve onu oyun masasındaki boş sandalyeye götürdü. Gözlerinde şefkat dolu bir ifade vardı. Bakışlarındaki o donukluk azalmıştı. Sesi sıcak ve samimiydi.

— "Oturun, Jennifer," dedi. "Geldiğinize çok sevindim. Briç için bir dördüncüye ihtiyacımız var. Sizden oynamanızı rica edeceğim. Hem bu hepimize iyi gelecek, kafamızın başka şeylerle meşgul olmasını önliyecek." Böyle söyliyerek masanın üzerine briç kâğıtlarını, sayı defterlerini koydu. Destelerden birini yere yaydı.

— "Bu gece, uzun bir gece olacak," dedi. "Sonra Kate'nin yanında oturacağım. Onun için saat tahdidi koyalım. Meselâ gece yarısı oyunu bitirelim, olmaz mı?"

Hepsi kâğıtlarını seçtiler. Miriam kupa ası çekmişti. "Talih sanki benimle alay ediyor," diye düşündü.

Ondan sonraki en büyük kâğıdı Crowninshild çekmişti. Miriam'm karşısına geçip oturdu. Yerdeki kupa asına sonra Miriam'a baktı, pembe dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

— "Batıl inanç garip şeydir," diye söylendi.

Donald Murcheson onun bu sözüne hiddetle mukabele etti ve, "Batıl inanç değil, talihin ta kendisi," dedi. "Kupa ası baş aşağı duruyor. Bu, kötü talihin artık ondan uzaklaştığına işarettir."

— "Canım, bunun neyi işaret ettiğinin ne önemi var? Batıl inancın en kuvvetli aklıselim karşısında dahi öldürülmesi imkânsızdır. Buna rağmen ona inananlar çok. Hattâ öyle kimseler vardır ki, hayatlarını batıl inançlara göre dü-

zenlerler. Her halde buna da itiraz edemezsiniz Bay Murcheson?"

— "Bence batıl inanç kudretini sadece ona inananlarda gösterir." Donald Murcheson bundan sonra Miriam'a döndü ve heyecanlı, "Bu sözlerimi daima hatırlayın," dedi. "O, başaşağı kupa ası sizi fevkalâde bir talihin beklediğine işaret-tir. Buna inananlardan olduğunuzu anladım Jennifer, çünkü yüzünüz sarardı."

— "Öyle mi?"

Forsythe, "Şimdi de utançtan kızardınız," dedi. "Bu halinizle Kraliçe Victoria devrinin mahçup kadınlarına benziyorsunuz."

Miriam hiç cevap vermeden hafifçe tebessüm etti ve kâğıtları kesti. Oyun sakin bir hava içinde başladı ve devam etti. Aradan bir saat geçti. Fırtınanın tesirleri her an biraz daha artıyor, gemi yalpalanıp duruyordu. Rüzgârın uğultusu durmuş, onun yerini tiz ıslıklar almıştı.

Masanın üzerinden bir sigara tablası kayıp yere düştü. Oyuncular oyunu bıraktılar. Forsythe kamarotun zilini çalmak üzere yerinden kalktı.

Donald Murcheson, "Fırtınanın tam içine girdik," diye söylendi. "Fakat, Jennifer katiyeh korkma. 'Donna Louise' sağlam teknedir. Şimdiye kadar bundan çok daha berbat fırtınalar görmüş geçirmiştir. Sonra Ligget mükemmel bir kaptandır. Damarlarında kan değil, sanki tuzlu su dolaşır."

Forsythe iskemlesine dönerken sendeledi, az kalsın düşüyordu. "Böyle zamanlarda fakirlere gıpta ediyorum," dedi. "Zira zenginler avuç dolusu para sarfedip yat satın alırlar, sonra da böyle yerden yere çarpılırlar. Bu yüzden bazan, mütevazı bir kulübenin sakin havasını ararım."

Donald Murcheson iğneli bir sesle, "Evet, ama kulübeyi sinema perdesinden seyretmek şartiyle," dedi.

O esnada kamarot içeri girdi. Donald Murcheson ona, "Halının üzerine sigara tablası düştü. Lütfen temizler misiniz?" dedi.

— "Peki efendim."

— "Aşağıda durum nasıl?"

— "Fena değil, efendim."

— "Kamaralarda her şey tespit edilsin, olmaz mı?"

— "Yaptım efendim. Her şey tespit edildi."

— "Güzel."

Kamarot çıktı. Oyun yeniden başladı. Vakit gece yarısı-

na geliyordu. Bir ara, Murcheson kâğıtları kestiği bir sırada Crowninshild, Stone'nin ortalarda gözükmediğini, acaba nerede olduğunu ortadan sordu.

Miriam, "Telsizle bir haber gönderecekti. Her halde yukarıda onun cevabını bekliyordur." dedi.

Bu söz üzerine Miriam, Donald Murcheson'un irkildiği ni farketti. Adamın iskambili karıştıran elleri birden hareketsizleşiverdiler. "Stone'nin meziyetleri arasına telsiz işletmenin de dahil olduğunu bilmiyordum." dedi.

Crowninshild, "Adli Tıp'da çalışırken bunu da öğrenmiş," diye cevap verdi.

— "Bu hoşuma gitmedi."

— "Sahi mi? Neden?"

— "Şu anda Baltimore ile görüştüğüne eminim. Kate'nin kendini öldürmediği hususunda saçma bir kanaati var. Bu yüzden başımızı derde sokacak ve bizi yolumuzdan alıkoyacak. Eğer bundan haberim olsaydı Kaptan Ligget'ten onu, telsizi kullanmaktan men etmesini rica ederdim. Şimdi artık çok geç."

Forsythe, "Ne fark eder?" diye sordu. "Nasılsa limana demir atar atmaz polisle temasa geçerdi."

Murcheson ayağa kalktı. "O zamana kadar onu yanıldığına ikna edebileceğimi ümit etmiştim" dedi. "Neyse hepinize iyi geceler dileyeyim. Siz de yavrum Jennifer, artık yatsanız iyi olur. Yarın uzun ve yorucu bir gün olacak. Siz de, Doktor Crowninshild sayıları lûtfen hesap edin. Yarın sabah borcumu öderim."

Murcheson bundan sonra kapıya doğru yürüdü.

Tam salondan çıkarken, "Böyle hareket ettiğim için hepinizden özür dilerim," dedi. "Sen benimle gel, Forsythe."

— "Geliyorum."

Forsythe, Crowninshild ile Miriam'a iyi geceler diledi. Dayısının bu asabiyetinin normal olduğunu söyledi.

Sonra Murcheson'un arkasından salondan çıktı.

25

CROWNİNSHİLD masada sayıları hesaplarken, Miriam hudutsuz bir güven hissi içindeydi.

Katilin plânına göre onun ölümüne hiç kimsenin şahit olmaması lâzımdı. Hele genç kızın ruhî durumu hakkında etraflı ifade verecek olan Crowninshild hiç olamazdı.

Stone telsiz odasında işini bitirip gelinceye kadar Miriam bu emniyet içindeki durumunu devam ettirmek istiyordu. Aksi halde yukarıya, genç adamın yanma çıkması icap edecekti. Crowninshild'in büyük bir ihtimamla hesabı yapmasını seyretti.

Doktor, "Fikrine iştirak ediyorum," diye söylendi.

— "Kimin fikrine, doktor?"

— "Amcanızın. Stone mesele çıkarmak istiyor. Şu anda içinde bulunduğu hissî durumu gayet iyi anlıyorum. Onun karakterinde bir adamın başına böyle şeyler gelince insan sersemler."

— "Başına ne gelince?"

— "Haydi Bayan Jennifer, anlamamazlıktan gelmeyin. Benim görüşüm çok kuvvetlidir. Onu seviyorsunuz, değil mi?"

— "Evet."

— "Güzel... Ne yapmak niyetindesiniz?"

— "Bilmem, Hiç bir şey."

— "Saçma. Gayet çetin bir mesele karşısındasmız. Belki de ümitsiz bir mesele. Tekrar soruyorum, bunu halletmek için ne yapacaksınız?"

Miriam sordu. "Bu meselede çetin olan ne var? Her şeyin bir kaidesi vardır. Oturur beklerim. Bir müddet sonra bana evlenmek teklif eder, yahut da etmez."

— "Stone gibi bir erkeğe karşı böyle davranmakla elinize hiçbir şey geçmez. Onun için bu meselenin çetin oldu-

ğunu söyledim. Her şeyden önce, Stone size âşık olduğunun farkında değil."

— "Âşık mı?"

— "Öyle olmalı. Aksi halde asabî bir hazımsızlık geçiriyor demektir. Fakat bu da imkânsız, çünkü iştahı yerinde. Hatırlarsınız bu akşam sofrada her yemekten iki kere aldı."

— "Pek güzel."

— "Hayır, Bayan Jennifer, bunda güzel bir taraf yok. Aranızda bir hasta ve doktor münasebeti mevcut. Üstelik siz tedaviye muhtaç bir hastasınız. Evlilik size yarar mı bakalım? Sonra Stone sizin hayat hikâyenizi biliyor ve meslek icabı, hastalanmadan önceki şahsiyetinizi size tekrar kazandırmaya çalışıyor."

— "Bey Forsythe Vanesse'nin söylediğine bakılırsa, Bayan Jennifer Murcheson fevkalâde hırçın, şımarık bir kızmış."

— "Tamamiyle öyle... Siz bu şahsiyetinizi yeniden kazandığınız zaman Stone sizi bu halde kabul edip edemiyeceğini kendi kendine soracak. Sizi uysal bir hale getirebilir mi, buna vakit ayırabilir mi, onu düşünecek."

— "Sözleriniz insanı şaşırtıyor, doktor."

— "Söylediklerimi belki komik bulursunuz, fakat böyle yapmamanızı tavsiye ederim. Son olarak da, sahibi bulunduğunuz muazzam servet var. Gerçi Stone'nin ailesi de fakir değil. Babasının ipek fabrikaları var. Bir müddet sonra Stone'nin de eline hatırı sayılır bir servet geçecek. Fakat sizinkinin yanında o hiç kalır. Böyle bir durum insanı sıkar."

— "Fakat doktor, ben aşkın her şeyi hallettiğini sanırdım."

— "Aşkın hallettiği meseleler sayılıdır. Ve bu kısa sürer. Tıpkı su dolarken bardakların aldığı renkler gibi. Bununla beraber ben ihtiyar bir adamım, sonra fazla hassasım. Bardaklarda bu renkler olduğu müddetçe ümit var diye düşünürdüm. Üstelik bu gece fevkalâde yorgunum. Gidip yatmama müsaade eder misiniz?"

— "Tabiî doktor."

Crowninshild ayağa kalktı. "Size tavsiyem, bütün cesaretinizi toplayıp cepheden taarruza geçin." dedi. "Konuşmalarınızı asgarîye indirin. Şimdiye kadar edindiğim tecrübelerden aşk hakkında şu sonuca vardım. İnsan konuşarak aşkını kaybediyor."

Crowninshild genç kıza tatlı bir şekilde gülümsedi ve salondan çıktı.

Miriam arkasında şaşkın bir halde kalakaldı. Demek Stone'ye karşı hisleri bu derece belliydi? Ama işin tuhafı bunu bir Stone farketmiyordu. Farketse bile bundan ne çıkardı? Okyanusun dibini boylayınca ona ne faydası olurdu?

Bu kuvvetli düşünceyle korkuları yeniden canlandı, onu bekleyen tehlikeler hayalinde belirdiler. Derhal Stone'yi bulmaya karar verdi. Boş salon bütün güzelliğine, aydınlığına rağmen gözüne düşman gibi görünüyordu.

Miriam güverteye açılan kapıyı açmakta büyük güçlük çekti. Kanadı bütün kuvvetiyle itti, sonra hışımla esen rüzgârın önünde geriledi. Muazzam bir dalganın serpintileri yüzünü ıslattı. Rüzgârın sesi azılı delilerin çığlıklarını andırıyordu.

Sendeliyerek kaptan köprsünü çıkan merdivene geldi, demir tırabzana sıkı sıkı tutunarak yukarı tırmanmaya başladı. Merdivenin üst başında Kaptan Ligget onun yolunu kesti. Kolundan yakalıyarak, rüzgârın sesini bastıran bir hiddetle, "Bu ne çılgınlık?" diye bağırdı.

Miriam da aynı şekilde bağırarak cevap verdi. "Doktor Stone'yi görmek istiyorum."

— "Sizin istediğiniz beni ilgilendirmez. Derhal aşağıya döneceksiniz."

— "Hayır. Telsiz odasına gitmek istiyorum."

— "Söylediğimi yapın. Derhal aşağıya inin!"

Ligget bunu söyledikten sonra Miriam'm kolunu biraz daha sıkı yakaladı ve genç kızı âdeta sürükler gibi merdivenden indirip, güverteyi geçirdi, salonun kapısını açıp eşikten içeri soktu.

— "Güverteye ayak basmaktan sizi menederim, Bayan Jennifer Murcheson! Şuraya bakın!" diye gürledi. Ve dramatik bir jestle katran renginde kaynaşan suları işaret etti. "Ayağınız bir kaysa yuvarlanır, gidersiniz. Sizi kurtarmak için hiç bir şey yapamayız. Merdivene kadar gelmeniz bile bir mucizeydi."

Kaptan bunu söyledikten sonra kapıyı hızla kapadı.

26

MİRİAM ürpererek titredi, sonra elbiselerinin sırılsıklam olduğunu farketti. Üstünü değiştirmek birkaç dakika sürerdi. Fakat bunu yapmak için aşağıya inmesi, kısa da olsa bir müddet kamarasında yalnız kalması icap ederdi. Katil büyük bir sabırla işte bu ânı bekliyor olabilirdi.

Fakat yalnız kalmasına lüzum yoktu. Zili çalıp Biddleyi çağırabilir, elbiselerini değiştirirken bir yandan da onunla şantaj pazarlığına girişebilirdi.

Gemi dalgaların tesiriyle yalpalarken Miriam merdivenden aşağıya indi, koridora girdi.

Bayan Vanesse'nin kamarasının kapısı aralıktı.

Yatın burnu havaya kalkarken açılıyor, tekne başaşağı suya inerken kapanıyordu. Bu, ölüye karşı saygısızlık demekti.. Miriam kapıyı kapamak üzere duraladığı sırada kamaranın içine bir göz attı.

Forsythe yatağın yanma diz çökmüş, düşmemek için eliyle karyolanın kenarına sıkı sıkı tutunmuştu. Şimdiye kadar büyük bir irade sarfederek gizlemeye çalıştığı ıstırapla allak bullak olmuş yüzü Miriam'a doğru dönüktü. Göz yaşları yanaklarından aşağı sızıyor, nefesi kuru hıçkırıklar arasında kesik kesik çıkıyordu. Genç kızı görünce titrek bir sesle, "Gitmeyin," diye söylendi. "Ağlamamak elimden gelmiyor. Fakat şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Sakinleştim."

— "Emin olun, ben de çok müteessir oldum."

— "Teşekkür ederim. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Benimle beraber annemin yanında bir müddet oturmanızı sizden rica edecektim. Onun için gelmiştiniz, değil mi? Oturmak için?"

Miriam, "Evet," dedi.

Başka türlü cevap vermesine imkân yoktu. İçeri girdi. Kamaranın içinde meşum bir aydınlık vardı. Yatağın başu-

cundaki duvarda asılı gece lâmbası daireler çizerek sallanıyordu. Üstündeki abajuru pilili, beyaz taftadandı. Kate Vanesse'nin, bütün kanı çekilmiş, sakin yüzünü ruhanî bir ışıkla aydınlatmaktaydı.

Forsythe'nin yüzü birden değişti, toparlandı. Genç adam ayağa kalktı.

— "Çok iyisiniz, çok merhametlisiniz." Lomboz deliklerinin altındaki küçük tabureyi işaret etti. Oturalım, olmaz mı? Tabiî, eğer mümkünse. Zira insan bu havada iskemlede bile rahat oturamıyor."

Sonra gidip kamaranın kapısını kapadı. Miriam'm içinden, kapıyı açık bırakmasını söylemek için bir arzu geldi. Fakat buna fırsat kalmadı. Genç adam gelip, onun daha rahat oturması için arkasına bir yastık yerleştirdi.

Miriam'm endişesi çok sürmedi. Kamaranın havasında, dışardaki vahşi havanın aksine harikulâde bir sükûnet vardı. Miriam bununğ, cansız vücudu ipek örtüler altında karyolaya bağlanmış ölü kadının mevcudiyetinden ileri geldiğini tahmin etti.

Buna mukabil "Kamaramın içinde biraz daha ışık olsa çok daha rahat edeceğim," diye düşünmekten kendini alamadı.

Forsythe, "Ben bütün davranışları medeniyet ölçüsüne vurarak hesap ederim," diyordu. "İnsan bir işi ya medenice yapar, yahut da hiç yapmaz. Geçen gün size karşı budalaca davrandım."

— "Neden budalaca?"

— "Çünkü medeni olmak demek... Anlıyorsunuz değil mi? Kelimenin bugünkü anlamını kastediyorum."

— "Biliyorum."

— "Bu anlamda medeni olmak, bütün hakikî hisleri öldürmek mânasına geliyor. Hakikatleri nazarı itibare almıyor veyahut da onları üstünkörü geçiyorsunuz. Medeni olmak, köylüye göre bilgili olmak, şehirliye göre ise görgülü olmaktır. Aslına bakarsınız ikisi de aynı şeydir." Sonra gülümsiyerek "Ağlamak bana iyi geldi," diye ilâve etti.

Miriam sordu. "Sizi tam mânasiyle tanıyan biri var mıdır?."

— "Zannetmem. Nasıl tanısınlar? Ben bile çok zaman, kendimi tanıdığımdan şüphe ederim."

Miriam, bu genç adamla aralarında derin bir samimiyet ve karşılıklı anlayışın baş gösterdiğini farketti. Bu belki de paylaştıkları dekorun müşterek oluşundan ileri geli-

yordu. Fırtınanın vahşeti sakin ölü, kederli evlât ve gecenin getireceği meçhul tehlikelere karşı kendi duyduğu korku... Bazı nadir anlarda olduğu gibi, o anda birbirlerine sırlarını açabileceklerini hissetti.

— "Bay Donald Murcheson'u ne derece tanıyorsunuz?" diye sordu.

Forsythe, "Dayımı mı?" dedi. "Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, sizin kadar. Annemle ikimiz onu pek nadir görürdük. O da ya uzun bir seyahate çıkarken, yahut da seyahatten dönerken. Birlikte yemek yerdik, tiyatroya giderdik, sonra gittikçe zayıflıyan müşterek bağlarımızı tazelemek için bir saat kadar konuşurduk.. Beraber başladığımız şeyler çok azdı. Siz bizi, şimdiye kadar olduğundan çok fazla, birbirimize yaklaştırdınız!"

— "Nasıl?"

— "Nasıl mı? Sizi aramak için elele verdik. Yoksa bunu nasıl başarırdık?"

— "Doktor Crowninshild'in bana anlattığına göre, hiç biriniz Jennifer Murcheson'dan pek hoşlanmazmışsınız."

— "Bir bakıma öyle. Fakat neden kendinizden daima üçüncü şahıs olarak bahsediyorsunuz Jennifer? Her neyse, sizi biraz hırçın bulmakla beraber, en yakın akrabalarınız bizlerdik. Kollarımızı kavuşturup, sizin göz göre göre kaybolmanıza müsaade edemezdik her halde. Öyle değil mi?"

— "Ruh hastalığı bahsini ilk ortaya atan Bay Donald Murceson mu oldu?"

— "Hatırlamıyorum. Böyle bir düşünce, ruh hastalıkları konuşulurken birden ortaya atılır ve kabul edilir. Kimin söylediği unutulur."

Miriam, "Bu konuda daha ne kadar ısrar edeyim?" diye düşündü. Forsythe ona sadece dikkatinin yarısını veriyordu. Cevapları gayet lâkayttı. Düşüncelerinin annesiyle ilgili olduğu belliydi. Zira gözleri mütemadiyen yatağa bakıyordu.

Miriam, "Doktor Crowninshild'i buraya getirmeyi Bay Murcheson mu teklif etti?" diye sordu.

Forsythe, "Hayır," dedi. "Crowninshild'i ben tavsiye ettim. Bunu iyi hatırlıyorum. Annemle ikimiz Lizbon'dan yola çıkmak üzereydik. Vapurlarda yer bulmak için sıra bekliyorduk. Bu arada bir çok mülteci ile tanıştık. Şehir tımarhaneye benziyordu. İnsanlar ya çırılçıplak, yahut da mücevherler içindeydiler. Bu hal annemi tiksindiriyordu."

— "Tahmin ederim."

— "Ama ben hoşlanıyordum. Bir gece barda içerken Viyanalı bir ruh doktoru ile ahbap olduk. Ondan sonra bir-

kaç kere daha buluştuk. Adam devamlı olarak mesleğinden bahsediyordu. Bu konu beni ilgilendirmeye başladı."

— "Doktor Crowninshild'i o mu tanıyordu?"

— "Evet. Ona karşı saygısı vardı. Onu Amerika'daki ruhiyatçıların en mükemmeli olarak kabul ediyordu. Ondan o kadar çok bahsetti ki, bu isim hâfızama yerleşti. Ben de, sırası gelince Donald Dayıma Crowninshild'i tavsiye ettim." Forsythe'nin yakışıklı yüzündeki keder ifadesi birden kayboldu. Yüz hatları bir an karıştıktan sonra yumuşadı. Genç adam Miriam'a dönerek, alçak sesle, "Neden bunları bana soruyorsunuz?" dedi.

Forsythe'nin bu hareketiyle az önceki sempati ve karşılıklı anlayış hisleri kayboluverdi. Genç adam asabiyetini her ne kadar saklamaya çalışıyorsa da buna muvaffak olamıyordu. Kamaranın içindeki sakin hava gitmiş, yerine bir kötülük hissi dolmuştu.

Genç kızın içindeki bütün şüpheler Forsythe'nin üzerinde toplanıyordu. Bu yüzden Miriam, ne zamandır aradığı katilin hemen yanıbaşında olduğunu hissetti. Büyük bir ihtimalle, Lizbon'daki o barda Forsythe'nin kafasına bu tuzağın tohumu atılıp yeşermişti. Belki de başlangıçta bu, Viyanalı doktorun söylediklerine karşı duyulan alelâde bir ilgiden ibaretti.

Ayrıca o doktorun Crowninshild'i öyle fazla methetmediği de muhakkaktı. Yoksa Forsythe onu hiçbir zaman Donald Murcheson'a tavsiye etmezdi. Belki sadece Crowninshild'in eski başarılarından sitayişle bahsetmiş, ama son zamanlarda artık ihtiyarladığını söylemişti.

Bu kanaat ve içinde bulunduğu tehlike Miriam'da öyle kuvvetli bir tepki yarattı ki, ilk aklına gelen buradan bir an önce kaçıp kurtulmak oldu. Bütün vücudu dehşetle titriyordu.

— "Üşüyorum," diye söylendi. "Güverteye çıktığım zaman elbiselerim ıslandı. Onları değiştirmek için aşağı inmiştim."

Bunları söylerken hafifçe gülümsedi. Kalkmak üzere doğruldu. Fakat Forsythe ona doğru uzanarak elini hafifçe genç kızın bileğine koydu. Hiç tazyik etmiyordu, sadece avucu serin bir temasla orada duruyordu. O zaman Miriam, en ufak bir yanlış hareket veya sözle, Forsythe'nin parmaklarının çelik bir kelepçe gibi bileğini saracağını anladı.

Genç adam, "Niye bunları soruyorsunuz?" diye tekrar etti. "Ne düşünüyorsunuz?"

Miriam tebessümünü devam ettirmeye çalıştı. Dudaklarındaki adaleler kasıldı.

— "Şu anda zatürree olmamayı düşünüyorum," diye cevap verdi.

— "Ben ciddî konuşuyorum."

— "Hiç. Merak ettim. Hâlâ da ediyorum. Doktor Crowninshild bana epey şey söyledi, ama hepsini anlatmadı."

Forsythe'nin eli hâlâ bileğindeydi.

— "Daha başka neyi öğrenmek istiyorsun, Jennifer?"

Şimdi dikkatli davranmalıydı. Gerilemek hücumdan daha tehlikeli olurdu.

— "Detektiflerin buldukları kadınları Bay Donald Murcheson mu tetkik ediyordu, onu öğrenmek istiyordum. Onların hepsini bırakıp sonunda beni seçen o muydu?"

Forsythe, "İfade tarzın çok garip, Jennifer," dedi. "Biz uygun birini aramıyorduk. Biz bir tek insanı arıyorduk. O da sendin. Dayım bu arama işini bana bırakmıştı. O, parayı temin ediyor, ben de zamanımı veriyordum. Kendisi başka işlerle meşguldü, buna ayıracak vakti yoktu."

Bunu uzunca bir sessizlik takip etti. Forsythe'nin gözleri Miriam'm yüzüne dikiliydiler. Miriam bakışlarını ona kaldırmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini yatağa dikmiş, oraya bakmaktaydı. Birden Kate Vanesse'nin ölü yüzü ona hafifçe kıpırdadı gibi geldi. Vücudundan buz gibi ter boşandı. Fakat, hayır... Bu sallanan ışıktan, belki de geminin yalpasiyle cesedi saran çarşafların gevşemesinden olmuştu.

Forsythe son derece kısık bir sesle, kendi kendine konuşur gibi, "Biliyorsun, değil mi?" dedi.

— "Artık gitsem iyi olacak... Titriyorum... Elbiseler üstümde buz gibi..."

— "Biliyorsun, d e ğ i l m i ? "

Miriam bileğini onun elinden bir kurtarsa... Kapıya kadar bir gidebilse... Yavaşça bileğini çekti.

Forsythe onu yakalamak için hiçbir harekette bulunmadı. Nefesi kesik kesik çıkıyordu. Suratı dalga dalga kızarmıştı. "Evlen benimle!" diye söylendi.

— "Hayır..."

— "Evlen benimle, Miriam!"

— "Hayır!..."

Genç adam çaresizlik içinde kıvranarak, "Budala... Ah, budala!" dedi. Sonra elleri uzandı ve Miriam'm gırtlağına sarıldı!...

Genç kız onu üstünden atmak için mücadele ediyor, çırpınıyordu.

Yüzü morarmaya başlamıştı. Derken Forsythe'nin parmakları gevşedi. Elleri yanına düştü. Genç adamın dudaklarından korkunç bir feryat yükseldi.

— "Hayır, Anne!... Yapma!..."

Kate Vanesse'nin cesedi gevşeyen çarşaflardan kurtulmuş, yana dönmüştü. Yataktan aşağı kayıyordu.

Forsythe titriyerek yere halının üstüne yığıldı. Boğulur gibi hıçkırmaya başladı. Sonra bu hıçkırık cehennemî çığlıklar halini aldılar. Aynı anda ceset yataktan aşağı, onun üstüne yuvarlandı.

27

MİRİAM, Forsythe'nin müthiş bir korkuyla yerlerde kıvrandığı kamaradan koşarak çıktı. Koridordan geçip salona geldi. Stone ile Crowninshild oradaydılar. Crowninshild'in yüzünde yeis dolu, dalgın bir ifade vardı. Koltuğunun içinde âdeta büzülmüş oturuyordu. Stone ise karşısında ayaktaydı. Elinde birkaç tane telgraf kâğıdı vardı. Yüzünün hatları derin bir pişmanlığı aksettiriyordu. İkisi de kendi dertlerine öyle dalmışlardı ki, Miriam'a lâkayt bir tavırla şöyle bir bakıp başlarını çevirdiler.

Miriam korkudan hâlâ titriyordu. Kısık bir sesle, kesik kesik, "Beni boğmaya kalktı...," diye söylendi. "Beni tam boğup öldüreceği sırada ceset yataktan kayıp onun üstüne düştü... Şimdi aşağıda..."

Stone sert bir sesle, "Forsythe mi?" diye sordu.

— "Evet. Eğer annesi... Yani annesinin ölüsü kaymasaydı, beni öldürecekti."

— "Siz Doktor Crowninshild ile burada kalın!" Stone bunu söyledikten sonra sert bir hareketle Miriam'm çenesini kaldırıp boğazına baktı. "Hımm... Evet..."

Genç kızın çenesini bıraktı, telgrafları Crowninshild'in kucağına attıktan sonra koşarak salondan çıktı.

Crowninshild koltuğunda büsbütün büzüldü. Gözlerindeki şaşkın ifade insanın merhametini çekiyordu. Biçimli ellerini yalvarır gibi Miriam'a uzattı.

— "Bayan Miriam Lake, bunca çektiklerinizden sonra sizden özür dilemek boşuna. Allaha şükür ki, hayattasınız."

Miriam bunu duyunca öyle şaşırdı ki, korkusunu unutuverdi. İsminin söylendiğini duymak, susuzluktan yanan insanın serin bir pınar sesi işitmesi gibi tesir etmişti. Birden bütün korkusu geçti, sinirleri gevşedi ve bitkin bir halde iskemleye oturdu.

— "Galiba Dr. Stone artık bana inanmaya başladı," dedi.

— "Bu telgraflar onu inandırdı, Bayan Lake. Size karşı müthiş bir haksızlık yapıldı. Yine Allaha şükredeyim ki, sağ salimsiniz. Bana gelince, ben artık mahvolmuş, bitmiş bir ihtiyarım. En korkunç ve en tehlikeli bir deliden farkım yok. Çünkü bilgiliyim ve bu bilgiyi kötüye kullanabilirim."

Miriam birkaç dakika Crowninshild'in böyle kendini acı acı tenkit etmesini dinledi. Sonra ihtiyar doktor derin bir iç çekişiyle susunca konuştu.

— "Şu telgrafları görebilir miyim, Doktor?"

— "Onları size okuyayım. New-York şehri Polis Müdürlüğünden, daha doğrusu oradaki Wallace Murgatroyd adındaki bir komiserden geliyor. Komiser, Stone'nin arkadaşıymış. Telgraflardaki ifade tarzının biraz hafif olduğunu şimdiden haber vereyim. Komiser Wallace durumunuzun vehametini ve Stone'nin ondan yapmasını istediği araştırmanın hayatî önemini bilmiyordu tabiî."

— "Zarar yok doktor, siz okuyun."

Crowninshild telgrafların arasından bir tanesini seçip konuştu.

— "Bu, Bayan İda Mayford'un evinde yapılan soruşturmayı naklediyor. Telsizci Simmonds bu akşam ateşi yükseldiği bir sırada Stone'ye, telsiz odasındaki çekmede, bir zarfın içinde bulunan kâğıt parçalarını birleştirmesini söylemiş. Kâğıtların çoğu kayık şeklindeymiş. Ama Stone bunları açıp birleştirince ortaya Bayan Mayford'un adresi ve ona yazdığınız telgraf çıkmış.'

Miriam sevincinden ne söyliyeceğini şaşırmıştı.

— "İda... Sevgili İda... Annemin arkadaşıydı... Son zamanlarda biraz bunamıştı... Yani şey..." diye kekeledi.

— "Son zamanlarda bunayan yalnız o değil galiba yavrum."

— "Yani, ihtiyarlıktan biraz hâfızası zayıflamıştı, demek istiyorum doktor."

— "Teşekkür ederim." Crowninshild böyle dedikten sonra kelebek gözlüğünü düzeltti ve okumaya başladı. "Bayan Mayford'un ifadesine göre Miriam Lake, Eustace ve Florence Lake'nin kızıymış. Annesiyle babası ölmüş. Her ikisi de Bayan Mayford'un dostlarıymış. Miriam, Davidge okuluna devam etmiş. Tahsilini bitirdikten sonra Powers firmasında bir müddet modellik yapmış. İda Mayford, Miriam'm çok güzel bir kız olduğunu söylüyor. Kumral saçları, kahverengi iri gözleri, biçimli bir vücudu varmış. *'F.B.İ. bu işle meşgul olmaya başladı. Hiç merak etme,'* diyor. İmza: Wallace."

Miriam'ın gözleri yaşla doldu. Bir müddet sessizce ağladı. Crowninshild bunu hiç farketmemiş görünerek elindeki diğer telgrafları gözden geçirmeye devam etti.

Sonra, "Şu telgraf da bana bahsetmiş olduğunuz vazifelerinizle ilgili Bayan Lake," dedi. "Şöyle yazıyor: *"Powers firmasiyle, Bazaar mecmuası Miriam Lake'nin belirtilen zamanlarda orada çalıştığını ifade etmektedirler. Powers firması mensupları bu olayın fevkalâde ilgi çekici bir hikâyeye konu teşkil edeceğini söylüyorlar. Ayrıca belirttiklerine göre Miriam Lake çok fotojenikmiş. Bilhassa 'iniş takımları' diyorlar."* Crowninshild başını kaldırdı. "Bu her halde bir telgraf hatası olacak. 'Diş' yazacakken 'iniş' yazmışlar. Ama gene de esprinin mahiyetini anlıyamadım," dedi.

— "Doktor, 'iniş takımları', yani bacaklar demek."

Yaşlı adam, "Bu tâbiri bir tarafa yazayım," diye söylendi. Sonra tekrar okumaya devam etti: *"Miriam Lake karaya çıkar çıkmaz kendileriyle görüşmesini istiyorlar. Kızın dosyadaki resmini gördüm, Murcheson'a hak verdim. Hakikaten nefis bir parça. Ben de olsam onu kaçırırdım. Arkadaşlığını göster ve bari kızın telefon numarasını öğren. Sevgiler... Wallace."*

Miriam, "Wallace şimdi beni görmeli, ıslak sıçana benziyorum," dedi.

— "Bu üçüncü telgraf Stone'nin üzerinde garip bir tesir yarattı. Onu okuduğu zaman öfkeyle homurdandı, sonra bir küfür savurdu. Söylediğini size tekrar edemiyeceğim. Telgraf Bay Floyd Meddleby adında biri hakkında."

— "Floyd mu? Ama olamaz... Dr. Stone, Floyd hakkında hiçbir şey bilmiyor ki."

— "Evet, bilmiyordu. Ama bu telgrafı alınca her şey kendiliğinden meydana çıktı." Crowninshild okumaya başladı. *"Bazaar mecmuasından bu konuda daha etraflı bilgi için edebiyat eleştirmecisi Floyd Meddleby'ye baş vurulması tavsiye edildi. Miriam Lake ara sıra onunla beraber kokteyl partilere gidermiş. Hattâ tanıdıkları, Floyd ile Miriam'ın yakında evleneceklerini tahmin ediyorlarmış. Floyd böyle bir şeyin olmadığını söylüyor. Miriam'ı bir arkadaş olarak beğendiğini, kendisinin aslında uzun boylu ve sarışınlardan hoşlandığını ifade ediyor (Budala!). Bana kalırsa kız onu fena reddetmiş. Sen şimdi arkadaşlığını göster de beni Miriam'a biraz methet. Karaya çıktığında da tanıştırırsın... Wallace."*

Miriam güldü. Crowninshild gelen son telgrafı da okudu.

— *"Murcheson'un avukatı Bascombe Reed tarafından alınan malûmata göre Donald Murcheson'un malî durumu fevkalâdeymiş. Kızkardeşinin serveti ise kocası Artemus Vanesse tarafından tüketilmiş. Miriam Lake'nin oturduğu evin kundak sokularak yakıldığı tespit edildi. (Sebebini Allah bilir.) O gün saat beş civarında mahallede, diş macunu reklâmlarındaki yakışıklı erkeklere benzeyen şüpheli biri görülmüş. Sen Bayan Lake'ye selâmlarımı söyledin mi? Eğer söylemedinse, derhal söyle... Wallace."*

Crowninshild telgrafları katlayıp cebine koydu. "Beni affetmeniz için ne söyliyeceğimi, sizden nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Kendimi müdafaa etmek üzere yalnız şunu diyeyim ki, eldeki deliller çok kuvvetliydi. Yaptığım her şeyi, sizin hakkınızda iyi olduğuna inandığım için yaptım. Buna inanın."

— "İnanıyorum doktor. Sizin yerinizde kim olsa böyle hareket ederdi."

Crowninshild hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Teşekkür ederim Bayan Lake," diye cevap verdi.

O sırada kapı birden açıldı ve Stone salona girdi. Yüzü solgundu. Gelip Miriam'ın tam önünde durdu.

— "Söylemiş olduğunuz her şeyin doğru olduğunu öğrendiğim zaman, bunun bana nasıl bir darbe tesiri yaptığını şimdi size anlatmaya vaktim yok," dedi. "Yalnız buna fevkalâde sevindiğimi ifade etmeliyim. Forsythe kaçmış. Daha doğrusu, ne Bayan Vanesse'nin kamarasında, ne de kendi kamarasında onu bulamadık. Belki şiddetli bir nedamet duygusuyla kendini denize atmıştır. Yatın içi aranıyor."

Stone cebinden küçük bir otomatik tabanca çıkarıp Crowninshild'e verdi.

— "Şayet bunu kullanmak mecburiyetinde kalırsanız, hiç tereddüt etmeyin. Belki Forsythe de silâhlanmıştır. Onun gibi çaresizlik ve panik içinde olan bir insanın neler yapacağı belli olmaz."

Stone bunları söyledikten sonra güverteye çıktı. Kapı açılıp kapanırken salona serin bir rüzgâr doldu.

Crowninshild şaşkın bir halde elindeki tabancaya baktı. Alçak sesle, "Böyle karışıklıklar... Böyle patırdılar... Rahatsız ediyor," diye kekeledi.

Miriam uzanarak tabancayı onun elinden aldı. "Müsaade ederseniz silâh bende dursun doktor," dedi. "Size biraz konyak vereyim mi?'

— "Evet yavrum, içerim."

28

CROWNİNSHİLD konyağını yudumlarken bir yan dan da Miriam'ın, Forsythe'nin elinden nasıl kaçtığını anlatışını dikkatle dinliyordu. Sıra Bayan Vanesse'nin cesedinin yere kayışına gelince bayağı heyecanlandı. Miriam'm geçirdiği bu maceranın ancak filmlerde yaşandığını söyledi. Daha birşeyler anlatacaktı, ama Donald Murcheson ile Stone'nin gelmesi konuşmasını yarıda kesti.

Murcheson doğru Miriam'ın yanına gitti.

— "Olanlar karşısında sersemlemiş bir haldeyim, Bayan Lake," diye söylendi.. "İnsanın, kendisini cebren adam kaçıran biri durumunda bulması cidden korkunç bir şey. Şimdi af dilemek lüzumsuz olacak. Tazminat teklif etmekle de size hakaret etmek istemem. Baltimore'ye vardığımız zaman beni istediğiniz şekilde dâva edebilirsiniz. Sizi, telâfisi mümkün olmıyacak derecede kırdım, incittim. Bunun cezasını çekmeliyim."

— "Sizi dâva etmiyemeğim Bay Murcheson."

— "Bunu söyliyeceğinizi biliyordum zaten. O halde beni dostunuz olarak kabul eder misiniz? Yalnız şimdi değil, bütün hayatınızca size yardım etmeme müsaade eder misiniz? Eğer bunu yaparsanız vicdanımdan büyük bir yük kalkacak. Yalnız parayı kastetmiyorum. Bunu siz de biliyorsunuz. O kolay. Fakat benim durumumdaki bir adamın yapabileceği bir çok şeyler vardır. Bütün hayatmızca sizi korumaya, sizi himaye etmeye âmadeyim, Bayan Lake."

— "Teşekkür ederim."

— "Kanun Forsythe'nin yakasına yapışacaktır. Forsythenin kendi kendini cezalandırmak cesaretini göstereceğini sanmıyorum. Dr. Stone de benim fikrime iştirak ediyor. Birinci kaptan gemide onu aratmakla meşgul. Müsaade ederseniz artık şu tabancayı alayım. Ona ihtiyacınız olmıyacak. Forsythe

çocukluğundan beri korkaktır. Şu anda büyük bir ihtimalle, bir köşeye sinmiş, korku krizleri geçiriyordur."

Miriam tabancayı Donald Murcheson'a verdi.

Murcheson, Forsythe'nin korkaklığı hakkında konuşmıya devam etti. "Babası Artemus da korkaktı, ama zekiydi. Lüks bir hayat yaşamakta üstüne insan yoktu. Fakat Kate kocasını çok seviyordu, onun için de kocasının onun parasını sağa sola saçmasına göz yumuyordu. Ancak Kate bu seyahate çıktığımızda, bana açılarak on parasız kaldığını söylediği zaman, Artemus'un bu işde ne derece ileri gitmiş olduğunu anladım. Forsythe'nin bu tüyler ürpertici davranışından da bu kolayca anlaşılıyor. Yalnız anlıyamadığım bir şey var: Neden Kate her şeyi açıklamadı? Neden Forsythe bana gelip parasız kaldıklarını söylemedi?"

Stone, "Bu, onun tabiatine aykırı olurdu. Bay Murcheson," diye cevap verdi. "O sizi tanıyordu. Bu durum karşısında siz ona bir iş temin edecektiniz. O da hayatını kazanmak için çalışmak zorunda kalacaktı."

— "Evet, doğru. Böyle yapacaktım."

— "Yeğeniniz bütün şımarık zengin çocukları gibi sabırsızdı. Sadece kuzenini öldürüp, cesedini saklamak ona kâfi gelmedi."

Miriam, "Neden?" diye sordu. "Yoksa otopsi sonucu bunun cinayet olduğu meydana çıkacağından mı korkuyordu?"

— "Evet. İyi buldunuz. Dahası var. Hatırlarsanız bu husta uzun ve dikkatli araştırmalar yapıldı, ona rağmen ceset bulunamadı. Bana kalırsa Forsythe onu öyle bir yere sakladı ki, kendisi söylemedikçe cesedi bulmak mümkün olmıyacak. Evet, bence onu bu davranışa sevkeden sabırsızlıktı."

— "Anlıyamıyorum."

— "Ceset, yahut da cinayet fiili katî delillerle ispat edilmedikçe Jennifer Murcheson'un kanunen ölü kabul edilebilmesi için, Forsythe'nin daha birkaç yıl beklemesi icap ediyordu. Halbuki o bunu bekliyemiyecek kadar sabırsızdı. Kuzeninin servetini, hiç vakit geçirmeden ele geçirmek istiyordu."

— "Jennifer Murcheson'un vârisi o muydu?"

Stone, "Doğrudan doğruya değil," dedi. "Asıl miras annesine geçiyordu. Fakat bu da aynı şey demekti. Zira Bayan Kate Vanesse oğlundan hiç bir şey esirgemezdi. Bunun üzerine Forsythe, kanunun da kabul edeceği bir başka ceset or-

taya çıkarmaya karar verdi. Bu ceset siz olacaktınız, Bayan Lake."

Murcheson, "Bu meselede meçhul bir takım noktalar var," diye söylendi. "Şayet Forsythe kendini denize atmak cesaretini gösterdiyse hakikati hiçbir zaman öğrenemiyeceğiz. Jennifer'i o mu öldürdü? Kate'yi o mu öldürdü? Ne olursa olsun onun Kate'yi öldürdüğüne inanamıyorum."

Miriam, "Ben de inanamıyorum," dedi. "Onun ağladığını gördüm. Bunu yaparken samimiydi."

Stone, "Fakat bunun başka türlü izahı olamaz," dedi. "Madalyonu Bayan Lake'nin kamarasına bırakıp sonradan alanın o olduğunu biliyoruz. Bunu yapabilmesi için Bayan Lake'nin hareketlerini takip etmesi icap ederdi. Annesinin Bayan Lake'nin kamarasına gittiğinden haberi vardı, sonra Bayan Lake'nin, Bayan Vanesse'yi kamarasına taşıdığını da görmüş olmalıydı. Ve nihayet, annesinin gayet ağır şekilde yaralı olduğunu da biliyordu. Buna rağmen ne Dr. Crowninshild'i ne de beni yardıma çağırmadı. Bunu neden yapmadı dersiniz? Demek ki, annesini bıçaklıyan kendisiydi."

Miriam, "Madalyon hakkındaki kanaatiniz katî mi? Bu ispat edilebilir mi?" diye sordu .

Stone, "Savcı bunu kolayca ispat eder," dedi. "Bayan Vanesse'nin eşyaları arasında intihar mektubu ararken, içinde madalyonun bulunduğu beyaz zarf elimize geçti. Forsythenin gayesi de bunun, bizim elimize geçmesiydi. Asıl mühim olan nokta şu: Forsythe zarfı hiç eline almadı. O esnada iskemlede, kederden iki büklüm olmuş bir halde oturuyordu."

— "Bence kederinde samimiydi."

— "Bense bunu pişmanlık olarak kabul ediyorum. Dr. Crowninshild zarfı buldu ve açması için Bay Murcheson'a verdi. Tekrar ediyorum, zarf asla Forsythe'nin eline değmedi."

— "Bu neden bu kadar önemli?"

— "Çünkü bizim, onların mevcudiyetinden Forsythe'nin hiçbir şekilde malûmatı olmadığına inanmamız gerekiyordu. Buna rağmen şöyle bir şey bulduk: Madalyonu saran mektubun üstünde Bayan Vanesse'nin parmak izleri vardı. Ayrıca Bay Murcheson ve benim de parmak izlerime rastlanıyordu. Fakat zarfın üzerinde Bayan Vanesse'nin parmak izi yoktu."

Miriam sordu. "Yani, Forsythe mektubu hakikî zarfının içinden çıkarmış mı? Madalyonun üzerine benim parmak izlerimi tesbit ettikten sonra onu başka zarfa mı koymuş?"

Stone, "Evet," diye cevap verdi. "Dahası var. Forsythe'nin parmak izleri hem mektubun, hem de zarfın üstündeydi."

— "Fakat bu budalaca bir hareket. Yani böylesine itinayla hazırlanmış bir plânda bu hata yapılamaz, demek istedim. Eldiven giymesi icap ederdi."

— "Plândaki esas maksat başkaydı. Gaye sizin Jennifer Murcheson olarak kabul edilmenizi sağlamaktı."

— "Nitekim böyle oldu."

— "Evet. Sonra bir gün denize yuvarlanıp kaybolacaktınız. Bu kaza vukubulduğu zaman kazadan öncesi hakkında hiçbir soruşturmaya lüzum kalmıyacak, tabiatiyle Forsythe de bu işe karıştırılmıyacaktı. Bununla Bayan Jennifer Murcheson'un California'da kaybolduğu gün, Forsythe'nin Virginia'da olup olmadığı araştırılmıyacaktı, demek istiyorum."

— "Peki bu ifadenin doğru olmadığını ispat edebilir misiniz?"

— "Forsythe bunun hiçbir zaman sual konusu yapılmıyacağından emin olduğu için bu kolayca ispat edilebilir kanaatindeyim. Forsythe hiç zeki değilmiş. O uçak yolculuğunu anlatırken kendini ele verdi."

— "Hangi uçak yolculuğunu?"

— "Bu akşam birbirinize gördüğümüz fırtınaları anlatırken onun söylediklerine dikkat etmediniz galiba. Yemeğe daha oturmamıştık. Forsythe bana, uçakla seyahat etmekten müthiş korku duyduğunu söyledi."

— "E? Peki?.."

— "Hatırlamaya çalışın, Bayan Lake. Dün öğle yemeğinde Bayan Kate Vanesse'nin bayılmasını hatırlayın. Muhakkak o oğlunun uçak yolculuğundan korktuğunu biliyordu. Başlıca tesellisi Forsythe'nin ne olursa olsun uçağa binmiyeceği idi. Oğlu, dediği gibi sadece Virginia'ya gitmiş olmalıydı, yoksa, o korkunç cinayeti işlemek üzere California'ya gidip gelmesi için uçakla seyahat etmesi icap ederdi."

— "Şimdi hatırladım... Hani Moskova usulü ördek yemiştik..."

— "Tamam. O esnada Bayan Vanesse, Dr. Crowninshild'le konuşuyordu ama aslında kulağı sizdeydi. Forsythe'nin söylediklerini dikkatle dinliyordu. Moskova usulü ördek yemeğinden bahsediyordunuz. Forsythe, 'Son defa bu ördek yemeğini bir uçak seyahatinde yemiştim. Bana çok garip geldi. İnsanın kendisi uçarken, bir kuş yemek...' dedi. Cümlesini bitirmedi. Sözlerinin annesi üzerinde yaptığı tepkiyi farketmişti. Bayan Vanesse bir feryat koparark bayıldı, zira

Forsythe'nin uçakla seyahat etmesi için fevkalâde mühim bir sebep olması gerektiğini anlamıştı. Böylece son bir yıl boyunca çektiği korkular nihayet gerçekleşmiş oluyordu."

O sırada ikinci kaptan Richardson içeri girdi.

Murcheson'a, "Bütün gemiyi aradık," dedi. "Belki Bay Forsythe Vanesse gizlice kaçıp evvelâ aradığımız bir yere sinmiştir. Onun için her tarafı bir kere daha gözden geçireceğiz."

— "Teşekkür ederim, Bay Richardson."

— "Her yere nöbetçi koyduk. Yalnız sizler için endişe duyuyorum. Onun durumunda bir insan tehlikeli olabilir."

— "Zannetmem. Ben yeğenimi tanırım Bay Richardson."

— "Pekâlâ! Dediğiniz gibi olsun, efendim."

Richardson çıktı.

29

MİRİAM, Stone'nin anlattıklariyle tatmin olmamıştı. Bayan Kate Vanesse'nin son günlerdeki davranışında, onun gibi bir kadına yakışmıyacak taraflar vardı. "Beni düşündüren bir nokta var," diye söylendi. "'Bayan Vanesse'nin son bir yıl boyunca çektiği korkular nihayet gerçekleşmiş oldu,' dediniz. Eğer böyle olsaydı o susar mıydı? Oğlunun katil olduğunu bile bile onu himaye eder miydi? Benim ölümümle başarıya ulaşacak olan tuzağa göz yumar mıydı sanıyorsunuz? Mükemmel bir kadındı. Bunu yapacağına katiyen ihtimal vermiyorum."

Stone, "Şunu da unutmayın ki, Forsythe uçağa bindiğinden bahsedinceye kadar korkuları evhamdan ibaretti," dedi.

— "Fakat daha başından, niye korksun? Niye oğlunu katil zannetsin?"

— "Bu sualinize cevap veremiyeceğim. Kimse cevap veremez. Bir annenin çocuklarını ilgilendiren hususlardaki seziş kudreti, insiyakı henüz çözülmemiş bir esrardır. Bu hele, evlât bir tek oğul olursa daha da kuvvetli tezahür eder. Üzüldüğü zamanı, tehlikede olduğu zamanı anne bilir, hisseder. Hayır Bayan Lake. Ne olursa olsun onun korktuğundan eminim. Aksi halde Bayan Vanesse size, tehlikeyi haber veren o ikaz mektubunu yazmazdı."

— "Demek el yazısından onun yazdığı anlaşıldı?"

Stone, "Evet," diye cevap verdi. "Bunu şöyle de izah edebiliriz. Bayan Vanesse korkunç bir işkence içindeydi. Oğlundan, şayet öyleyse işlediği suçun meydana çıkarılacağından ve neticede tapma derecesinde sevdiği tek evlâdının kanunun elinde cezaların en müthişine çarptırılacağından korkuyordu. Oğlunun işlediği bu affedilmez cürmü, onun uğruna yaptığına ve bu yüzden onun tarafından anlayışla karşılaması icabettiğine kendini inandırmak istiyordu. Anlatabiliyor muyum?"

— "Evet, anlıyorum."

— "Sonra şayet bu korkularında haklıysa sizin Jennifer Murcheson olmayacağınızı biliyordu. Bu sebepten sizin hayatınızın da tehlikede olduğunu düşünerek daha büyük dehşete düşüyordu. Bu riski asla göze alamazdı. O mektupla hiç olmazsa sizi ihtiyatlı olmaya sevkedecekti."

Miriam, "Şayet el yazısı tanındığı takdirde bunu hayatiyle ödiyeceğini söylemekle neyi kasdettiğini anlıyamadım," dedi. "Her halde kendi oğlunun onu öldürüleceğini zannetmiyordu."

— "Fakat bundan pek de emin değildi. Hiçbir şeyden emin değildi. Bana kalırsa, eğer Forsythe el yazısını tanır da ona her şeyi itiraf ederse, o zaman oğlunu kanunun pençesine teslim etmek zorunda kalacağını ve adalet onu idama mahkûm ederse, artık kendi hayatının da bir kıymeti kalmıyacağını, ona kendi eliyle son vereceğini söylemek istiyordu."

Miriam müteredditbir tavırla sordu. "Forsythe yaptığı uçak yolculuğunu ağzından kaçırdıktan sonra Bayan Vanesse korkularında haklı olduğunu anladıysa, neden derhal bana tehlikeyi haber vermedi?"

Stone, "Sizinle güvertede yaptığı konuşmayı hatırlasanıza," dedi. "Bayan Vanesse sizin Jennifer Murcheson olabileceğinizi kendi kendine ispat etmek için son bir çaba daha gösterdi. Bay Donald Murcheson hatırlamıyor, ama bana kalırsa Bayan Vanesse, Jennifer Murcheson'un boynunda küçük bir et beni olduğunu iyi hatırlıyordu. Madalyon olayına gelince, o madalyonun Jennifer Murcheson'un en kıymetli eşyalarından biri olduğunu, çünkü babasının resmini taşıdığını biliyordu. Kendi şüphelerini belli etmeden sizden bir şeyler anlıyabilir mi, diye bu hikâyeyi uydurdu."

— "Bende hiçbir tepki görmeyince bütün ümitleri mahvoldu, öyle değil mi?"

— "Mamafih bir tek ümidi daha vardı, o da şuydu: Eğer siz Jennifer Murcheson idiyseniz et beni sualine ve madalyon hikâyesine hiçbir tepki göstermemeniz, 'erken bunama' denilen şizofreni hastalığından ileri gelebilirdi. Her şeye rağmen sonuna kadar mücadele edecekti. Gece basıncaya kadar sizin başınıza hiç bir tehlike gelemezdi. O zaman gidip oğluyla yüzleşecekti. Buna kati kararını vermişti."

— "Kati kararını mı vermişti? Nereden biliyorsunuz?"

Stone, "Hareketlerinizden bu anlaşılıyordu," dedi. "Her akşam gece yarısına kadar oturduğu halde dün akşam erkenden, saat onda kamarasına çekildi. Forsythe, Bay Murche-

son'la saat on bire kadar iskambil oynadılar. Sonra bize iyi geceler dileyip onlar da aşağıya indiler. Bence, bu bir saat zarfında Bayan Vanesse, yatmak için bütün hazırlıklarını yaptı, sonra Forsythe'nin kamarasına giderek onun, aşağıya inmesini bekledi."

Miriam, "Fakat bundan iki saat sonra, yani saat bir sıralarında benim kamarama geldi," dedi.

— "Forsythe bir müddet Bay Murcheson'un kamarasında onunla çene çaldı. Sonra, kanaatimce, güverteye çıkıp lombozlardan birinden bizi gözetledi. Sonra kamarotun mutfakta işini bitirmesini bekledi. O zamana kadar saat bir olmuştu. Forsythe gidip mutfaktan bıçağı aldı."

— "Maksadı o bıçakla beni öldürmekti, değil mi?"

— "Evet. Herkes gibi o da Dr. Crowninshild'in sizin hakkınızdaki kanaatini biliyordu. Bu kanaate göre sizin ya kendinizi öldürmeniz, yahut da cinnete kapılarak cinayet işlemeniz ihtimali olduğundan haberdardı. Niyeti sizi öldürüp, sonra buna intihar süsü vermekti."

— "Tabiî annesinin kamarada onu beklediğinden haberi yoktu."

Stone, "Hayır," dedi. "Kanaatime göre, kamaraya gelip de annesini orada bulduğu zaman bıçak elindeydi. Bayan Vanesse'nin onu öyle görünce ne söylediğini, ne yaptığını Allah bilir. Fakat Forsythe'nin onu orada bıçakladığından eminim."

Birden Forsythe'nin sesiyle hep birden donup kaldılar.

— "Hayır, öyle değil. Onu ben öldürmedim... Öldürmedim!.."

Genç adam ölüden farksızdı. Yüzü kül gibi bembeyazdı. Vücudü, zaman zaman duyduğu manevi azapla tepeden tırnağa sarsılıyordu. Elinde ne kendisine, ne de başkasına zarar verecek hiçbir silâh yoktu. Güverteye açılan kapıyı kapadıktan sonra onların bulunduğu yere yaklaştı. İskemlelerden birine yığılır gibi oturdu.

— "Annem bıçağı elimde gördüğü zaman hiçbir şey söylemedi," diye anlatmaya başladı. "Ben de bir şey söylemedim. Derken aniden, korkuyla bağırarak üzerime atıldı. Mücadele etmeye başladık. Neticede bıçağı elimden kapmaya muvaffak oldu. Derken geminin müthiş bir yalpasiyle ikimiz birden yere yuvarlandık. Onu kaldırdım. Bıçak göğsüne girmişti." Sesi fısıltı halinde idi. "Ama onu ben öldürmedim."

Stone, "Onu kurtarabilirdiniz," dedi.

— "Hayır, kurtaramazdım. Neler hissettiğimi, kafamdan neler geçtiğini, ne çektiğimi bilemezsiniz."

Halinden, sesinin tonundan Stone'nin ona anlayış göstermesini, acımasını istediği belliydi. Üzgün bir tavırla, "Annem zaten ölmeyi arzu ediyordu. Yaşamak istemiyordu," diye devam etti. "Ölürken yüzündeki ıstırap, korku birden kayboldu, onun yerine derin bir sükûnet geldi. Hattâ hafifçe gülümsedi. Bilirsiniz, bazen ölüler öyle yaparlar. İnanın bana doğru söylüyorum, gülümsedi. İşte o zaman harap oldum. Hiç bu kadar azap duyduğumu hatırlamıyorum. Ne hale geldiğimi tasavvur edemezsiniz."

— "Fakat annenizin ne çektiğini kolayca tasavvur edebiliyorum."

Forsythe öfkeyle başını salladı. Sonra küçük bir çocuğa birşey izah eden büyük adam tavriyle, "Hiç ıstırap çekmedi," dedi. "Söyledim size, acı duyma hissini artık kaybetmişti." Genç adamın alnında ter taneleri belirmişti, yanaklarına doğru sızıyordu. Stone'den ziyade kendini inandırmak istiyormuş gibi tekrarladı. "Onu ben öldürmedim."

— "O halde elinizde o bıçağın işi neydi?"

Forsythe'nin suratına kurnaz bir ifade geldi. Bakışları biran Miriam'a kaydı. "Onu az önce Jennifer'in elinden almıştım," dedi. "Koridorda ona rastladım. Kamarasına girmek üzereydi. Ruhî bir buhran geçirdiği belli oluyordu. Kendini öldürmeye kalkacağından korktum..."

Donald Murcheson sert bir sesle, "Sus!" diye bağırdı. "Yalan söyleme! Asıl sen onu öldürmek niyetindeydin. Beyhude yere anî buhrandan, sinir krizinden bahsediyorsun. Bayan Lake tam mânasiyle aklı başında, normal bir kız, üstelik hakikî hüviyetinin Miriam Lake olduğu da ispat edildi."

Bu söz Forsythe'yi fena halde sersemletti. Alt dudağı titremeye başladı. "Olamaz," diye bağırdı. "Onu bulmanız imkânsız!..."

Murcheson, "Stone buldu işte," dedi. "Telgrafla New-York polisine sordu, gelen cevaplardan Bayan Lake'nin söylediklerinin tamamiyle doğru olduğu anlaşıldı." Sesi öfkeyle yükseldi. "Neden Jennifer'i öldürdün? Niye bana gelmedin? Eğer parayı bu kadar şiddetle arzu ediyorduysan ben sana verirdim."

Miriam'ın hüviyetinin tespit edildiği haberiyle sersemlemesine rağmen Forsythe bu lâfa hafifçe güldü. "Hakikaten verir miydiniz" diye sordu.

— "Tabiî. Kate'nin bütün masraflarını memnuniyetle karşılardım. Sana da bir iş bulurdum, çalışırdın. Normal bir erkek gibi yaşardın."

— "Evet. Ben de bundan korktum işte."

— "Her halde Jennifer'in ölümüne de 'kaza' süsü verdin, öyle değil mi?"

— "Ben o sırada Virginia'daydım. Virginia'da olduğumu siz de biliyorsunuz. Ben..."

— "Yalan söyleme diyorum sana! Uçak yolculuğuna karşı duyduğun korkuyla, Moskova usulü ördek yediğin seyahat her şeyi açıkladı." Murcheson'un hiddetten yanakları seğiriyordu.

Forsythe dayısının sözlerindeki mânayı derhal kavradı. Evvelâ şaşırdı, heyecanlandı. Sonra son bir ümitle kendine yeni bir çıkar yol buldu: Murcheson'u onun kabahatsiz olduğuna ikna ederek, himayesini, hattâ adaletin elinden kaçmasına yardımım temin edecekti. "Jennifer'i ben öldürmedim. O da bir kaza oldu," dedi.

— "Demek o kazaya şahit olduğunu itiraf ediyorsun? Demek onun öldüğünü biliyordun?"

Forsythe kuru hıçkırıklar arasında, "Beni anlamanızı istiyorum!" diye söylendi. "Bana inanacaksınız, bana yardım edeceksiniz, değil mi? Kaçmamı temin edeceksiniz, değil mi? Evet, oradaydım. Uçakla California'ya gitmiştim. Çocukluğundan beri her sabah atla geçtiği yolda Jennifer'i bekledim. Yol bir uçurumun kenarından geçiyordu..." Dayısının ciddî yüzünde ufak bir sempati emaresi bulmak gayesiyle dikkatle baktı. Sonra gene heyecanla devam etti. "Jennifer'e son bir fırsat verdim. Ona evlenme teklif ettim. Kırbacıyla bana vurdu. Ben o arada hem kendimi müdafaa ediyor, hem de onun uçuruma düşmesine mâni olmıya çalışıyordum. Fakat bir an elimden kurtuldu ve aşağıya yuvarlandı. Arkasından atı da kamçılayıp uçurumdan aşağıya attım. Başka ne yapabilirdim?"

Stone, Forsythe'nin sözünü kesti. "Bay Forsythe, bana o uçurum hakkında biraz izahat verir misiniz, lütfen. Uçurumun dibinde hiç olmazsa atın cesedinin bulunması icap ederdi. Neden bulunmadı, onu anhyamadım."

Forsythe yüzünde biriken terleri eliyle sildi. "Uçurum, rivayete göre, çok eskiden bir zelzeleyle meydana gelmiş, dar ve derin bir yarık. Dibini gören olmamış, ne kadar derin olduğu da bilinmiyor. Yine rivayete göre yarığın dibinde bir nehir akıyormuş. Jennifer ve at uçuruma yuvarlandıktan

sonra arkalarından hiçbir şey duymadım. Hiç ses yoktu. Bu korkunç kazanın verdiği dehşetle kaskatı kesilmiştim."

Murcheson nefretle, "Uydurduğun hikâyeye inanmak için ancak aptal olmak lâzım," diye söylendi. "Sana tavsiye ederim, mahkemede bunu anlatmaya kalkma. Hiçbir hâkim sana inanmaz."

— "Evet, inanmaz. Ama siz inanmalısınız. Bana yardım etmelisiniz."

— "Sen oraya açıkça gitmedin. Eve bir yalan uydurup çiftliğe gizli gittin. Bir tek maksadın vardı, o da cinayet. Bu iğrenç plânın her noktası seni ele veriyor." Murcheson yerinden öfkeyle kalkarak Forsythe'nin önüne dikildi. "Bayan Lake'nin el yazısını taklit ederek altı yıl evvel Jennifer'den gelen mektup diye göstermen de seni ele veriyor," dedi. "Bayan Lake'nin hüviyetinin tespit edilmesiyle mektubun uydurma olduğu meydana çıktı. Tıpkı madalyondaki parmak izlerinin uydurma olduğu meydana çıktığı gibi." Murcheson'un yüzünü derin bir keder ifadesi kapladı. "Annenin ölüsünü yatağa koyarken Stone bunları bana izah etti Forsythe," diye söylendi.

İşte o zaman Crowninshild, az önceki nedametini unutmuş, karşısında yeni bir ruh hastası bulmanın verdiği heyecanla, "Ölünün işareti!" diye bağırdı.

Forsythe korkuyla titredi. Bulanık gözlerle Crowninshild'e baktı. "Ne dediniz? Ölünün işareti mi?" diye sordu.

— "Evet, dostum. Çok eskiden İngiliz adliyesinde cinayet suçunu tespit için, sanığın elini kurbanının cesedinin üstüne koydururlarmış. Ceset onun mâsum veya suçlu olduğu hususunda bir işaret verirmiş. Aynada kendine bir bak delikanlı. Düşün ki, annenin ölüsü senin üstüne atılmış! Bunun ne demek olduğunu tasavvur edebiliyor musun? Git bir ayna bulup suratına bak! Sen artık mahvolmuş bir insansın!"

30

MİRİAM, Forsythe'nin o andaki halini ömrü boyunca unutamıyacağını düşündü. Genç adam insanlıktan tamamen ayrılmış, bir hıçkıran, bir hırlayan acayip bir hayvan haline girmişti. İkinci kaptan Richardson onu bu halde, Baltimore'de polise teslim edilinceye kadar muhafaza altında tutulmak üzere aşağıya götürdü.

Ertesi sabah Donna Louise limana girerken güvertede Miriam bunları Stone'ye bahsetti.

Stone, "Onun durumunda olsanız siz de o hale girerdiniz," diye cevap verdi.

Miriam, "Allah korusun," dedi.

Stone eliyle uzakta bir yeri işaret etti. "Bakın Annapolis gözüktü. Birkaç saate kalmaz yanaşırız. İnşallah o duruma hiçbir zaman girmezsiniz, ama yine de sizde acayip bir hal var."

— "Aman, rica ederim, yine başlamıyalım."

— "Hayır, bunun ruh hastalığı ile ilgisi yok. Yalnız bana kalırsa sizin, hayatınızda bir değişikliğe ihtiyacınız var."

— "Neden?"

— "Bunu siz, kendiniz hissetmiyor musunuz?"

— "Hayır doktor. Sahiden bende bir acayiplik var mı?"

Stone sükûnetle "Tabiî var," diye cevap verdi. "Güzelsiniz, zekisiniz, buna rağmen bir işde sebat edip kalamamışsınız, dostlarınız olmamış. Neden bu?"

Miriam, genç adamın ciddî konuştuğunu ve söylediklerinin tamamiyle doğru olduğunu farketti. "Neden dolduğunu bilmiyorum," dedi. "Çalışmak için yeter derecede kabiliyetli değilim galiba. Dostlara gelince, Floyd'dan başka..."

— "Floyd Meddleby'yi bir kalem geçin. Ben hakikî dostlardan, her gün görüştüğünüz arkadaşlardan bahsediyorum."

— "Onlar dağıldı gitti."

— "Peki çocukluk arkadaşlarınızdan sonra hiç başka arkadaş edinmediniz mi?"

— "Bilmem, olmadı işte."

Stone, "Ben sebebini söyliyeyim," dedi. "Siz içinize kapanık bir insansınız. Eski varlıklı günlerinize hâlâ bağlı olan bir züppesiniz."

— "Hiç de öyle değilim."

Genç adam, Miriam'a boşuna itiraz etmemesini söyledi. Sonra ona bu konuda esaslı bir konferans çekti. Şöyle diyordu. "Hayata ayak uydurun. Murray Tepesi'ndeki çocukluk hayatınız artık geçti, bitti. Onu gömün. Hâtıralarınızda yaşamaktan vazgeçin. Bu alışkanlık zamanla, kokain iptilâsı gibi insanda yerleşir. Ve son derecede tehlikeli olur.

"Bugünkü hayatın sevmediğiniz tarafları varsa bile onları olduğu gibi kabul edin. Meselâ ben twistten hoşlanmıyorum. Ama her dans gibi onun da muayyen seyrini takip edip, sonra unutulacağını biliyorum."

Konferans bir müddet sonra şahsî zevklere döndü. Stone, oda müziğinden en az twist kadar hoşlanmadığını söyledi.

Bir saat sonra Miriam'la ikisi, biribirlerini bütün cepheleriyle tanıyan iki eski dost olmuşlardı.

Fakat sadece iki dost, başka bir şey değil. Miriam, Stone'nin suallerine cevap yetiştirirken, bir yandan da bunu düşünüyordu. Crowninshild haklıydı. İnsan konuşarak aşkını kaybedebilirdi. En iyisi cepheden hücuma geçmekti. Ama nasıl?

Stone, "Bakın, meselâ resmi severim," diyordu. "Gerçi içlerinde anlamadığım bir takım cereyanlar var, ama gene de hoşlanırım."

O böyle konuşurken Miriam'ın içinden, "Seni seviyorum," diye bağırmak geldi. Fakat kendini tuttu.

Stone, "Fakat müzik öyle değil," diye devam etti. "Müzik insanın kulaklarından akıp beynine işliyor."

Miriam içinden, "Seni seviyorum," diye tekrarlıyordu.

Genç adam, "Neyiniz var, kuzum?" diye sordu.

— "Hiç. Neden sordunuz?"

— "Yüzünüzü buruşturup duruyorsunuz da."

Miriam, "Yok bir şey," dedi. Sonra Baltimore'nin gittikçe yaklaşan binalarına baktı. Aşağıya gidip hazırlanması lâzımdı. Böyle söyliyerek Stone'den ayrıldı.

Kamarada Biddle ile karşılaştı.

— "Eşyalarınızı hazırlamak için yardıma gelmiştim, Bayan Miriam."

— "Benim hazırlanacak eşyam yok, Biddle."

— "Evet. Şimdi hatırladım. O halde müsaade edin, sizden özür dileyeyim. Kendimden nefret ediyorum."

— "Katiyen, böyle söylemeyin."

— "Çok iyi bir insansınız, Bayan Miriam. İşte durduk. Şu gelen, her halde polis motörü olacak. Şey, ağlıyacağım galiba."

— "Güzel. Beraber ağlıyalım."

Donna Louise yavaşladı, hafifçe sarsılıp durdu. Miriam, Middle'nin yardımiyle soyundu. Gemiye gelirken giydiği elbiseyi giydi. Sonra Biddle'ye veda ederek yukarıya çıktı.

Salon insan doluydu. Miriam sonradan bunların, Emniyet Müdürü Bullman ile yardımcısı Bay Johnson, Baltimore polis teşkilâtından birkaç memur, bir fotoğrafçı ve basın mensupları olduklarını öğrendi.

Donald Murcheson, Stone, Crowninshild ve Kaptan Ligget hepsi de ayrı gruplarla hararetli hararetli bir şeyler konuşmaktaydılar. Derken Miriam, İda Mayford'un gazetecilerin yanından ayrılıp ona doğru yaklaştığım gördü. Ağır siyah ipekliden bir elbise giymiş, kehribar bir kolye takmıştı. Başında geniş kenarlı bir şapka vardı.

İda onu kucaklıyarak, "Miriam, yavrucuğum," diye söylendi. "Beni öyle heyecanlandırdın ki... Gel bak. Bay ve Bayan Stone seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

Miriam afallamıştı. "Annesiyle babası mı" diye sordu.

— "Evet. Şu gazetecilerin arkasında duruyorlar."

Bayan Stone görünüş itibariyle biraz İda'ya benziyordu. Yalnız kehribar yerine amber kolye takmıştı. Bay Stone'ye gelince, tıpkı oğluna benziyordu, yalnız saçları kırdı. İkisi de bir an Miriam'ı dikkatle incelediler. Sonra Bayan Stone tatlı bir gülüşle onu yanağından öptü. Bay Stone samimî bir hareketle elini sıktı ve oğlunun eninde sonunda akıllanacağının bildiğini söyledi. Bu sözden Miriam hiç bir şey anlamamıştı, ama belli etmedi.

İda büyük bir ciddiyetle, "Düğün benim evimde olacak," dedi.

Miriam, "Hangi düğün?" diye sordu.

Bayan Stone şaşırmıştı. "Hangisi olacak, sizin düğününüz, yavrum," dedi. "Sizin ve Stone'nin düğünü. Size söylemedi mi yoksa? Dün akşam telgrafla bizi buraya, sizi karşılamaya çağırdı."

Bay Stone, "Tabiî ya," diye söylendi.

— "Şey... İnşallah bunda bir yanlışlık yoktur."

İda, "Yok tabiî." dedi. "Doktorlar böyledir, biraz garip olurlar."

Bayan Stone, "Ah, yavrucuğum," diye söylendi. "Kimbilir hayatınız ne biçim olacak?"

O esnada salonda bir ses duyuldu. Bu, Emniyet Müdürü Bullman'ın sesiydi. Herkes bir anda sustu.

Bullman, "Haydi," dedi. "Artık ifadeleri alabiliriz. Bayan Miriam Lake evvelâ sizden başlıyalım."

SON

MİRİAM Lake, Donna Louise yatına, Bayan Murchison'la görüşmeye geldiği zaman, garip bir hakikatla karşılaştı: Bayan Murchison aslında kadın değil, erkekti!... Miriam gemide daha başka anormalliklerin de mevcudiyetini öğrenip, buradan kaçmaya karar verdiği zaman, çok geç kalmıştı. Çünkü yat çoktan denize açılmış bulunuyordu!...

3,5 LİRA